உ
ஓம்
பரப்பிரஹ்மணே நம:

ஆனந்தபோதினி

"எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி 12 | அக்ஷய௵ புரட்டாசிமீ கஉ | பகுதி 3
1926௵ செப்டம்பர்மீ 17உ

கடவுள் வணக்கம்.

நில்லாது தேகமெனு நினைவுண்டு தேகநிலை
நின்றிடவு மௌனியாகி
நேரே யுபாயமொன் றருளினையை யோவிதனை
நின்றனுட் டிக்கவென்றால்
கல்லாத மனமோ வொடுங்கியுப ரதிபெறக்
காணவிலை யாகையாலே
கையேற் றுணும்புசிப் பொவ்வாதெ நாளுமுன்
காட்சியி லிருந்துகொண்டு
வல்லான ராயியம நியமாதி மேற்கொண்ட
மாதவர்க் கேவல்செய்து
மனதின் படிக்கெலாஞ் சித்திபெற லாஞானம்
வாய்க்குமொரு மனுவெனக்கிங்
கில்லாமை யொன்றினையு மில்லாமை யாக்கவே
யிப்போ திரங்குகண்டாய்
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே. (1)

என்னைத் தானின்ன வண்ணமென் றறிகிலா வேழை
தன்னைத் தானறிந் திடவருள் புரிதியேற் றக்கோய்
பின்னைத் தானின்ற னருள்பெற்ற மாதவப் பெரியோர்
நின்னைத் தானிக ராரென வாழ்த்துவர் நெறியால். (2)

ஏத மின்றித்தன் னடியிணைக் கன்புதா னீட்டும்
காத லன்பர்க்குக் கதிநிலை யீதெனக் காட்டும்
போத நித்திய புண்ணிய வெண்ணரும் புவன
நாத தற்பர நானெவ்வா றுய்குவே னவிலாய். (3)

அரும்பொருள் விளக்கம்.

1. "நெருந லுளனொருவ னின்றில்லை யென்னும், பெருமை யுடைத் திவ் வுலகு" என்று தேவாருளியபடி இந்த நிலவுலகத்தில் ஜெனனமெடுத்த வுயிர்களின் தேகம் நிலையற்றதென்பதை நாம் பிரத்தியட்சமாய்க் கண்டுவருதலின் ஆசிரியரும் 'நில்லாது தேகமெனு நினைவுண்டு' என்றனர். அத்தன்மையான தேகம் காயசித்தியால் நிலைபெறச் செய்யுமாறு இறைவனே தேவரீர் மௌன தேசிகனாகவந்து நேரான உபாயமொன்றை அருள்செய்தீர். செய்துமென்ன? என் மூட மனமோ ஒடுக்கமுற்று உபரதியடையும் உபாயத்தை நாடவில்லை என்கிறார்.

'நில்லாது தேகம்' என்பதனை,

"ஊரெலாங் கூடி யொலிக்க வழுதிடப்
பேரினை நீக்கிப் பிணமென்று பேரிட்டுச்
சூரையங் காட்டிடை கொண்டுபோய்ச் சுட்டிட்டு
நீரினில் மூழ்கி நினைப்பொழிந் தாரே"

என்று திருமந்திரமும் வற்புறுத்துதல் காண்க.

சரீரசித்தி வேண்டுமென்பதை அத் திருமந்திரமே,

"உடம்பா ரழியி லுயிரா ரழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானஞ் சேரவு மாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாய மறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த் தேனே"

என்று கூறுகின்றது.

காயசித்திக்குரிய உபாயத்தைக் காண்பது கல்விநலம் இல்லாதவர்க்குக் கைகூடாது. இதனையும் திருமந்திரம்,

"வல்லார்கள் என்றும் வழியொன்றி வாழ்கின்றார்
அல்லாத வர்கள் அறிவு பலவென்பார்
எல்லா விடத்தும் உளனெங்கள் தம்மிறை
கல்லா தவர்கள் கலப்பறி யாரே"

என்று கூறுகின்றது.

"கரவாது வந்தீயுங் கண்ணன்னார்கண்ணும்
இரவாமை கோடி யுறும்" என்று நாயனாரும்,

"ஏற்ப திகழ்ச்சி" என்று ஔவையாரும்,

"பல்லெலாந் தெரியக் காட்டிப் பருவரல் முகத்திற் கூட்டிச்
சொல்லெலாஞ் சொல்லி நாட்டித் துணைக்கரம் விரித்து நீட்டி
மல்லெலாம் அகல வோட்டி மானமென் பதனை வீட்டி
இல்லெலாம் இரத்தல் அந்தோ இழிவிழி வெந்த ஞான்றும் "

என்று குசேலோபாக்கியானமும் கூறுகிறபடி, கையேற் றுண்ணும் புசிப்பும் ஒவ்வா தென்கிறார்.

ஆதலால், "அன்பர் பணிக்கென்னை யாளாக்கி விட்டக்கால், இன்பநிலை தானேவந் தெய்தும் பராபரமே" என்று இவரே மற்றோரிடத்தில் சொல்லியிருக்கின்றபடி இங்கும் 'எந்நாளுமுன் காட்சியி.........ஞானம் வாய்க்கும்' என்றுரைத்தனர்.

ஆகவே, இவ்விடத்தில் இறைவனை நோக்கி, உன் திருவருள் பெருமையாகிய வறுமையொன்றுமாத்திரம் என்னை யணுகாதபடி என்மீதிரக்கங் கொண்டு அருள்புரிய வேண்டுமென்பார் 'ஒரு மனுவெனக்கிங்......இப்போதிரங்குகண்டாய்' என்றனர்.

உபரதி = வெறுத்துத் தள்ளுதல்.

இயம நியமாதி = இயமம், நியமம், ஆதனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி என அங்கயோகம் எட்டு.

இல்லாமை ஒன்றினையும் = உன் திருவருள் பெருமையாகிய வறுமையொன்றைமாத்திரம்.

இல்லாமையாக்க = ஒழிக்க.

2. "உன்னை நீ யுணர்வாயாகில் உனக்கொரு கேடுமில்லை" என்கிறபடி என்னை நானறியும் உபாயத்தை யருளவேண்டுமென்று இப்பாடலில் விண்ணப்பித்துக்கொள்கின்றார். "அறிவித்தா லன்றி யறியாவுளங்கள்" என்றதற்கேற்ப இறைவன் தெரிவித்தாலல்லாமல் தன்னைத்தானே யறிந்துகொள்ளுந் தன்மை ஆன்மாவிற்கில்லை.

3. தன்பா லன்புள்ளவர்கட்கே இறைவன் கிருபை புரிவானென்பார் 'அன்புதா னீட்டும் காதலன்பர்க்குக் கதிநிலை யீதெனக் காட்டும் போத' என்றார்.

"அன்புறு சிந்தையின் மேலெழு மவ்வொளி
இன்புறு கண்ணியொ டேற விசைந்தன
துன்புறு கண்ணியைந் தாடுந் துடக்கற்று
நண்புறு சிந்தையை நாடுமி னீரே"

என்று திருமந்திரங் கூறுவது காண்க.

ஏதம் = குற்றம்.

ஈட்டும் = செய்கின்ற.

கதிநிலை = முத்திநிலை.

போத = அறிஞனே.

ஆனந்தபோதினி

அக்ஷய௵ புரட்டாசிமீ௳ கஉ

தேவாலய பரிபாலனம்.

உலக அமைப்பின் விசித்திரங்களை யுற்று நோக்கிய அறிவாளர் இத்தகைய அதிசய சிருஷ்டிக்குத் தலைவனொருவன் இருந்தே தீரவேண்டுமென்கிற துணிபுகொண்டு, சுருதி யுக்தியனுபவ வாயிலாய் அம் முதல்வனை வணங்கி வரவேண்டிய முறையில் நின்று வணங்கி, இன்புற்று வருகின்றனர். தங்களைப்போலவே ஆண் பெண் உள்ளிட்டார் எல்லோரும் தெய்வ நம்பகத்தில் ஸ்திரபுத்தி யுடையவர்களாய் விதிவிலக்குகளை யனுசரித்தொழுகி நலனடைய வேண்டுமென்னும் உத்தமநோக்கத்தை முன்னிட்டு வேதாகம ரீதியில் நாட்டின் பல பாகங்களிலும் தேவாலயங்களை ஸ்தாபித்தனர். ஆலயத்திருப்பணிகள் ஒழுங்காக நடைபெற்று வரவும் தக்க ஏற்பாடுகள் செய்துவைத்தனர்.

உலகம் சமாதான நிலையிலிருப்பதற்கு அரசன் நீதிவழாது செங்கோலாட்சி புரிந்துவரவேண்டும். அவ்வாட்சிக்குத் தெய்வசகாயம் அத்தியாவசியம். அதன்பொருட்டு அரசன் தேவாலய பரிபாலனத்தைக் கவனிக்கக் கடமைபூண்டவனாதல் வேண்டும். இப்படி அரசன் விளங்குவதற்குக் குடிவிளங்கவேண்டும். குடிவளத்திற்கு முக்கிய காரணம் கோயில் வளமே. ஆகையினாற்றான் "கோயில் விளங்கக் குடி விளங்கும்; குடி விளங்கக் கோன்விளங்கும்; கோன் விளங்க உலகம் சமாதான நிலைமையை யடையும்" என்று பெரியோர் கூறுகின்றனர். ஆலய வழிபாடு அன்பு வளருவதற்கும், அறிவு பெருகுவதற்கும், அருள் தழைத்தோங்குவதற்கும் ஹேது வாகின்றது.

கோயில் சொத்திலிருந்தே நித்திய நைமித்திய பூசைகள், தீபம், திருமஞ்சனம், குருக்கள் முதலிய பரிவார சம்பளம், பிரகாரங்களில் முளைத்துவரும் புல் பூண்டுகளையும், தரையிற் கிடக்கும் கல் முள் முதலியவற்றையும் உடனுக்குடன் நிவர்த்திசெய்து ஆலயத்தை ஒழுங்குபடுத்திவைக்கும் ஆட்களின் கூலி ஆகிய இவற்றைக் குறைவின்றி நடத்திவரலாம். கோயில்சொத்தை வைத்தியசாலை, கல்விச்சாலை முதலிய இதரவிஷயங்களில் செலவிடுதல் உசிதமாகாது. பிரயாணிகளின் சுகாதாரத்துக்குரிய வசதிகளும் அச்சொத்தின் செலவிலிருந்தே ஏற்படுத்தவேண்டும். யாத்திரைக்காரர்கள் காணிக்கை செலுத்தவேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்தம் கூடாது. தெய்வ தரிசனத்துக்கு வருபவர் திருப்திகரமாய்க் கடவுளைச் சேவித்துத் தீர்த்தப் பிரசாதம் பெற்றுப்போவதில் கோயில் சிப்பந்திகள் அக்கிரமஞ் செய்தலுதவாது. அனுதரிக்கப்பட்ட கோயில்களையும் அனுகூலமான கோயில்சொத்தைக்கொண்டே கவனிக்கவேண்டும்.

தமிழரசர்கள் காலத்தில் கோயிற்பணிகள் செவ்வனே நடைபெற்று வந்தன. அவ்வாறே இப்போதும் நடந்துவரத் தெய்வாபிமானமும், பொதுநல நோக்கமும், போதிய அறிவும், நல்லொழுக்கமும் வாய்ந்தவரைத் தருமகர்த்தராக நியமித்தல்வேண்டும். கோயில் விவகாரங்கள் இப்படிப்பட்டவை யென்று நன்கறியாதவர்கள் நம்மவர்களி லனேகரிருக்கின்றனர். இந்த அறியாமைக்கு அடிப்படை மேனாட்டுக் கல்வியும், அதன் போக்கைப் பின்பற்றுதலும், சுதேசபாஷையின் அனுதாவும், அவைதீகரின் கூட்டுறவுமேயாம். இன்னவர் கோயில் பரிபாலனத்துக் கருகரல்லர். இதனை நாம் பெரிதும் கவனித்தல்வேண்டும்.

நாமரூபமின்றி ஒலிவடிவாயுள்ள எழுத்தை வரிவடிவாக்கி நாம் பயனடைந்து வருவதுபோல, நாமரூபமற்ற தெய்வத்திற்கும் "தமருகந்த தெவ்வுருவம் அவ்வுருவந் தானே, தமருகந்த தெப்பேர்மற் றப்பேர்—தமருகந், தெவ்வண்ணஞ் சிந்தித் திமையா திருப்பரேல், அவ்வண்ணம் ஆழியானும்" என்றும், "ஒரு நாமம் ஒருருவம் ஒன்றுமிலார்க் காயிரம், திருநாமம் பாடி நாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ" என்றும் ஆன்றோர் கூறுகிறபடி நாமரூபம் ஏற்படுத்தி, தெய்வநினைவை நினைப் பூட்டுவதற்கு அதிமுக்கியமான ஆலயங்களைத் தாபித்து ஆங்கு அக்கடவுள் மூர்த்தத்தைப் பிரதிட்டை செய்து நாம் வழிபட்டுய்ந்து வருகிறோம். ஏனெனில் "ஆலயந்

தொழுவது சாலவும் நன்று", "தெய்வமிகமேல்", "தெய்வஞ் சிறிற் கைதவ மாளும்" என்று முதியோர் மொழிந் துண்மையா லும், தெய்வபலமே மற்றெல்லாப் பலத்தினும் சிறந்ததாம்.

நமது இந்துதேசமானது தொன்றுதொட்டு சமயஞானத்தில் பிரக்யாதி பெற்று வருகிறதென்பது யாவரும் அறிந்ததொன்றே. ஆத்மார்த்தமான சமயஞானத்தை வளர்த்து முதல்முதல் அதை உலகிலுள்ள ஏனைய நாடுகளுக்குப் போதித்து வந்ததும் நம் இந்திய தேசமேயாகும். "கோயிலில்லாவூரிற் குடியிருக்க வேண்டாம்" என்பதன்றோ, நம்மவர்களுடைய முடிவான உபதேசம். மெய்ஞ் ஞானமும், ஈசுவரபக்தியும், ஆன்ம ஈடேற்றத்துக் குரியவைராக்கிய மும் தழைத்துள்ள நாடே எந்நாளும் செழித்தோங்கும்.

நமது நாட்டின் உண்மையான நிலைமையை நம்மிற் பலர் உள்ள படி முற்றும் அறிந்து கொள்ளாமலே தேசவாழ்க்கையை நடத்தி வருகின்றனர். ஜனங்களுக்குள் அன்பு நெறி பாவுவதற்குத் தெய்வ பக்தியே சிறந்த சாதனம். இதை முன்னிட்டே நமது முன்னோர்க ளால் தேவாலயங்கள் ஆங்காங்கே நிறுவப்பட்டன. பலவாலயங் கள் தற்காலம் எந்நிலைமையி லிருந்து வருகின்றன என்பதை நாம் கவனியாமலே பாராமுகமா யிருந்து வருகிறோம். அவை எல்லாம் இப்போது மிகவும் சீர்கேடான நிலைமையி லிருக்கின்றன. அவைக ளுடைய பரிசுத்தத் தன்மையும் பெருமையும் நமது கவனக்குறை வால் கீழ்நிலை யடையலாயின. மற்றும் அவை சுயநல நோக்குள்ள போலிவேடதாரிகள் வாழுங் குகைகளாகவும் மாறிவிட்டன. சில ஆலயங்கள் இருந்தவிடம் தெரியாமல் அடியோடு அழிந்துபோயு மிருக்கின்றன. நம் நாட்டுத் தேவாலயங்களை நாம் ஆழ்ந்துநோக்கின் நமது முன்னோர்கள் கொண்டுள்ள தெய்வப்பற்றும் சாஸ்திரோக்த மாகத் தேவாலயங்களை நிருமிப்பதிலுள்ள சிரத்தையும் என்ன அரு மையானவை என்பது புலப்படவில்லையா? ஆ! ஆ! சிற்பவேலைகளின் பெருமைதான் என்னே? அவைகளைப் பார்த்து வியப்படையாத வெளிநாட்டாரும் உண்டோ? தேவாலயங்களைப் பார்க்கும்பொழுதே நமக்கு நமது நாட்டின் பூர்வீக சிற்பத்தொழிலின் விமரிசை நன்கு விளங்குகின்றதே. நமது பெரியோர்கள் நமக்குள் அன்பையும் ஒற்றுமையையும் வளர்க்க ஏராளமான தேவாலயங்களை ஏற்படுத்தி அவைகளுக்குப் போதுமான நிலங்களையும் பொருள்களையும் உதவி

வந்தனர். தேவாலய தருமங்கள் தவறுமல் செவ்வையாக நடை பெறும்படி ஆங்காங்கே பல மடங்களையும் ஏற்படுத்தினூர்கள்.

தேவாலயங்களில் சமயவளர்ச்சியைக் கருதி ஏற்படுத்தப்பட்ட பல மண்டபங்களெல்லாம் இப்போது பாழடைந்து கிடக்கின்றன. அந்த மண்டபங்களில் ஆலயத்தை நாடிச் சுவாமி தரிசனத்திற்காக வருகின்ற ஜனங்களுக்குச் சமய தத்துவம், ஒழுக்கம், அறம், அன்பு, நீதி முதலிய பல அரிய விஷயங்களைத் தக்கோர் உபந்யசிப்பது வழக்கம். அவ்விடங்களில் இப்பொழுது அம்மாதிரியான உபந் யாசங்கள் ஒன்றும் நடைபெறுவதே யில்லை.

ஆலயங்களின் சீர்கேட்டை உற்று நோக்கினூல் மனம் பதறு கின்றது. பல ஆபாசமான காரியங்களுக்கு அவை நிலைகளாக விளங்குகின்றன. அறிஞர்களும், ஞானிகளும், அறவோர்களும் வெறுக்கக்கூடிய பல தீஞ்செயல்கள் ஆலயங்களில் நடைபெற்று வருகின்றன. உத்ஸவ காலங்களில் ஜனங்கள் கடவுளைச் சுலபமாகச் சென்று வணங்கமுடியாதபடி ஆலய சிப்பந்திகள் கொடுமைப்படுத்தி வருகின்றனர். சிதம்பரம், திருப்பதி, ஸ்ரீரங்கம்போன்ற பல பெரிய க்ஷேத்திரங்களிலுள்ள ஆலயங்களெல்லாம் உத்ஸவகாலங்களில் சுங்கச்சாவடிகளாய் மாறிவிடுகின்றன. நீண்டதூரம் பிரயாணம் செய்து கடவுளைத் தரிசிக்க வருகின்ற ஜனங்கள் பணக்குறைவால், தேவதரிசனஞ் செய்ய முடியாமல் வருத்தத்துடன் திரும்பிச்செல் லுகின்றனர். அவர்கள்எவ்வளவு கெஞ்சிக்கேட்டபோதிலும் ஆலயத் திலுள்ள ஊழியர்களும் அதிகாரிகளும் அவர்களுக்குச் சிறிதும் இரங் குவதில்லை. ஆலயங்களில் நடைபெறும் அக்கிரமங்களையெல்லாம் விரிக்கிற்பெருகும். அதிகாரிகளோ, பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களோ சுவாமி தரிசனத்திற்காக வந்துவிட்டால் அப்போது ஆலய ஊழி யர்களால் பொதுஜனங்கள் படும் கஷ்டங்கள் அளவிடற்பாலன வல்ல.

நிற்க, ஜனங்களில் பலர் சங்கீதங்கேட்கவும், களிப் பாடல்களைக் கண்டு மகிழவுமே ஆலயங்களுக்குச் சென்று வருகிறுர்களேயன்றி வேறில்லை. உண்மையாகக் கடவுளைக்கண்டு ஆலயத்தில் வழிபடச் செல்லுகின்றவர்கள் சிலரே. மடாதிபதிகளின் ஆதிக்கத்தில் இருக் கின்ற தேவாலயங்களின் நிலைமையைப்பற்றிக் கேட்கவும் வேண் டுமோ? வைத்தீஸ்வரன் கோயில், திருவிடைமருதூர் போன்ற பல

தென்னாட்டுத் திவ்ய க்ஷேத்திரங்களில் பொது ஜனங்கள் படுங் கஷ்டங்கள் எண்ணில.

தேச நன்மையைக் கருதிக் கட்டப்பட்டுள்ள தேவாலயங்களைச் சீர்திருத்தவேண்டுவது நமது கடமை. அவைகள் அழிந்து போகும்படி நாம் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது தர்மமாகாது. உண்மை வழி நின்று உழைத்து வந்தவர்களே ஆலய தர்மகர்த்தர்களாக இருந்து ஆலயங்களையும் அவைகளின் தரும சொத்துக்களையும் பாதுகாத்து அவைகளை அபிவிருத்தியடையும்படி செய்துவந்தனர். இப்பொழுது தருமசொத்துக்கள் சரியான வழியில் செலவாகி வருகின்றனவா என்பதைக் கவனியாதவர்களே தேவாலயங்களில் தருமகர்த்தர்களாக இருந்து வருகின்றனர். அவர்களுடைய கவனக்குறைவின் பயனாக ஆலய வழக்குகள் அடிக்கடி நியாயஸ்தலங்களில் நடைபெற்று வருகின்றன. தேவாலய சம்பந்தமான வழக்குகள் நியாயஸ்தலங்களுக்குச் செல்லுவதனால் அவைகளுக்கு ஏற்படுகின்ற செலவுகள் எல்லாம் தரும சொத்துக்களிலிருந்தே செலவு செய்யப்படுகின்றன. நல்ல காரியத்திற்கு நம் முன்னோர்கள் சேமித்துவைத்த பொருள் இப்படி வீணான வழிகளில் விரயமாவதை நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாமா? நிற்க,

சமயத்தைப்பற்றியும் சமயக் கொள்கைகளைப்பற்றியும் போதிப்பதற்காகவும், தேவாலய தருமங்களை வளர்ப்பதற்காகவும், ஏற்படுத்தப்பட்ட மடங்களின் நிலைமையைச் சிறிது கவனிப்போம். அவற்றில் அறச்சாலைகளாக இருந்தவை பல இப்பொழுது அவச்சாலைகளாக மாறிவிட்டன. தருமத்தை வளர்ப்பதற்காக ஏற்பட்ட அவை அதர்மத்தை வளர்க்கும் சாலைகளாக இருந்துவருகின்றன. நீதி மன்றங்களாய்த் திகழ்ந்துவந்த அவை அநீதி மன்றங்களாக விளங்கிவருகின்றன. துறவிகளுக்கும், அறவோர்களுக்கும், ஞானிகளுக்கும் இருப்பிடங்களாக இருந்த அவை தற்காலம், இழிதொழிலாளர்களுக்கும், புரட்டர்களுக்கும் இருப்பிடங்களாக இருந்துவருகின்றன. நம் தமிழ்நாட்டில் சேரசோழ பாண்டியமன்னர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மடங்கள் எண்ணில. மடங்களுக்குத் தலைவர்களாக இருப்பவர்கள் மடாதிபதிகளெனப்படுவர். மடங்களில் இருந்த பெரியோர்கள் கல்வி, அறிவு, ஞானம் இவைகளில் சிறந்தவர்களாய் இருந்து வந்ததுமன்றி, நாட்டின் சமயத்தையும், அறத்தையும், தேவாலயப் பணிகளையும் ஒழுங்காக நடத்திவந்தனர். சமய வளர்ச்சியைக் கருதிப் பல

அருமையான சாஸ்திரங்களையும் அவர்கள் அடிக்கடி வெளியிட்டு வந்தனர். தற்கால பண்டார சந்நிதிகளைப்போல் அவர்கள் ஆர்பாட்டமாகத் தர்ம சொத்துக்களை வீண்செலவு செய்து வாழாமல் சாதாரண அவசியமான வாழ்க்கையையே நடத்திவந்தார்கள். அதன் பயனுகவே நமது சமயமும் ஆலயங்களும் அக்காலத்தில் மிகவும் சிறப்புற்றோங்கி யிருந்தன.

கீழ் நிலைமையில் இருந்துவரும் தேவாலயங்களையும், மடங்களையும் சீர்திருத்தி அமைக்கவேண்டிய கடமை நம்முடையதல்லவா? இதுவரையில் நாம் அவைகளைப்பற்றிக் கவனிக்காமல் இருந்துவந்தோம். அவைகளெல்லாம் இப்பொழுது சுயநலக்காரர்கள் பிழைப்பதற்கு உரியனவாய், நாட்டு மக்களுக்குச் சிறிதும் பயனற்றவைகளாய் மாறிவருகின்றன. அவற்றை நாம் சீர்திருத்தமுடியாத நிலைமையில் இருந்துவருகிறோம். நமது சமய உரிமையில் அரசாங்கத்தார் தலையிடவேண்டுமென்று நாம் விரும்பவில்லை. ஆனால் எவ்விதத்திலாவது நாம் நமது தேவாலயங்களையும், மடங்களையும் சீர்திருத்தி அமைக்கவேண்டுமென்றே விரும்புகின்றோம். ஹிந்து சமயத்தைப் பின்பற்றிவரும் நாம் இதுவரையில் அவைகளைச் சீர்திருத்தியமைக்க யாதொரு முயற்சியும் செய்யாமல் இருந்துவந்ததனால் அரசாங்கத்தார் தேவஸ்தான பரிபாலன சட்டத்தைச் சட்டசபையில் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றி யிருக்கின்றனர். இந்தச் சட்டம் எப்பொழுதும் அமுலில் இருக்கவேண்டுமென்று நாம் விரும்பவில்லை. இந்தச் சட்டத்தை உண்மைச் சமயாபிமானிகளும் மற்றவர்களும் ஒருவாறு ஆதரிப்பார்களேயன்றி எதிர்க்க முற்படமாட்டார்களென்பது நிச்சயம். தற்காலம் இருக்கும் நிலைமையில் இச்சட்டம் நமது தேவாலயங்களையும் மடங்களையும் சிறிது சீர்திருத்த இன்றியமையாததென்றே நாம் கருதுகின்றோம். ஆனால் இச்சட்டம் சமய வுணர்ச்சி முற்றும்பெற்ற மேதாவியரைக்கொண்டு செய்யப்படின் மெத்தவும் அனுகூலமாகும். அந்த உணர்ச்சியில் சிரத்தை மிகுதியும் இல்லாத அரசாங்கத்தார் தாங்களே தலையிட்டு அச்சட்டத்தை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவந்தது சமயாபிமானமுள்ள பலர்க்கு அதிருப்தியைக் கொடுக்கின்றது. ஆலயங்களையும், மடங்களையும் சீர்திருத்தி அமைக்கும் விஷயத்தில் நம்மவர்கள் அரசாங்கத்திற்குப் பெரிதும் ஆதரவு அளித்தல்வேண்டும். மடங்களும், ஆலயங்களும் சீர்திருத்தப்பட்டால் அவற்றால் நம் நாட்டுக்குப் பலவித நன்மைகள் ஏற்படக்கூடும். ஆகவே உண்மைச் சமயப்பற்றுடைய தமிழர்கள் இந்தச் சட்டத்தை ஆதரிக்கும் விஷயத்தில் கவனஞ் செலுத்துவது அவசியம் என்பதை நாம் பெரிதும் வற்புறுத்துகின்றோம். எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள்புரிவானாக.

ஓம் தத் ஸத்.

தேசநலப் பகுதி.

லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகர்.

பண்டைப் பெருமைவாய்ந்த நம் பாரதநாட்டில் தோன்றிய தலைவர்களில லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகரும் ஒருவராவர். நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்காகப் பல கஷ்டங்களை அனுபவித்து இந்தியர்களுக்குத் தேசபக்தியும், சுதேச உணர்ச்சியும் ஏற்படும்படிசெய்த உத்தமர் லோகமான்ய திலகரேயாவர். அப்பெரியவர், நமது நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்காகச் செய்திருக்கின்ற அரிய ஊழியங்களை நாம் என்றும் மறக்கவே முடியாது. இந்தியப் பொதுமக்களின் அரசியல் அறிவை வளர்க்க அப்பெரியார்செய்த முயற்சிகள் எண்ணில. சுய நலங்கருதாமல் பொதுநலங்கருதிப் பலவித கஷ்டங்களை அனுபவித்த அப் பெரியாரின் தூயவாழ்க்கையை நாம் ஒவ்வொருவரும் அறிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம். பெரியவர்களைப்பற்றியும், அவர்கள் நடத்திவந்த சிறந்த வாழ்க்கையைப்பற்றியும், அவர்களது அரிய ஊழியங்களைப்பற்றியும் படிப்பதனால் நம் தமிழ்மக்கள் திருந்தித் தங்களது வாழ்க்கையைத் தூய்மை யடையும்படி செய்துகொள்ளலாம்.

பிறப்பு.

இந்தியர்களுக்குப் புத்துயிரளித்த லோகமான்ய பால கங்காதர திலகர் 1856-ம் வருஷம் ஜூலை மாதம் 23-ந் தேதி யன்று மகாராஷ்டிரதேசத்தில் உள்ள இரத்தினகிரி என்ற நகரில் கௌரவம்வாய்ந்த ஒரு சித்பாவன் பிரா மண குடும்பத்திலே பிறந்தார். அவரது தந்தையான இராமச்சந்திர திலகர் முதலில் கொஞ்சகாலம் இரத்தினகிரியிலுள்ள பாடசாலையில் உதவி உபாத்தி யாயராக இருந்து பிறகு தானாநகரிலும், புனாநகரிலும் கல்வி இலாக்கா உதவி இன்ஸ்பெக்டராக வேலை பார்த்து வந்தார். இலக்கணத்திலும், திரிகோண மிதி என்கிற கணிதசாஸ்திரத்திலும் அவர் ஒரு சிறந்த அறிஞராக விளங்கிவந் தார். இலக்கணசம்பந்தமாகவும், திரிகோண மிதி என்ற கணிதசாஸ்திர சம் பந்தமாகவும் அவர் பல அரிய நூல்களை எழுதி வெளியிட்டிருக்கின்றார். இள மையிலிருந்தே திலகர், மிகுந்த அறிவுடையவராகவும், சாமர்த்தியமுள்ளவராக வும், தைரியமுள்ளவராகவும் இருந்துவந்தார். அக்காலத்தில் அவரது ஞானத் தையும், அறிவையும் கண்டு பலர் வியந்தனர். அவருக்குப் பதினாறுவயது ஆவ தற்கு முன்பே அவரது தந்தையார் ஈசன் திருவடி நிழலை யடைந்தார். திலக ரின் பால்யத்திலேயே அவரது அன்னையும் இறந்து போய்விட்டார். தந்தை இறந்ததும் லோகமான்யதிலகர் தாய் தந்தையற்ற பிள்ளையாய்விட்டார்.

கல்வி.

தந்தையை இழந்த நான்கு மாதங்களுக்குப்பிறகு அவர் மெட்ரிகுலேஷன் பரீட்சையில் தேறினார். பின்னர் அவர் தமது சுற்றத்தார்களின் ஆதரவுபெற்று

டெக்கான் உயர்தரக் கல்லூரியில் சேர்ந்து கல்வி பயின்று வந்தார். 1876-ம் ஆண்டில் அவர் பி. ஏ. பரீட்சையில் கீர்த்தியுடன் தேறினார். பிறகு அவர் சட்டக் கல்லூரியில் சேர்ந்து அங்கு சட்டங்களைப்பற்றிப் படித்து வந்தார். 1879-ம் வருஷத்தில் அவர் எல். எல். பி. என்ற சட்டபரீட்சையில் சிறப்புடன் தேறினார். கலாசாலையில் படித்துவந்த காலத்திலேயே அவருக்குப் பல அறிஞர்களின் நட்பு கிடைத்தது. அவர் அந்த அறிஞர்களுடன் பல பெரிய விஷயங்களைப்பற்றி அடிக்கடி வாதிப்பது வழக்கம். கல்லூரியில் படித்துவந்த நாட்களிலிருந்தே அவருடைய மனதில் பெரிய எண்ணங்களும், காரியங்களும் உதிக்க ஆரம்பித்தன. அந்தப் பெரும் எண்ணங்கள் நாளடைவில் வளர்ந்து அவரது மனதில் வேரூன்றிவிட்டன. பூனாநகரிலுள்ள பர்கூஸன் கலாசாலைக்குத் தலைவராக இருந்த ஸ்ரீமான் அகர்கார் 1877-ம் ஆண்டு முதல் திலகருக்குச் சிறந்த நண்பராக இருந்தார்.

தேசசேவை.

லோகமான்ய திலகரும் அகர்காரும் இணைபிரியாத நண்பர்களாக இருந்த காலத்தில் அவர்கள் இருவரும் அடிக்கடி "தாங்கள் நாட்டிற்கு எவ்விதத் தொண்டாற்றலாம்" என்று யோசித்து வந்தனர். தூக்கம் என்பதுகூட இல்லாமல் பலநாட்கள் இவ்விஷயமாக அவர்கள் யோசித்து வந்தார்களென்று பலர் கூறுவதுண்டு. அரசாங்கத்தின்கீழ் யாதொரு உத்தியோகமும் ஏற்றுக் கொள்ளுவதில்லையென்று அவர்கள் இருவரும் தங்களுக்குள் ஒரு தீர்மானம் செய்துகொண்டனர். மகாராஷ்டிரதேசத்திலுள்ள இளைஞர்களுக்குச் சிறந்த முறையில் கல்விபோதிக்க ஒரு பாடசாலையை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று அவ்விருவரும் பெரிதும் விரும்பினார்கள். இவர்களது யோசனைகளையும், தீர்மானங்களையும் கேட்டுப் பலர் இவர்களை எள்ளி நகையாடினர். பெரிய காரியங்களைச் செய்வதற்கு இந்த இளைஞர்களால் முடியுமோ என்று பலர் பரிகசித்தனர். ஆனால் லோகமான்யரும், அகர்கரும் அவைகளைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தவில்லை. சீக்கிரத்தில் இவ்விருவருக்கும் ஸ்ரீமான் விஷ்ணு கிருஷ்ண சிப்ளங்கர் என்ற பெரியாரின் நட்பு கிடைத்தது. சிப்ளங்கர் பல காலம் வரையில் அரசாங்க உத்தியோகத்தில் அமர்ந்து வேலை பார்த்துவந்தவர். பிறகு அவருக்கு அரசாங்க உத்தியோகத்தில் வெறுப்பேற்பட்டுவிட்டது. எனவே அவர் தமது உத்தியோகத்தை வெறுத்துத் தள்ளி, ஒரு பாடசாலையைச் சிறந்த முறையில் அமைத்து அதைத் தனியாக நடத்தவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் பூனா நகருக்கு வந்து சேர்ந்தார். பிறகுதான் சிப்ளங்கரின் நட்பு லோகமான்ய திலகருக்கும், அகர்கருக்கும் கிடைத்தது. இம்மூவரும் சேர்ந்து புதிதாக ஒரு பாடசாலையை ஏற்படுத்தும் விஷயமாக யோசித்தனர். அப்பொழுது இவர்களுக்கு சிறந்த அறிஞரும், அஞ்சாத நெஞ்சுப் படைத்தவருமான ஸ்ரீமான் எம். பி. நாம் ஜோஷி என்ற பெரியாரின் நட்பும் உதவியும் கிடைத்தன.

1880-ம் வருஷம் ஜனவரிமாதம் இரண்டாம் தேதியன்று லோகமான்ய

திலகர், விஷ்ணுசாஸ்திரி, நாம் ஜோஷி ஆகிய இம்மூவரும் சேர்ந்து பூனா நகரில் "புதிய ஆங்கில பாடசாலை" என்ற பள்ளிக்கூடத்தை ஆரம்பித்தார்கள். அவ்வருஷம் ஜூன் மாதத்திலேயே சம்ஸ்கிருதத்தில் சிறந்த பாண்டித்தியம் பெற்றுவிளங்கிய ஸ்ரீமான் ஆப்ட் என்ற பெரியாரும் அவர்களுடைய முயற்சியில் கலந்துகொண்டார். 1880-ம் ஆண்டில் ஸ்ரீமான் அகர்கார் எம். ஏ. பரீட்சையில் தேறினர். பின்பு அவரும் இவர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டார். இவ்வைந்துபேர்களும் தேசநன்மையைக்கருதித் தங்களது வாழ்நாட்கள் முழுவதும் உழைக்க உறுதிசெய்துகொண்டனர். பிறகு "மராட்டா" என்ற ஆங்கில வாரப் பத்திரிகையையும் "கேஸரி" என்ற மகாராஷ்டிர வாராந்தப்பத்திரிகையையும் இவர்கள் நடத்த ஆரம்பித்தனர். இவ்விரண்டு பத்திரிகைகளும் தழைத்தோங்கிப் பிரபலமாயின. இன்றும் அவ்விரு பத்திரிகைகளும் மகாராஷ்டிரதேசத்தில் செல்வாக்குடன் நிலவி வருகின்றன.

பின்பு ஸ்ரீமான் விஷ்ணுசாஸ்திரி அந்தப் பத்திரிகைகளை அச்சிடுவதற்காக "ஆரிய பூஷணம்" என்ற ஒருபெரிய அச்சுக்கூடம் ஏற்படுத்தினர். சித்திரத்தொழிலில் நாட்டிலுள்ளவர்களுக்குத் தகுந்த பயிற்சியைக் கொடுக்க ஒரு சித்திரகலாசாலையையும் ஏற்படுத்தினர். இந்த ஐந்துபேர்களும் அந்த ஸ்தாபனங்களைப்பற்றிய காரியங்களைச் செய்துகொண்டே கொஞ்சகாலம் கழித்தனர். லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகர் "மராட்டா" பத்திரிகைக்கு ஆசிரியராகவும், ஸ்ரீமான் அகர்கார் "கேசரி" பத்திரிகைக்கு ஆசிரியராகவும் அமர்ந்து உழைத்து வந்தனர். அவர்கள் இருவரும், பொதுஜனங்களுக்குள் தேசபக்தியும், சுதேச உணர்ச்சியும் ஏற்படும்படி அடிக்கடி அரிய பல விஷயங்களைப்பற்றிக் கட்டுரைகள் எழுதி வந்தனர். "மராட்டா" "கேசரி" பத்திரிகைகள் பரவப்பரவ ஜனங்களுக்குள் நாளுக்குநாள் சுதந்திர உணர்ச்சி வலுத்து வந்தது.

(தொடரும்) திரு. கே. சுப்பிரமண்யம்.

இந்தியாவின் மிடிமைக்குக் காரணங்கள்

முச்சங்கங்கட்கிடனாய், தமிழ்நிலனாய், இலக்கண இலக்கியங்கட்குக் களனாய் விளங்கிய நம் தாய்நாடே இந்தியா. இது ஓரிலட்சத்து ஐம்பதினாயிரம் சதுரமைல் விஸ்தாரமும் ஏறக்குறைய முப்பத்து முக்கோடி சனங்களையு முடைய பெரியதேசமாகும். விண்டோயடுக்கல்களையும், நீர்ப்பிரவாக முள்ள ஆறுகளையும்,பாரிய விருட்சங்களையு மடக்கிய பாரதமாதா சகல தேசங்கட்கும் மாதாவாய் நின்றுணவூட்டியும், முன்மாதிரியாய் நின்று ஒளி போலிருப்பதுமே முறைமை. இவ்வாறே இற்றைக்குச் சில்லாண்டுகட்கு முன் நம் மாதா யாவர்க்கும் தாயாகவே விளங்கினள். இப்படியிருக்க உலகில் சகல வளப்பங்களிலும் இணையற்றதான புண்ணியபூமியைத் தாய்நாடாகப் பெற்ற நாம் இவ்வாறு தரித்திரதசை யடைந்திருப்பதேன்? இதற்குத்தக்க

ஏது இல்லாமலில்லை. எல்லாச் சௌகரியங்க ளிருந்தும் நம் நாடு ஏனித்த கைய க்ஷீணநிலை யடைந்த தென்பதைக் கவனிப்போம்.

நம்நாடு விவசாய நாடாகவே யிருந்தும் ஊக்கமின்மை காரணமாக மிடிமையடைய வேண்டிவந்தது. முயற்சியுடைய மேனாட்டார் தங்கள் பூமி கடினமாயினும் அவர்கள் அதிக உழைப்பெடுத்துக் கொள்வதோடு கிருஷிக சாஸ்திரம், இரசாயன சாஸ்திரம், தாவரசாஸ்திரம் முதலியவற்றைக் கற்றுப் பூமியைத் தக்கவிதமாய்த் திருத்தி அந்தந்தப் பயிருக்குத்தகுதியான எருவிட்டுப் பண்படுத்துகிறார்கள். இதனா லவர்கள் பூமிகளில் பலன் வரவர அதிகரிக்கிறது. இங்ஙனமே மனுஷர் சீவிக்கமுடியாத சகாராவில் அதிக ஊக்க முடைமை காரணமாக அது அதிகலாபம் பெறக்கூடியதா யிருக்கின்றது. தற்காலத்தில் வரவாக்குறையும் பூமியின் சத்திற்குப் பதிலாகப் போதுமான ஊட்டமளிக்கப் படுவதில்லை. இதனால் வரவர விளைவு குறைந்துகொண்டே வந்துவிட்டது. அன்றித் தென்னிந்தியாவில் ஆறுகள் மூலமாய் ஒருமுறை அல்லது இருமுறை வேளாண்மை செய்யக்கூடியதா யிருக்கின்றது. கோடை காலத்தில் ஆறுகள் வற்றிப்போகின்றன. அதனால் கோடை வேளாண்மை மிகவும் குறைவு. ஆற்றின் பக்கல்களில் பாரிய குளங்கள் வெட்டி ஆற்றை அதனுட் பாயவிட்டு வேண்டியபோது நீர்ப்பாய்ச்சி வேளாண்மை செய்தல் மிடிமை நீக்க ஒரு சிறிது வழியாகும்.

பூர்வத்தில் நம் நாட்டிற்குத் தேவையான கைத்தொழிற் பொருட்கள் யாவும் இங்கேயே யாக்கப்பெற்றன. தற்போது அவை கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்க் குறைந்து அடியோடு கைத்தொழில் அற்றுப்போயிற்று. ஏனெனில், அந்நியநாட்டாரிங்கு கால்வைத்ததும் தங்கள் நாட்டுக் கைத்தொழில் விருத்தி யடையவும் வர்த்தகம் பெருகவுங்கருதி நம் நாட்டுக் கைத்தொழில்களை நசுக்கி விட்டார்கள். நாமணியுந் துணிகள் முதற்கொண்டு மேல் நாட்டிலிருந்து வரத் தொடங்கின. சற்றுக்கண்ணுக்கு அழகாயும் விலைசரசமாயு மிருக்கவே நமது நாட்டார் அவற்றையே வாங்கத் தொடங்கினார்கள். இதனால் நம் நாட்டுக் கைத்தொழில்களில் முதன்மையான தாகிய நெசவுத்தொழில் ஒழிந்துபோயிற்று. அத்துடன் மற்றைய சாமான்களும் மேல்நாட்டி லிருந்து வரத்தொடங்கின. கண்ணைக் கவரத்தக்க வெளித்தோற்ற முடையவையாதலால் நம்மவர் அவற்றையே வாங்கத்தலைப்பட்டனர். இதனால் நம்நாட்டுக் கைத்தொழில்கள் ஒழியவும் அத்தொழில்களாற் சீவித்து வந்தோர் தரித்திரதசையடையவும் நேர்ந்தது. அன்றி ஒன்று பெறுமதியான நம் நாட்டுப்பஞ்சு மூன்று பெறுமதியான ஆடையாக வருகின்றதெனில் கைத்தொழி லின்மையால் நம் நாடடையும் மிடிமையைச் சொல்லவும் வேண்டுமா ?

நந்தாய்நாட்டில் ஏறக்குறைய ஆயிரத்தைஞ்ஞூறு ண்டுகட்கு முன்னே தாய்மொழி பல்கிப் பரவியிருந்தது. அதனால் நம்பண்டை இந்தியர் சாதாரண சீவியஞ் செய்பவர்களா யிருந்தனர். அதற்கு அவர்களுடைய தாய் மொழிக்கல்வியே ஏற்றகாரணமென்பது கரதலாமலகம்போற் றெள்ளிதிற் புலப்

படும். தற்போது நந்தமிழ்மொழி வயோதிகமடைய அந்நியமொழியா மாங்கிலம் கலைதோறும் வளர்வதாயிற்று. ஆங்கிலத்தில் B.A., M.A., முதலிய பட்டம் பெற்றோர் பலர் உத்தியோக மின்றி உலைந்து திரிகின்றனர். வேறே ஏதாவதுதொழில் பார்த்தல் அகௌரவமாகு மென்றஞ்சி வீட்டிற்குப்பாரமாய் மற்றவர்களைக் கொண்டுழைத் துண்கின்றனர். உண்பதும் சாதாரணமாயிராது. தமது கல்விக்கேற்றவாறு வித்தியாசமானதும் அதிக செலவுள்ளதுமான ஊண்களையே அவாவுகின்றனர்.அன்றித் தற்காலம் ஆங்கிலத்தில் B.A., முதலிய பட்டங்கட்குப்பயில ஏறக்குறைய ஈராயிரம் ரூபாய் வரையில் செலவாகின்றது.அத்துடன் வேலையுமின்றி யிருந்தால் மிடிமை தலை காட்டாதென் செய்யும்?

இவற்றோடு கெட்டகாலத்திற்குத் தக்கவாறு நம்மவர்க்கு மேல்நாட்டு நாகரிகப் பித்தேறவே எதுவாயினுஞ்சரி மேல்நாட்டுப்பொருளை வாங்கவும் நடை உடைபாவனைகளில் மேனாட்டு ஆசாரத்தையே கைக்கொள்ளவுந் தொடங்கி விட்டார்கள். இதனால் குறைந்த வருமானமுடைய நம் நாட்டார்க்கு அதிகசெலவு ஏற்பட்டதும் தரித்திர மதிகரிக்கத் தொடங்கியது.

இந்தியாவிலுள்ள சிலர் பாரியதனவந்தர்களா யிருக்கிறார்கள். ஒருவற்கு பதினையாயிரம் ஏக்கர் நிலம்வரையி லிருப்பதனால் ஏனையோர் தஞ்சீவனத்திற்கேற்ற நிலங்களற்று அல்லற்படுகின்றனர். அதிக நிலங்களையுடைய தனவந்தர்க்குக் கூலிக்குச் சென்றாலும் அவர்கள் கொடுக்கும்பணம் சீவியத்திற்குப் போதாது துயருறுவதை நாம் பிரத்தியட்சமாய்க் காண்கின்றோம். செல்வர் தம்முடைய தானியங்களில் தமக்குத் தேவையானதுபோக எஞ்சியதைப்பிற தேசங்கட்கனுப்பிப் பணந்தேடிக் கொள்கின்றனரேயன்றி, தந்தேசத்தார்க்கு வேண்டுமென்று சேகரித்து வையாதொழிகின்றனர். அதனால் பிச்சையெடுப் போரதிகமாக சனங்கள் சோம்பேறிகளாகி, மிடிமைப்பட வேண்டியவர்களாயினர். இதுவும் மிடிமைக்குக் காரணமாகு மென்பதை எவரும் மறுக்க மாட்டார்கள்.

கிராமம் நகரமென்னு மிருதிறத்த சனசமூகவாழ்க்கையில் கிராமம் சனங்கட்குச் சுகத்திற்கேற்றது மன்றி சாதாரண சீவியஞ்செய்வதற் கேற்றதுமாயிருக்கின்றது. நகரமோ அசௌகரிய முள்ளதும் ஆடம்பரசீவியத்திற் கேற்றதும் உத்தியோகஸ்தர் சீவிக்குமிடமுமா யிருக்கின்றது. அப்படியிருக்க கிராமங்களிலே வாழும் வேளாளர் நகரங்களிலே உல்லாசத்துடன் மாடமாளிகைகள் கட்டி பட்டினத்திற் கேற்ப சகல காரியங்களிலும் நடந்தால் மிடிமை தலைகாட்டா தென்செய்யும்? பீர் பிராந்தி சோடா முதலிய செயற்கைப் பானங்களை நாகரிகத்திற்கேற்ப அருந்தினால் ஓர் நாடு கேடுறுவது திண்ணம்.

பலசமயங்களும் பல்கிப்பெருகிய விடம் ஐந்தனுட்பெரியதான ஆசியாக் கண்டமாகும். அதனொருபாகமா மிந்தியாவில் சைவமதஸ்தினரும் அருகருமே பெரும்பாலார். சைவமதஸ்தினர்க்கு தைப்பொங்கல், வருஷப்பிறப்பு தீபாவளி முதலிய அநேக பண்டிகைகளுள. அவற்றில் நம் சைவநண்பர்கள்

அழிக்கும் பொருள்கட் களவில்லை. அன்றி மரணவிவாக கொண்டாட்டங்களிலும் அநேகர் செல்வத்தை வீணே செலவழிப்பதும் நம்மவர்கள் அறிந்த விஷயமே. மேற்கூறிய கொண்டாட்ட செலவுகட்காக அவர்கள் எப்படிக் கொடுப்பதென முன்பின் யோசியாது ஏற்றமான வட்டிக்குக் கடன்வாங்குகின்றனர். தம் உழைப்பு சீவனத்திற்கே போதியதாயிராதோர் கடனைத் தீர்ப்பதெங்ஙனம். கடனுக்குப் பிணையாகக் கொடுக்கப்பட்ட ஆதனத்தின் பெறுமதியளவு வட்டியும் முதலும் வந்ததும் கடன்கொடுத்தோன் ஆதனத்தைத் தனக்காக்கிக் கொள்கின்றனன். ஆகவே கடன்வாங்குபவர்களின் சந்ததிகட்குப் பொருளின்றிப் போகின்றது. இப்படியே வரவர நம்மவர் வறுமையாகிய கொடிய நோய்க்கு ளகப்படுகின்றனர்.

நம்மவர்க்குள்ளே ஜாதிவித்தியாசம் பார்த்தல் அதிகமாகத் தலைகாட்டி நிற்கின்றது. மாட்சிமைதங்கிய காந்திமகானும் தீண்டாமையை ஒழித்தற்கே அதிக முயற்சி யெடுக்கின்றனர். ஜாதிவித்தியாச மேற்படும்போது தேசப் பிரிவினை யேற்படுகின்றது. அப்போது இந்தியாவிலுள்ளார் தேசாபிமான மற்றவராக, தேசத்திற் குரிய பொதுவிஷயங்க ளெல்லாம் குன்றித் தேசம் அடிமைப் பிணிக்குட்பட வேண்டி யிருக்கின்றது. அடிமை வாழ்க்கையினால் சுயாதீனம்கெட்டு மற்றையோர் சொற்படி நடக்கவேண்டியதாய் வரும். அராசாட்சியி லடிமைப்படின் அவர்கள் நாகரிகம் ஒழுக்கம் நடை உடை முதலியவற்றிற்கும் கீழ்ப்பட்டு நாம் பொருளழிந்து வறுமையுறுவது திண்ணம். ஜாதி மத வித்தியாசத்தைச் சற்றுங்கவனிக்காது நாமனைவரும் பாரதமாதாவின் மக்களே என்றதிடங்கொண்டு யாவரும் ஒரேமனதாயிருந்து வேலைசெய்ய வேண்டும், இத்தகைய ஒற்றுமை நம்மிடம் மிகக்குறைவு. இதற்குமாறாக மதஜாதி விஷயங்களில் பிரிவினையை யுண்டாக்கி அப்பிரிவினையால் ஒருவருக்கொருவர் துவேஷங்கொண்டு பொதுநலத்திற் கிடையூறு செய்கின்றோம்.

நம்மவரில் பெரும்பாலார் சுயநலத்தில் நாட்டம்வைத்துத் தாய்நாட்டின் முன்னேற்றத்திற் கிடையூறு செய்கிறார்கள். நான் நாட்டிற்காக உழைக்கப் போகிறேனென்று முன்வருவோரே நகரசங்கம் சட்டசபை முதலியவற்றில் அங்கத்தவராய்ச் சென்றபின், அற்பசுயநலத்திற் காசைகொண்டு தம் நாட்டார்க்களித்த வாக்குத்தத்தத்தை யலட்சியஞ்செய்து எதிரிகள் பக்கஞ் சேர்ந்துகொண்டு தாய்நாட்டிற் கிடையூறே செய்யத்துணிந்து விடுகிறார்கள். இதனால் தாய்நாட்டின்சிறப்பு இத்துணைத்தென்பது பெறப்படக் கிடக்கின்றது.

உலகில் ஆதிகாலந்தொட்டு அடிமையாக இருந்தவர்க ளெல்லாம் சுயாதீனம் பெறமுயற்சிசெய்யும் இக்காலத்தில் ஆதிமுதலுன்னத நிலையிலிருந்த நம்மவர் சுயமதிப்பையும் கௌரவத்தையும் மறந்து அடிமைத்தனத்தில் மகிழ்ச்சியடையத் தொடங்கினார்கள். இது கலியின் மகிமைபோலும்.

இத்தகைய காரணங்களால் ஈசுவர பக்திக்கும் மெய்ஞ்ஞானத்திற்கும்

பிறப்பிடமாகிய நம்தெய்வத்திருநாடு அகௌரவத்திற்கும் இகழ்ச்சிக்கும் தரித்திரத்திற்கு முறைவிடமாகி விட்டது.

இதிலிருந்து நாம்மீளும் வழியில்லையோ? தக்கவழியில் முயற்சிசெய்தாலெக்காரியமுங் கைகூடும். நெடுநாட்களாகத் தூக்கத்திலிருந்த நம்மவரில் பெரும்பாலார் இப்போது கடவுள் தயவால் விழிப்பிற்கு வந்துவிட்டார்கள். பூர்வீக உன்னத நிலையையும் தற்கால இழிவான நிலையையு முணர்ந்து பழைய நிலையையடைய முயற்சிசெய்து வருவது யாவருமறிந்த விஷயமே.

நம்மிடமிருக்கும் தீமைகளும் குறைகளும் நீக்கப்பட்டாலன்றி நாம் க்ஷேமமடைவது கூடாதகாரியம். ஒருதேசத்தில் சிலர்மட்டும் சரியான வழியில் நடந்துவர ஏனையோர் அந்த அறிவாளிகளின் புத்தியின்படி நடவாமலும் விஷயங்களைச் சரியாயுணராமலும் நமது முன்னேற்றத்திற் குரிய தடைகளிவை யென்றுணர்ந்து அவற்றை யொழிக்காமலும் இருந்தால் அத்தேசம் ஒருபோதும் முன்னேற்ற மடையாது.

ஆகையால் நாம் மிடிமையை நீத்து சேமமுறும்பொருட்டு நீக்கவேண்டியவற்றை நீக்க அனாதிகாலந் தொட்டு நம்புண்ணிய பூமிக்குப் பெருமையும் புகழும் அளித்துவரும் சச்சிதானந்தப் பொருள் உதவிபுரிவாராக.

[இஃது தெல்லிப்பழை ஆண்விடுதிப் பாடசாலை மாணவர் தேர்ச்சிச் சங்கத்தில் எழுதி வாசிக்கப்பட்டது.]

ச. சபாபதி, பிரவேசமாணவன், தெல்லிப்பழை.

அறநெறிப்பகுதி.

நற்குண முடமை

குணம் நற்குணமெனவும், தீக்குணம் எனவும் இருபிரிவினை யுடைத்து. இவற்றுள் முன்னது எல்லோராலுங் கொள்ளத்தக்கது, பின்னது ஒருவராலுங் கொள்ளத்தகாதது மாகும். ஆகலின், இங்ஙன் நற்குணத்தையே விளக்க நினைந்து அதனையே இவ்வியாசத்திற்குத் தலையங்கமாக வெடுத்துக் கொண்டேம்.

இறைவனால் சிருட்டிக்கப்பெற்ற இவ்வுலகம் பலவிதம்? இவ்வுலகத்து மக்கள் எல்லாரும் ஒருதன்மை யுடையராயிரார். சிலர் நன்மையாற் பயன் பெறுவோராயும், சிலர் தீமையால் கெடுபவராயும் இருக்கின்றனர். எவர் எத்தகைய குணத்தை யுடையராயினும் அவர் விரும்புவது நன்மையையே என்பது எல்லாராலும் அறியத்தக்க தொன்றாம். ஒருவன் தீங்கையே செய்து செல்லினும், அவன் அடைய விரும்புவது நன்மைதான். ஆனால், உலகநீதி அவ்வாறிருத்தற் கிடங்கொடாது. ஒவ்வொருவரும் தாம்தாம் நன்மைசெய்தாலொழிய நன்மையடையார். நற்குணத்தையுடைய ரல்லாதவர்கள் எஞ்ஞான்

றும் நன்மை செய்தலும் இயலாததே. ஆதலால், மனத்திற்கொப்ப நன்மை யடைய விரும்புவோ ரெல்லாரும் தடையின்றி நற்குணத்தையே அருமருந் தன்ன அணியாகக்கொள்ளுதல் வேண்டும். குணனுடை மாந்தர்க்கன்றோ குறைவராதொழியும் ? குணமுடையாரே நலமுடையார். குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார்க்கே எல்லா நன்மையும் இடையூறின்றி உண்டாம்.

இவ்வங்கண்மா ஞாலத்து ஒருவன் பிறனொருவனிடம் அழியாத சினே கம்கொள்ளவேண்டுமாயின், பின்னவனுக்கு நற்குணங்கள் உண்டாயிருத்தல் வேண்டும். எவனிடத்து நலந்தருங்குணங்கள் இல்லையாமோ அவனிடத்து உலகம் யாதொருபற்றும் வையாது. அவனைப் பலவாற்றானும் புறக்கணித்து விடும். ஒருவன் எத்துணைச் சிறியதோர் நலம் பெறல்வேண்டு மெனினும், நற்குணமே முதற்கண் வேண்டற்பாலது. அஃதிலார் ஒருவராலும் எப்பொழு தும் நன்மைபெறுதல் இன்று.

ஒருவனது ஒழுக்கம் அவனது குனத்தை அடியொற்றியதாக விருக்கின் றது. நற்குணமில்லானிடம் நல்லொழுக்கம் துன்னுதல் இல்லை. நல்லொ ழுக்க மில்லாதவர்களை மேலோரெல்லாம் கைவிடுவர். ஒருவனை மேன்மைப் படுத்துவதும் கீழ்மைப்படுத்துவதும் அவனது குணமே. நல்லவன் நற்குணத் தைக்கொண்டு மேன்மை யடைகின்றான்; மற்றையோன் தீக்குணத்தினால் கீழ்மையடைகின்றான். ஆதலால், மேன்மையடைய விரும்புவோ ரெல்லா ரும் நற்குணத்தைக் கைக்கொள்ளுதல் முறைமை.

இவ்வுலகத்தில் மேன்மையடையாத ஒருவன் எவ்வுலகத்தும் மேன்மை யடையான் என்பது மறுக்கொணா உண்மை. இவ்வுலகில் நற்குணத்தைக் கொண்டு மேன்மையடையாதவன் மறுவுலகிலும் துன்பத்திற் குள்ளாவன். இவ்வாற்றால் அத்தகையோனுக்கு எவ்விடத்தும் துன்பமே உடைமை யாகின் றது. சுகம்பெற வேண்டுவார் நற்குணத்தையே கைக்கொண் டொழுகத் தகுந்தவர்கள்.

இவ்வுலகத்தா ரெல்லாம் வணங்கத்தகுந்த செல்வத்தை ஒருவன் உடைத் தாயிருப்பினும், நற்குணமொன்று மின்றேல், அவன் என்ன பயனையடை வன் ? செல்வமிருந்த காலத்து அஃது இருந்து அவனை உண்பிக்குமே யல் லாது யாதேனும் நன்மைசெய்யுமோ? குணமன்றோ தனம். ஒருவனுக்குக் குன் றாத குணமிருப்பின் அவன் ஒருபோதும் வறுமையாற்றுன்பம் அடையான். அவனுக்கு அக்குணமே யழியாத செல்வமாம். செல்வத்தினா லுண்டாம் புகழும், செல்வாக்கும் உடனே மாயுந்தன்மையனவே. குணத்தால் உண்டாகும் மேன்மை எக்காலும் குன்றுதலில்லை. அன்றியும், செல்வத்தால் எவ்வெவ் நன்மைகள் உண்டாமோ, அவ்வவ் நன்மைகளனைத்தும் நற்கு ணத்தாலும் உண்டாமென்பது ஒருதலையே. ஆதலால், எவ்வாற்றானும் செல் வத்தைவிட நற்குணமுடைமை மிக்க மேன்மைக்குரித்தாம் என்க. குணத் தோடு செல்வமுடைமையும் ஒருவனுக்கிருக்குமாயின், அஃது பயன்மிகக்

கொடுக்கும் என்பதில் ஐயமின்று. குணமில்லாதவனுடைய செல்வம் ஈகைக் குரித்தன்று; ஈகைக்குரித்தல்லாத செல்வம் மண்ணுக்குச் சமானமேயன்றோ ?

"மனம்வேறு சொல்வேறு மன்னுதொழில் வேறு" பட்ட துட்டரிடத்தை மேலோர் சேரார். ஏனெனில், நினைப்பதொன்றும் சொல்வதொன்றும், செய்வதொன்றுமாகக் காலங்கழிப்பவர் நற்குணமுடையரல்லராகலின். எனவேமேலோர் நற்குணமுடையாரிடத்தையேநண்ணுவர் என்பதுபோதரும். குணமில்லாரிடத்து அத்தகையார்க் காவதொன்று மிலது. மேலோர் மேலோரையே யடைவதும் கீழோர் கீழோரையே யடைவதும் இயல்பு. மாணின்மையுடையார் யாவரே யாயினும் மேலோரால் பழித்தற்குரியரே யாவர்.

ஆதலால், நற்குணத்தையே கொண்டு நயமுற நானிலத்தில் வாழ்ந்து நன்மை நண்ணுதலே நல்லார் தொழில். நற்குணமுடைமையால் வரும் நன்மைகளையும் அஃதில்லாமையினால் வரும் தீமைகளையும் நன்குணர்ந்தார், நற்குணத்தையே நாடுவர் என்பதில் யாதோர் ஐயப்பாடு மின்று.

ராம. சுப்பிரமணிய நாவலர், பத்மநாபபுரம்.

ஆரிய சித்தாந்தம்

பிதிர்யக்ஞம்—சஞ்சயனம்.

(68-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இவ்வாறு பிரேத சரீரத்தைத் திவ்யசரீரமாக்கிப் பிதிர்லோகம் அனுப்பவேண்டும். அதற்கு முன்னாலேயே அஸ்தி சஞ்சயனம் செய்யவேண்டும். அஸ்தி சஞ்சயனமென்பது இறந்தவர்களுடைய எலும்புகளை யெடுத்து ஸம்ஸ்காரம் செய்வது. வெகு புண்ணியமான இந்தக் கிருத்தியம் தகனம் செய்யப்பட்டவர்களுக்கே பிரதானம்: இதனால் பிதிர்க்கள் சொர்க்க முதலிய புண்ணிய உலகங்களை அடைவார்கள். புதைக்கப்பட்டவர்களுக்கு மிது உண்டு.

இவ்விஷயத்தில் பாரஸ்கர் பிராமணர்கள் இறந்தவனைத் தகனம் செய்த நாலாம் நாளிலும், ஆறாம்நாளில் க்ஷத்திரியர்களும், எட்டாம்நாளில் வைசியர்களும், பத்தாம்நாளில் சூத்திரர்களும் செய்யவேண்டுமென்றார். விஷ்ணுபுராணத்தில் நான்காம்நாளில் அஸ்திகளைச் சேர்த்தெடுத்துக் கங்கையிற் போடவேண்டுமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்மிருதிரத்தினத்தில் ஒருநாள் உபவாசமிருந்து அல்லது யாசிக்காமல் வந்ததைப் புசித்து அஸ்திகளை எடுக்கவேண்டுமென்று கூறியிருக்கின்றது. அஸ்தி சஞ்சயனத்தை அபரான்னத்திலும் சந்தியாகாலத்திலும் இராத்திரியிலும் செய்யக்கூடாது. காலை ஆறுநாழிகைக்குமேல் பனிரண்டுநாழிகைக் குட்பட்டதாகிய பூர்வான்னத்திலேயே செய்ய வேண்டுமென்று வேறு ஸ்மிருதி கூறுகின்றது. பூர்வான்னத்தில் செய்யப்படும் அஸ்தி சஞ்சயனம் சுபபலனை அளிக்கும். மத்தியான்னத்திலானால் மத்திமபலன். மற்றக்காலங்கள் அசுபபலனைத் தருமாதலால் அப்போது செய்யக்கூடாது என்று ஸ்மிருதி சங்கிரகம் கூறுகின்றது. இறந்த மறுதினமாகிய இரண்டாம்நாள்

மூன்றாம்நாள் ஐந்தாம்நாள் இந்தத் தினங்களில் அஸ்தி சஞ்சயனம் செய்ய வேண்டுமென்று ஆபஸ்தம்பர் கூறினர். ஸ்மிருதிகள் நாள் விஷயத்தில் மாறு படுகின்றமையால் நாலாம்நாள் செய்வது நலமென்று சிஷ்டர்கள் ஒப்புகின்றார்கள். ஆயினும் இரண்டாம்நாளில் செய்வதே வழக்கமாயிருக்கிறது. தீ நன்றாய் அணைந்துபோனபிறகு செய்வதுதான் உத்தமம்.

பிரம்மபுராணத்தில் ஆஹிதாக்கினிக்குத் தஹனதினத்திலிருந்தும், மற்றவர்களுக்கு இறந்ததினத்திலிருந்தும் நாட்களைக் கணக்கிடவேண்டும். தன்னுடைய சாகையில் சொல்லியிருக்கிறபடியே ஸம்ஸ்காரம் செய்யவேண்டும். வேறுவகையாகச் செய்யக்கூடாது. இறந்ததினமே திதி எனப்படும். இந்தத் தின முறைப்படி நாட்களைக் கணக்கிட்டுச் சஞ்சயனம் செய்யவேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. வேறு ஸ்மிருதியில் ஆஹிதாக்கினிகளுக்கு (அக்கினி ஹோத்திராதி வைதிக கிருத்தியங்களைச் செய்கிற பிராமணன்) தகனதினத்திலிருந்தும், மற்றவர்களுக்கு இறந்ததினத்திலிருந்தும் தீட்டு காக்கவேண்டும். ஆயினும் இருவர்களுக்கும் சஞ்சயனமாத்திரம் தஹனதினத்திலிருந்துதான் நாட்களைக் கணக்கிடவேண்டும். திதி என்பது மரண தினமே.

இறந்த பத்துத்தினத்துக்குள் அமாவாசையாவது மாதப்பிறப்பாவது வந்தால் சஞ்சயனத்தையும் சமிண்டீகரணத்தையும் அவற்றுக்கு முன்னாலேயே செய்யவேண்டும். முதல்நாளிலாவது இரண்டாம் நாளிலாவது அமாவாசை மாதப்பிறப்பு வந்துவிட்டால் அப்போதே அஸ்திசஞ்சயனம் செய்துவிட வேண்டுமென்று விஷ்ணுபுராணம் கூறுகின்றது. எலும்புகளை நாயாவது, வேறு யாராவது தீட்டுள்ளவர்களாவது தொட்டுவிட்டால் அதைப் பாலால் அலம்பி மூன்று கிருச்சிரம் செய்யவேண்டியது. இதுவே பிராயச்சித்தமாம்.

அஸ்தி சஞ்சயனம், கனனம் தியாகம் என இருவகைப்படும். கனனமாவது பூமிக்குள் புதைத்தல், தியாகம் நீரில் விடுவது. கனனவிதியாவது ஒரு ஆள் ஆழமாகவாவது ஒருயானை அளவு ஆழமாகவாவது ஒரு குழியை வெட்டவேண்டும். எலும்பை யெடுத்து அடைத்துவைத்திருக்கும் குடத்தை அதற்குள் இட்டு அர்ச்சனைசெய்து மேலே மண்ணைத்தள்ளி நன்றாய் மூடிவிடவேண்டும். அப்படிச்செய்தால் அந்தக் குழிக்குள் எலும்பு இருக்கும்வரைக்கும் அந்தப் பிரேதமும் சுவர்க்கத்தில் வசிக்கும் என்று போதாயனர் கூறினர். சாம்பலிலிருந்து அஸ்தியை எடுத்து நெய்யில் நனைத்துப் பின் பாலிலும்,பிறகு சந்தனத்திலும் நனைத்து அதன்பின் ஒரு மண் பானையில் போட்டு அதன்மேலே ஒரு சட்டியால்மூடி அல்லது வஸ்திரத்தாலாவது மூடி, குசம் தர்ப்பைகளுள்ள இடத்தில் ஒரு குழிவெட்டித் தென்முகம் நோக்கி நின்று அந்தக் குழியில் அதை வைத்து மேல்மண்ணைத் தள்ளி மூடவேண்டுமென்று காத்தியாயனர் சொன்னர்.

முழங்கால் ஆழமுள்ள ஒரு குழிவெட்டி அந்த ஜிதையின் வலதுபக்கத்தில் குழியில் எலும்புக் குடத்தைவைத்து மண்ணால் மூடவேண்டுமென்று வைகானஸ சூத்திரத்தில் கூறியிருக்கின்றது.

தியாக (எறிந்துவிடுதல்) விதி—எலும்புகளைக் கம்பளம், மான்தோல், வஸ்திரம், பட்டு இவைகளில் வைத்துக் குசத்தால் திரித்த கயிற்றினால் நன்றாய்க் கட்டிக் கங்கைநீரில் போட்டுவிடவேண்டும். அந்த எலும்புகள் முழுகும் வரையில் அகமர்ஷண ஜபம் செய்யவேண்டும். அந்த எலும்புகள் எத்தனைநாள் கங்கையில் இருக்கின்றனவோ அத்தனை ஆயிரவருஷம் இறந்தவன் சொர்க்கத்தில் சுகமாய் வாழ்வான் என்று வேறு ஸ்மிருதிகள் கூறுகின்றன. தாய், தகப்பன், அம்மான் முதலானவர்களுடைய எலும்புகளை யெடுத்துப் புரட்டாசி மாசம் கிருஷ்ணபட்ச அஷ்டமியில் அவைகளைப் பஞ்சகவ்வியத்தில் நனைத்து ஒரு மண்பாண்டத்தில் சொர்ணம், தேன், நெய், எள் இவைகளைப்போட்டு, அந்த எலும்புகளையிட்டு மேலே சட்டி மூடி "நமோஸ்து தர்மாய" என்ற மந்திரத்தை உச்சரித்து அதை ஜலத்தில் போட்டுவிடவேண்டியது. பின் பத்தியுடன் ஸ்நானம்செய்து, சூரியனைத் தரிசித்துப் பிறகு தன் சக்திக்குத் தக்கபடி தட்சிணை கொடுக்கவேண்டும். இப்படிச்செய்து பிதுருக்களைப் பிரம்மலோகத்துக்கு அனுப்பவேண்டுமென்று பிரம்மபுராணம் கூறுகின்றது. கங்கையிலாவது காவேரியிலாவது, யமுனை சித்துருசிநதிகளிலாவது, ஸரஸ்வதி நதியிலாவது அஸ்திகளைப் போடவேண்டுமென்று யோகயாக்ஞவல்கியர் கூறினார். காவேரிதீரத்தில் வாசம்செய்தவனும், அங்கே மரித்தவனும், அங்கே தகனம் செய்யப்பட்டவனும், காவேரியில் போடப்பட்ட எலும்புகளை யுடையவனும் பாவங்களெல்லாம் நீங்கிச் சுவர்க்கத்தை அடைகிறானென்று பிரம்மகைவர்த்தபுராணம் கூறுகின்றது.

அஸ்தி சஞ்சயனத்துக்குத் திதிவார நட்சத்திர தோஷங்கள் கூறப்படுகின்றன. செவ்வாய், ஞாயிறு, சனிவாரங்களிலும், துவிதியை முதலிய இரட்டைத் திதிகளிலும், கார்த்திகை, புனர்பூசம், மிருகசீர்ஷம் கர்த்தாவினுடைய ஜன்ம நக்ஷத்திரத்திலும், அனுஜன்ம நக்ஷத்திரத்திலும் அஸ்தசஞ்சயனம் செய்யக்கூடாது என்று யமஸ்மிருதி கூறுகின்றது. ஷஷ்டி, சதுர்த்தசிதிதிகளிலும், ஞாயிறு வெள்ளிக்கிழமைகளிலும், ஜன்மம், ஜன்மானுஜன்மம், பிருகஸ்பதியைத் தேவதையாக உடைய நட்சத்திரம், கேட்டை, பூசம், ஹஸ்தம் முதலிய நட்சத்திரங்களிலும் அஸ்திசஞ்சயனம் செய்யக்கூடாது. பூரம், உத்திரம், பூராடம், உத்திராடம், பூரட்டாதி இவைகளிலும் செய்யக்கூடாது. செய்தால் குலத்துக்குக் கெடுதிநேரிடும். இவைகள் நீங்கின நாட்களில் செய்யலாமென்று ஸ்மிருதிரத்தினத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. கொஞ்சதோஷ முள்ள நாட்களில் செய்யலாமென்று ஆத்திரேயர் கூறினார். அதிக தோஷமுள்ள காலத்தில் செய்யக்கூடாது என்றார். ஜன்மானு ஜன்மநாள் நந்தை (பிரதமை ஷஷ்டி ஏகாதசிதிதிகள்) பூரணைதவிர மற்றைய நாட்களில் செய்யலாம். குண தோஷங்கள் இரண்டும் கலந்தேயிருக்கின்றன. குற்றமில்லாமல் குணமட்டு முள்ளநாள் தேவர்களுக்கும் அகப்படுவதரிது என்று ஸ்ரீதரீயம் கூறுகின்றது. சகலகர்மங்களையும் பிராமணர்களிடம் அனுக்ஞை பெற்றுக்கொண்டு செய்யலாம். இதனால் எல்லாத் தோஷங்களும் நீங்கும் என்று ஹரீதர் கூறுகின்றார். விலக்கப்பட்ட மேற்குறிப்பிட்ட நாட்களில் மாதாபிதாக்களுக்கு அஸ்தி சஞ்ச

யனம் செய்யலாம். பிரத்தியட்ச மரணத்தில் எல்லாருக்கும் செய்யலாம். அதனுல் அதிக தோஷமில்லை யென்று கார்க்கியர் கூறினுர். அஸ்திசஞ்சயனமானது மயானவாசிகளாகிய தேவதைகளுக்கு யாகமாகிறது. பிரேதத்தை உத்தேசித்துச் சுத்தனுயிருந்து கொண்டு இந்தத்தேவயாகம் செய்யாதவனை அந்தத்தேவதைகள் சபிக்கிருர்கள். மயானவாசிகளான தேவர்களாவது அந்த மயானத்தில் முன்னுலே தகிக்கப்பட்டவர்களாம். மசானத்தில் வசிப்பவர்கள் பிரேதங்களுக்குத் தேவர்களாகிருர்கள். அந்தத்தேவர்களையும் புதிய பிரேதத்தையும் உத்தேசித்து அப்பம் முதலியவைகளால் பூஜிக்கவேண்டும் என்று விஞ்ஞானேசுவரீயம் கூறுகின்றது.

பத்தாம்நாள் பிரேதத்துக்கு அதிக பசியுண்டாகும். பிரபூதபலிசெய்தால் அந்தப்பசிதீரும். அதன்பிறகு பிண்டம் திலோதகங்களைச் செய்வித்து முன் நட்டகல்லை எடுத்துவிட்டுப் பிரேதத்தன்மையை நீக்கவேண்டும். சனி, செவ்வாய், வியாழன் முதலிய வாரங்களில் பத்தாம்நாள் வந்தால் பிரபூதபலி கொடுக்கக்கூடாது. கொடுத்தால் அந்தக்குலம் நசிக்கும் என்று சிலஸ்மிருதிகள் கூறுகின்றன. இது மாதாபிதாக்கள் தவிர மற்றவர்கள் விஷயத்தில் அனுஷ்டிக்க வேண்டியதென்று சிஷ்டர்கள் அபிப்பிராயப் படுகிருர்கள். அதனுலேதான் பிரபூதபலிவிஷயத்தில் கிழமை நாள் முதலிய தோஷங்களைக் கவனிக்க வேண்டியதில்லை. பிரேதத்தின் பசியைத் தணிப்பதற்காகவே இந்தப் பிரபூத பலிசெய்யப் படுவதாலும், பத்தாம்நாளிலேயே செய்யவேண்டு மென்று விதிக்கப்பட் டிருப்பதாலும், வேறுதினங்களில் செய்வதனுல் பிரயோஜனமில்லாமையாலும், பிண்டோதக தானங்களைப்போல இதற்குத்தோஷமில்லாமையாலும், ஸ்மிருதிகளில் நிஷேதிக்கப் படாமையாலும் பத்தாம்நாளிலேயே பிரபூதபலிகொடுக்க வேண்டியது. பிரேதத்தின் பசியைத்தீர்த்தால் அந்தக்குலம் விருத்தியை அடையும். ஆகையால் மாதாபிதாக்கள் விஷயத்தில் வெள்ளி முதலிய வார தோஷங் கவனியாமல் பிண்டம் உதகம் இவைகளைக் கொடுப்பதுபோல மற்றவர்கள் விஷயத்தில் பிரபூதபலியை நாள்களைநோக்காமல் பத்தாம்நாளிலேயே செய்யவேண்டு மென்று வசிஷ்டர் கூறினுர். பத்தாம்நாளில் பிரபூத பலியைச்செய்து கல்லைப்பிடுங்கி நதியிலாவது குளத்திலாவது போட்டுவிட்டு பிரேதத்தன்மையை ஒழிக்கவேண்டும்.

பிறகு பதினோராம் நாளில் ஏகோதிஷ்ட சிராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும். பிதிர்க்களோடு சேர்க்கப்படாம லிருக்கிற பிதாவைக்குறித்து ஒருவனை மாத்திரம் வைத்துப்போஜன மளிப்பதற்கு ஏகோதிஷ்ட மென்றுபேர். இதுதான் முதலாவது சிராத்தம். அதன்பின் பனிரண்டாம் நாளில் சபிண்டீகரத்தைச்செய்து இறந்தவனை பிதிர்க்களோடு சேர்த்துவிட வேண்டியது. இதுவே பிதிர்யக்ஞமாம். அதன்பிறகு ஊனமாஸிகங்களைச் செய்யவேண்டும். நாலுமாஸிகங்களாம். ஒருமாதத்துக்குள் ஒன்றும், நாற்பத்தைந்து நாட்களுக்குள் ஒன்றும், ஆறுமாதத்துக்குள் ஒன்றும், ஆப்திகத்துக்குள் ஒன்றும் ஆகநாலுமாசிகங்கள் செய்யவேண்டும். இவற்றைச் சிஷ்டாசாரத்தை

அனுசரித்துக் குறைந்தநாட்களிலும், செய்யலாம். பிறகு ஆப்திகசிராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும். இதற்குள் மாதந்தோறும் திதிமாஸிகத்தையும் சோதோகும்பத்தையும் செய்யவேண்டியது. வருஷம் முடிந்தபின் இறந்துபோனதிதியில் வருஷாப்திக சிராத்தத்தைச்செய்து முடித்தால் பிதிர்யக்ஞம் முடிவாகிறது. அதற்குமேல் மாதந்தோறும் அமாவாசை தர்ப்பணத்தையும் வருஷந்தோறும் திதிசிராத்தத்தையும் தவறாமல் செய்துவரவேண்டும்.

அமாவாசையில் செய்யப்படும் தர்ப்பணம் சிராத்தமுதலானவை உடனே பிதிர்க்களைச் சென்றடைந்து திருப்திசெய்விக்கும். இதற்குக்காரணம் முன்னுலே சில சந்தர்ப்பங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் இதுவும் பிரகரணமாதலால் சிறிது கூறிப் பிதிர்யக்ஞத்தை முடித்துவிடுவோம். சந்திரலோகமே பிதிர்லோகம் எனப்படும். அவ்விடத்தில் பிதிர்யக்ஞத்தால் பிரேதத்தன்மை நீங்கின பிதிர்த்தேவர்கள் வசிக்கிறார்கள். பிதிர்த்தேவதைகளுக்குள் சிரேஷ்டமான சந்திரனும் அவ்வுலகத்தில் வசிக்கிறார். இந்தச் சந்திரமண்டலம் சாந்திரமானமாத முடிவாகிய கிருஷ்ணபட்ச அமாவாசையில் சூரியனுக்கு நேரில்வந்து சூரியனில் மறைந்துநிற்கும். இப்படிச் சந்திரன் சூரியனில் மறைவதையே அமாவாசை யென்று கூறுகிறார்கள்.

பாரத யுத்த ஆரம்பத்தில் துரியோதனன் ஆயுதமெடுப்பதற்குத் தகுந்த முகூர்த்தம் வைத்துத் தரும்படி பீஷ்மரைக் கேட்டான். அவர் நாள் வைப்பதற்குச் சகாதேவனைத் தவிர வல்லவர்களில்லை. அவனைக் கேள் என்று கூறினார். துரியோதனன் ஆச்சரியமடைந்து, அப்படியே ஓர் இரவில் சூத்திரவாகனத்தில் ஆரோகணித்துக்கொண்டு சகாதேவனிடம் போனான். சகாதேவன் தமையனுக்கு மரியாதையுடன் வணங்கி வந்தகாரியம் யாது என்று கேட்டான். துரியோதனன், தொடங்கப்போகிற இந்தப் பாரதயுத்தத்தில் நான் தர்ம புத்திரரை வென்று ஜயம்பெற விரும்புகிறேன். அதற்காக ஆயுதமெடுப்பதற்குத் தகுந்த முகூர்த்தங் கேட்கவந்தேன் என்றான். சகாதேவன் களங்கமற்ற சித்தத்துடன் நாளன்று அமாவாசை. அன்றுதினம் காளிக்குப் பலியிட்டு ஆயுதமெடுத்தால் சத்துருவை ஜயிப்பது நிச்சயம். இது தவறாதென்று உண்மையாக நாளிட்டுக் கொடுத்தான். இதையுணர்ந்த கண்ணன் மறுநாள் விடிந்ததும் இன்றுதினம் அமாவாசை எல்லாரும் பிதிர்த்தர்ப்பணம் செய்ய வேண்டுமென்று கூறினார். எல்லாரும் கிருஷ்ணசாமியின் வார்த்தையை நம்பி அமாவாசை தர்ப்பணம் செய்தார்கள். சூரிய சந்திரர்கள் இந்திரனிடம் போய் நாங்களிருவரும் சேருகிற தினம் அல்லவா அமாவாசை. நாளைக்கல்லவோ நாங்களிருவரும் ஒன்றுகூடுவோம்.பூலோகத்தில் இன்று அமாவாசைதர்ப்பணம் செய்கிறார்களே. இது என்னவென்று கேட்டார்கள். இந்திரன் ஆலோசித்து கண்ணன் செயலாகவே யிருக்கும். பூலோகம்போய்க் கண்ணனைக் கேட்போமென்று கருதி சூரிய சந்திரர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு கண்ணனிடம் சென்றான். அப்போது சூரியன் முதலிலும் அவனுக்குப் பின்னால் சந்திரனும் நின்றார்கள். மற்றவர்கள் அவனுக்குப் பின்னால் நின்றார்கள். சூரியன் கண்ணனை

நோக்கி இங்குள்ளவர்கள் அமாவாசை தர்ப்பணம் செய்கிறார்களே, இதற்குக் காரணம் யாது என்று கேட்டான். கண்ணன் அமாவாசையென்பது என்ன என்றார். சூரியன், நானும் சந்திரனும் ஒன்றுசேர்வது என்றான். அப்படியானால் இப்போது நீங்கள் என்னமாய் நிற்கிறீர்கள் என்று கேட்டார். சூரியன்: நான் முன்னும் எனக்குப்பின் சந்திரனுமாக நிற்கிறோமென்றான். சூரியனில் சந்திரன் மறைவதே அமாவாசையானால், இப்போது நீயும் சந்திரனும் கூடியிருக்கிறீர்கள். சந்திரன் உன்னில் மறைந்து நிற்கிறான். ஆதலால் இன்று அமாவாசையென்பதில் ஐயம் யாது? ஒரு ஆக்ஷேபனையும் இல்லாதபடியால் இன்றுதான் அமாவாசை. நீங்கள் போகலாமென்றார். சூரியன், சுவாமி அப்படியானால், எங்களுக்கு ஒரு நாளைய கதி தவறிப்போகிறதே. நாங்கள் எப்படி அதைச் சரிப்படுத்திக்கொள்கிறது என்று கேட்டான். கண்ணன் இன்றுமுதல் திதிகள் ஏறியும் குறைந்தும் வருவதால், பிச்சதிதிகள் உண்டாகும். அந்தப் பிச்சத்தில் உங்கள் திதி சரிப்பட்டுப்போகும் என்று கூறினார். அதுமுதல் பிச்ச திதிகள் ஏற்பட்டனவென்று பாரதம் கூறுகின்றது. இதனால் சூரியனும் சந்திரனும் கூடுவதே அமாவாசையென்பது விளங்கும்.

ஆதலால் அமாவாசையில் சூரியனுக்குக் கீழே சந்திரன் நிற்கிறான். அவனுக்குக் கீழாக நாம் இருக்கிறோம். ஆதலால் இன்று செய்யயப்படும் பிதிர்த் தர்ப்பணம் சிராத்தம் முதலியன சீக்கிரத்தில் பிதிர்லோகத்தை அடைந்து பிதிர்த்தேவதைகளைத் திருப்தி செய்விக்கும். எள்ளும் தர்ப்பையும் சரீர சக்தியை வெகு சீக்கிரமாய் வெளிப்படுத்தும் வல்லமையுள்ளவை. அவற்றுடன்கலந்த நீர் சூரியகிரணத்தில் ஆவிரூபமாய் மேல்நோக்கிச் செல்லும். சூரியகிரணம் வேகமாய் அந்த ஆவியை மேலேயிழுக்கும். ஆவியானது வெகு சீக்கிரத்தில் பிதிர்லோகத்தை அடையும். அது தத்தம் பிதிர்க்களையே அடையும். இறந்தவர்களுடைய சரீரமும் கர்த்தாவின் சரீரமும் ஒன்றாதலால் இருவர் சரீரகுணமும் ஒன்றாகவே யிருக்கும். இனம் இனத்தோடு சேரும் என்கிற நியாயத்தால் தர்ப்பணாதிகள் செய்பவனுடைய சரீரகுணமானது தன் பிதிர்குணத்துக்கு ஒத்த குணமுள்ள பிதிர்க்களை யடையும். சொர்க்க நரகங்களிலிருக்கிற ஆன்மாவின் சூட்சும சரீரத்தையும் சூரியகிரண வழிபற்றிச் சென்றடையும். அதனால் சொர்க்கத்தில் உள்ளவர்கள் அதிக புண்ணியத்தையும் நரகத்திலுள்ளவர்கள் விடுதலையையும் அடைவார்கள். இதனால் புத்திரர்கள் தம்மைப்பெற்று வளர்த்து அறிவையுண்டாக்கி மேன்மை பெறச்செய்த மாதா பிதாக்களுக்குப் பெரிய உபகாரம் செய்தவர்களாய், நன்றிமறவாமை என்னும் பெரிய தர்மத்தைச் செய்தவர்களாய்ச் சொர்க்காதி புண்ணிய உலகங்களையடைவார்கள். தேவாராதனையும் பிதிராராதனையுமாகிய இரண்டுமே மனிதர்களை நற்கதிசேர்க்கும் சாதனங்களாம். தேவாராதனை செய்யாதவனாயிருந்தாலும் பிதிர் கர்மத்தைச் செய்தே தீரவேண்டும். அதனாலேயே எதைவிட்டவரும் பிதிர்க்கிருத்தியத்தைத் தவறாமல் செய்துவருகிறார்கள். தேவாராதனை செய்யாதவனைத் தூஷிப்பதில்லை. பிதிராராதனை செய்யாதவனைப் பாதகனென்று எல்லாரும் தூஷிப்பார்கள். ஆதலால் எப்பாடுபட்டாவது, எவ்வகையிலாவது பிதிர்க்கிருத்தியத்தைச் செய்து தீரவேண்டும். சுபம்.

பிதிர்யக்ஞம் முற்றும்.

(தொடரும்) **சிவானந்தசாகர யோகீஸ்வரர்.**

ஆசாரப்பகுதி.

காபி பானமும் அதனால் ஏற்படும் கெடுதல்களும்.

"குட்ஹெல்த்" என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் பின்வரும் விஷயங்கள் காணப்படுகின்றன.

ஒரு நகர பள்ளிக்கூடத்தின் தலைமை உபாத்தியாயினி சின்னாட்களுக்கு முன் தன்னுடைய பள்ளிக்கூட அனுபவத்தில் நிகழ்ந்தேறிய ஒரு நிகழ்ச்சியை "குட்ஹெல்த்" பத்திரிகையின் ஆசிரியரிடத்தில் கூறினாள். அதன் சாரம் வருமாறு:—தவறான முறைகளில் ஆகாரத்தை உட்கொள்ளுவதனால் நேரிடக் கூடிய சாதகபாதகங்களைப் பிள்ளைகள் நேரில் கண்டு தெளிவதற்காகச் சுகா தாரவளர்ச்சி சங்கத்திலிருந்து மூன்று எலிகள் எனது பள்ளிக்கூடத்திற்குக் கடனாக அனுப்பப்பட்டன. இந்த எலிகளில் ஒன்றுக்கு காபி, தேத்தண்ணீர் ஆகிய இவைகளைக் கொடுக்காமல் சுகாதாரத்துடன்கூடிய சிறந்த ஆகாரம் மாத்திரம் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. மற்றோர் எலிக்கு தேயிலைப்பானம், ரொட்டி, சர்க்கரை முதலியவைகள் மாத்திரம் உணவாகக் கொடுக்கப்பட்டது. மூன்றாவது எலிக்கு, காபி, ரொட்டி, சர்க்கரை ஆகிய இவைகள் ஆகாரமாகக் கொடுக்கப்பட்டது. சுகாதாரத்துடன்கூடிய சிறந்த ஆகாரத்தை உண்டுவந்த எலி மிகுந்த புஷ்டியும், பருமனும் உள்ளதாய், பார்ப்பதற்கு அழகாக இருந்தது. மற்ற எலிகளைவிட அது மிகுந்த பலமுடையதாக இருந்தது. காபியையும், தேயிலைப் பானத்தையும் ஆகாரமாகச் சாப்பிட்டுவந்த மற்ற இரண்டு எலிகளும் நாளுக்குநாள் பலஹீனமடைந்து உருவத்திலும் சிறியவையாகவே இருந்தன. அவைகள் வளரவேயில்லை. சுகாதாரத்துடன் கூடிய உணவை யுண்டுவந்த எலியானது மிகுந்த விளையாட்டுத்தனத்துடன் கூடியதாகவும், நல்ல குணமுடையதாகவும் இருந்தது. பள்ளிக்கூடத்திலுள்ள குழந்தைகள் தொட்டாலும் அது அவர்களை ஒன்றும் செய்வதில்லை. காப்பி, தேயிலைப்பானம் இவைகளை உணவாக உட்கொண்டிருந்த மற்ற இரண்டு எலிகளும், மிகுந்த கோபத்துடன் கூடியவைகளாகவும், கெட்ட குணத்துடன் கூடியவைகளாகவும் இருந்தன. இவ்விரண்டு எலிகளையும் பள்ளிக்கூடத்திலுள்ள குழந்தைகள் தொட்டுவிடக்கூடாது. தொட்டுவிட்டால் அவைகள் அவர்களைக் கடித்துவிடும். பிள்ளைகளில் யாராவது அவைகளிடத்தில் நெருங்கினால் அவைகள் கோபத்துடன் சீறும். அந்த இரண்டு எலிகளும் ஒன்றுக்கொன்று சதா சண்டை போட்டுக்கொண்டே யிருக்கும்.

பள்ளிக்கூடத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்த சிறுவர்களில் ஒருவன் தினந்தோறும் தனது வகுப்பிலுள்ள மற்ற குழந்தைகளுடன் சச்சரவு செய்து கொண்டிருப்பது வழக்கம். அப்பையன் எலிகள் சம்பந்தமான விஷயங்களை

யெல்லாம் கவனித்து நன்கு அறிந்துகொண்டான். சிறந்த ஆகாரத்தைச் சாப்பிட்டுவந்த எலியின் நிலைமையையும், காபி, தேயிலைப்பானம் இவைகளைச் சாப்பிட்டுவந்த எலிகளின் நிலைமையையும் அவன் நேரில் பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டதும், அவன் வீட்டில் காபி சாப்பிடும் வழக்கத்தை அறவே ஒழித்து விட்டான். பின்பு சிலவாரங்களுக்குப் பிறகு அவன் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்று தனது உபாத்தியாயினியிடத்தில் "நான் வீட்டில் காபி சாப்பிடும் வழக்கத்தை நிறுத்தியதிலிருந்து எனது வகுப்பிலுள்ள மற்றவர்களுடன் சண்டை சச்சரவு செய்துகொள்வதேயில்லை. காபியை நிறுத்தியதும், அந்தக் கெட்ட வழக்கமும் என்னைவிட்டு நீங்கியது" என்ருன்.

காபி, தேயிலை முதலிய பானங்களைப் பருகுவதனுல் மனிதனது தேக சக்திகள் குறைவுபடுவதுடன், அவனது இயற்கையான நற்குணங்களும் மாறி விடுகின்றன. விடாமல் சதா காபியையே குடித்துக்கொண்டிருக்கின்ற மனி தன் தனது தேகவலிமையை இழந்து பலவித வியாதிகளுக்கு உள்ளாகின் ருன். அப்பானங்களை அருந்துகின்றவர்கள் மிகுந்த கோபமுடையவர்களாக வும், மன உறுதியற்றவர்களாகவும் மாறிவிடுகின்ருர்கள் என்று பல சிறந்த வைத்திய நிபுணர்கள் கூறுகின்றனர். அப்பானங்களைப் பருகுவதனுல் சிறு மைத்தனம், கோபம், தடுமாற்றம், சச்சரவு செய்தல் முதலிய துர்க்குணங்கள் மனிதர்களுக்கு ஏற்பட்டுவிடுகின்றன.

மனிதனது தேக ஆரோக்கியத்திற்கு நித்திரையே மிகவும் இன்றியமை யாதது. நித்திரையில்லாதவன் தேக ஆரோக்கியமற்றவனுகவே யிருப்பான். காபி, தேயிலைப்பானம் முதலியவைகளைக் குடிப்பதனுல் தேக ஆரோக்கியத் திற்கு இன்றியமையாததாகவுள்ள நித்திரை மனிதர்களுக்குக் கெட்டுவிடுகின் றது. நித்திரை கெடுவதனுல் அவர்களுக்குப் பல வியாதிகள் ஏற்படுகின்றன. அவர்களது தேகவலிமையும் கெட்டுத் தேகத்திலுள்ள தசைநார்களும் பல ஹீனமடைகின்றன. பகலில் வேலைசெய்து களைத்துப்போன மனிதன் நல்ல நித்திரையின் பயனுகவே தனது பலத்தைத் திரும்பவும் அடைகின்ருன். கடுமையாக வேலைசெய்வதனுல் தேகத்திலுள்ள நரம்புகள் தளர்ச்சி யடை கின்றன. நல்ல நித்திரையினுல் அந்த நரம்புகளின் தளர்ச்சி நீங்கி முன்போல் அவைகள் திரும்பவும் வலுவடைகின்றன. காபியையும், தேயிலையையும் பானம் செய்கின்றவன் நல்ல தூக்கமற்ற ஒரு நிலைமையை அடைந்துவிடுகின் ருன். எனவே தேக ஆரோக்கியத்தைக் கெடுக்கக்கூடிய பானங்களை மனிதர் கள் அறவே ஒழித்துவிடவேண்டும்.

களைத்துப்போன ஒரு குழந்தையானது மிகுந்த கோபமுள்ளதாகவும், மற்றவர்களுக்குப் பல தொந்திரவுகளைக் கொடுக்கக்கூடியதாகவும், பிடிவாத முள்ளதாகவும் இருக்கின்றது. இம்மாதிரி களைப்புற்ற மனிதர்களும், ஸ்திரீ களும், தீரமற்றவர்களாகவும், விவேகமில்லாதவர்களாகவும், பிறருடைய குற் றங்களைக் கண்டு பிடிப்பதில் தங்களது கவனத்தைச் செலுத்துகின்றவர்களாக வும் அதிருப்தியுள்ளவர்களாகவும் இருக்கிருர்கள். எனவே காபி பானமும்,

தேயிலைப்பானமும் ஏன் உலக மகாயுத்தத்திற்கு ஒரு காரணமாக இருந்திருக்கக்கூடாது? காபி குடிக்கும் வழக்கம் மிகவும் கொடியது. காபி என்பது ஒரு வகை மருந்து. காபியைக் குடிக்கின்ற மனிதன் அதை நிறுத்துவதற்கு மிகவும் கஷ்டப்படுகின்றான். இதனால் மனித சமூகத்திற்கு ஏற்படக்கூடிய தீமைகள் எண்ணில. ஆகவே இந்த உலகில் ஆரோக்கியமான வாழ்க்கையை நடத்த விரும்புகின்றவர்கள் இக்கொடிய வழக்கங்களை அறவே ஒழித்துவிடவேண்டியது மிகவும் அவசியம். பலவித நோய்களுக்குக் காரணமாக உள்ள இந்தக் கெட்ட பானங்களை ஒருவரும் அருந்தவே கூடாது. எனவே நாட்டவர் அப்பானங்களை அருந்துவதனால் ஏற்படுகின்ற தீமைகளை இனியாவது அறிந்து அதை அறவே ஒழிக்க முயல்வார்களாக.

K. பால சுப்பிரமணியம்.

குறிப்பு:—நமது முன்னோர்கள் அதிகாலையில் தந்த சுத்தி செய்துகொண்ட உடனே நீராகாரம் (நிசித்தண்ணீர்) அருந்திவந்தனர். பித்த சாந்திக்கு இது மெத்தவும் யோக்கியமானது. இவ்வழக்கத்தையே நாமும் பின்பற்றி வருவோமானால் சுகமுண்டு. ப-ர்.

செட்டு.

"ஆகா றளவிட்டி தாயினுங் கேடில்லை
போகா றகலாக் கடை"—**குறள்.**

வருவாயினும் செலவு சுருங்கிச் சிறிது சேர்த்துவைக்கும் வழி வாழ்தலே, 'செட்டு' எனப்படும். 'செட்டு' என்பதற்கு 'லோபத்தனம்' என்று சிலர் பொருள் கொள்ளுகின்றனர். அதுதவறு. வருவாயின் தன்மையுணர்ந்து, நன்மை பயப்பனவற்றைச் செய்தும் தீமை பயப்பனவற்றைக் கடிந்தும் வருதலே அது. செட்டாக வாழ்தல், தம் நயம் பிறர் நயம் என்னும் இரண்டினையும் கருதுவோர்களுடைய செய்கையாகும். ஆதலின், இது உத்தமமான நெறியேயாம்.

"ஓத னத்துக் (கு) உரிய தொரு பொருள்
யாதுண் (டு) அன்னதை இத்துணை நாளைக்குப்
போதும் என்ன அளந்து பொருத்துக
தீதில் நற்பொருள் ஓம்புக சீர்பெற"

நாம் கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்த பணத்தை வீண் செலவு செய்தல் நேரிதன்று. வரவினும் செலவு குறைந்தே யிருத்தல் வேண்டும். நமக்குச் செலவு நேரும் போது பொருளை எத்துணைக் கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்தோமோ, அதை மனதிற் பதித்து, "இச்செலவு நியாயமா? ஏற்றதா? இன்றியமையாததா?" என்பனவற்றைச் சிந்தித்து, குறைக்கக்கூடியவற்றைக் குறைத்து, வேண்டியவற்றை மட்டும் நேரிய வழியில் செலவிடல் வேண்டும். பூசணிக்காய் போகுமிடம் அறியாது, கடுகு போகும் இடத்தையே ஆராய்தலும் தவறு.

"வளவனாயினும் அளவறிந் தழித்துண்" என்ற உபதேசமொழியைக் கடைப்பிடியாது வரவுக் கதிகமாகச் செலவிடுதல் கூடாது. அதனால் வரும் பொல்லாங்கு அளவிடற்பாலதன்று.

"ஆன முதலில் அதிகம் செலவானால்
மான மழிந்து மதிகெட்டுப்—போனதிசை
எல்லார்க்கும் கள்ளனாய் ஏழ்பிறப்பும் தீயனாய்
நல்லார்க்கும் பொல்லானாம் நாடு"

என்ற ஔவையாரின் உறுதியுரையை ஆராய்ந்தறிந்து, வருவாயினுஞ் செலவைச் சுருக்குதல் வேண்டும். "கடன்கொண்டு வாழாமை காண்டலினிதே" யன்றோ ?

நம் நாட்டில் பெரும்பாலோர்க்குச் செட்டாகச் செலவிடும் வழக்கம் இல்லை. அவர்கள் வரவு செலவு கணக்கு வைத்துக்கொள்ளாமையே இதற்கு முதற்காரணம் ஆம்.

"ஆற்றில் போட்டாலும் அளந்துபோடு" என்பது பழமொழி யாதலின், நாம் செலவு செய்யும் எதற்கும் கணக்கு வைத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும். வருவாயினளவையும் செலவினளவையும் அப்போதைக்கப்போது கணக்கிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டு வருவோமேயானால், ஆர்ப்பாட்டத்தனமாகச் செலவிடுதல்நீங்கி, வருவாயினும் செலவு குறைய வழியேற்படும்.

பண்டங்களைப் பாழாக்கலாகாது. "உப்பில்லாவிட்டால் தெரியும் உப்பின் அருமை; அப்பனில்லாவிட்டால் தெரியும் அப்பன் அருமை" என்ற ஓர் பழமொழியுண்டு. ஒரு பொருள் இருக்கும்பொழுதே அதை மற்றும் வாங்குதல் கூடாது. அப்பொருள் செலவாகிக் கஷ்டப்படும்பொழுது வாங்கினால் தான் அதன் அருமை பெருமை தெரிந்து அதை நிதானமாகக் கையாளும் வழக்கம் உண்டாகும். நம் கையிற் பணம் உள்ளதென்று கண்ட கண்ட பொருள்களையெல்லாம் வாங்குதல் அடாது. செலவுநேர்ந்தகாலத்து வரவுக்குத்தக்க செலவு செய்யவேண்டுமேயன்றிக் கடன் வாங்கலாகாது. இடம்பவழிகளிலும், பிறர் போற்றலை எண்ணியும், வீண் செலவிடுதலை முற்றும் கடிதல் வேண்டும். தனக்குள்ள பொருளினின்றும், இன்றியமையாதவற்றைச் சில சமயங்களில் எடுத்துச் செலவிட நேர்ந்திருந்தால், செலவிட்ட அத்தொகையளவு சீக்கிரத்தில் ஈட்டி அதைச் சேமித்துவைத்துள்ள தொகையுடன் சேர்த்துவிடல்வேண்டும். அத்தொகை சேரும்வரை நமது தினமானச் செலவைச் சிறிது குறைத்துக் கொள்ளல் ஆவசிகம். செல்வராய் இருத்தல் என்பது, நம் வருவாயைப்பற்றிய விஷயம் அன்று. பொருள் வருகின்ற நெறியளவு சிறிதாயினும் அதனாற் கேடில்லை. பொருள் போகின்ற நெறியளவு அதனிற் பெருகாதிருப்பின் போதுமானது. எனவே 'செல்வராதல்' மிதமாகச் 'செலவிடுதலையே பொறுத்தது' என்னும் உண்மையை உன்னி உணர்தல் வேண்டும்.

பிறரைப்போலத் தாமும் செலவழித்தல் வேண்டும் என்றுகொள்ளும் அவாவினாலும், மிக்க தாராள குணத்துடனிருத்தலினாலும், பெரும்போக

நுகர்ச்சியினாலும், தம் சக்திக்கு மீறின செலவுகளைச் செய்தலினாலும், அஜாக்கிரதையினாலுமே பெரும்பாலோர் **செட்டே**ன்பதின்றிக் கஷ்டப்படுகின்றனர்.

"மாரிநாளைக்கு வேண்டுவ மற்றெலாம்
சீரிதாகிய வேனிலில் தேடியே
மாரி நாளில் சுகத்தொடும் வைகுக
ஓரும் உள்ளத் (து) உணர்வுடையோர்கள்தாம்"

என்று திருக்காளத்திப் புராணம் சாற்றுகின்றது. வருவாய்க்கு மேற்பட்ட செலவுசெய்யாமலும் வரவத்தனையும் செலவு செய்யாமலும் இருந்தாற்றான், ஏதாவது பொருள் சேர்த்துவைத்தல் கூடும். வாழ்வும் தாழ்வும் சகடக்கால் போல் மாறி மாறி வருவன.

"குன்றத் தனை இரு நிதியைப் படைத்தோர்
அன்றைப் பகலே அழியினும் அழிவர்."

"வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை, எரிமுன்னர்
வைத்தூறுபோலக் கெடும்."

எறும்பானது மழைக்காலத்திற்கு வேண்டும் உணவுப் பொருள்களை வெயிற் காலத்திற்றானே தேடி வைத்துக்கொள்ளுதல்போல நாமும் முதுமைப் பருவத்திற்காவனவற்றை இளமைப் பருவத்திற்றானே ஈட்டிவைத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும். "ஆற்றுப் பெருக்கற்று அடிசுடும்" காலமும் உண்டாதல் போல், நாம் பிணியினாலும் முதுமையினாலும் பல்வேறு இடையூறுகளினாலும் பொருள் வருவாயற்று இன்னலுறுங் காலமும் உண்டாகும். ஆதலின், இளமைப்பருவமும், தேகதிடனும், பொருள் வருவாயும் உள்ளகாலத்தே, பின்னர் வேண்டியவற்றைச் சேர்த்துவைக்காமற் போவோமாயின், பிற்காலத்தில் அரைக்காசும் கிடைப்பதரிதாகி இடருறநேரும். ஆதலின் 'பொருள்தனைப் போற்றிவாழ்' என்னும் ஔவையாரின் உபதேசத்தைச் செவ்வையுறத் தேர்ந்து, வருவாயில் நான்கில் ஒரு பங்காயினும், அதுவும் ஏலாதேல், பத்தில் ஒரு பங்காயினும், அதுவும் முடியாதேல், நம் சத்திக்கு இயன்ற அற்பத் தொகையையேனும் பிற்காலத்திற் கெனச் சேமித்துவைத்தல் நமக்கேற்பட்ட கடமைகளி லொன்றாம்.

'செட்டு' ஆண் பெண் என்ற இருபாலாருக்கும் பொதுவேயாம். எனினும் இல்லிற்குத் தலைவி இல்லாளே யாதலின், பெண்பாலார் இவ்விஷயத்தை ஆடவரினும் சிறிது அதிகமாகக் கவனிக்கவேண்டும்:

"செட்டுள்ள பெண்கையில் செல்வஞ் செழிக்குமே
செந்திருவே! தன்வரவை மிஞ்சி
மட்டில்லாமற் செலவிட்டு வரப்பணம்
கெட்டோடிப் போமடித் தோழிப்பெண்ணே!"

என்ற 'மின்னூர் நீதிக் கும்மிச்செய்யுள்' இங்கு உன்னுதற் குரித்தாம்.

செட்டைக் கைக்கொள்ளுவதினுல் அகங்காரம், சினம், ஒழுங்கீனம் முதலிய துர்க்குணங்கள் நம்மைவிட்டு நீங்கும். வாய்மை, நீதி, ஒழுங்கு, தன்னடக்கம், நல்லறிவு முதலிய உயரிய குணங்கள் நம்பால் எய்தும். தரித்திரம் தரித்திராது. கிழவயதில் அழவேண்டியதேயில்லை. மனதிற்குச் சாந்தியும், சந்தோஷமும், உற்சாகமும் உண்டாகும். உலகிற்கும் பல நலமான வழிகளில் உதவிசெய்தலும் இயலும். புகழும் மதிப்பும் உண்டாகும். அறத்தாற்றின் ஈட்டிய அப்பொருள் அறத்தையும், இன்பத்தையும் கொடுக்கும். துன்பத்தைத் தடுக்கும். பகையென்னு மிருளைக் கெடுக்கும். ஆதலின் தமக்கு நலம் தேட விரும்புவோர் வீண்செலவு செய்யாமலும் கடன்வாங்காமலும் **செட்டும் கட்டுமாகச் செலவு** செய்து பொருள்சேர்த்து இன்புறுவார்களாக.

வருவா யினுஞ்செலவு மட்டுறவே செய்தல்
பெருமைதரும் செட்டுநெறி பேண். சுபம் !!

பண்டித-சே. ரா. கணபதி சுப்ரமண்ய ஐயர்,
தமிழாசிரியர்-போர்டு ஹைஸ்கூல், கொள்ளேகாலம்.

தெய்வவணக்கப்பகுதி.

கல்வியறிவு ஒழுக்கம் நிறைந்த பத்திரிகாசிரியரவர்கட்கும் மற்றப்பெரியோர்கட்கும் சிற்றறிவுடையவனுகிய எனது தாழ்மையான விருப்பத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பத்திரிகைகட்கு விஷயதானம் புரிவோர், சுருதி - யுக்தி - அநுபோகம், நிரம்பப்பெற்றவராயும் டம்பமின்மை யுடையவராயும் - தம்பெயர், விஷயத்தின் கீழ்ப்பொறித்திருப்பதை யாவருங்கண்டு கொள்ள வேண்டுமென்ற வீண் எண்ணமின்மை யுடையவராயும், கதைகளின் கலையே வியாசமாக எழுதாதவராயும், தமிழில் வசனநடைகளை சாஸ்திரவல்லமையினுல் தாமே எழுதுபவராயும், அறம்பொருள் இன்பம், வீடு அடைதல் நூற்பயனே, என்பதை விளக்கி எழுதுபவராயும் வன்மைவாய்ந்த இலக்ஷணங்க ளமைந்துள்ளவரே விஷயதானம்புரிய அதிகாரிகளாவார்கள். ஆயினும் இவ்வியல்பின்மையான யான் பின்னர்வரும் வியாசத்தை, அறிவுடையோர்கள் முன்னர் எழுதப்புகுவது எத்தகையதெனின்,

அறையு மாடரங் கும்மடப் பிள்ளைகள்
தறையிற் கீறிடிற் றச்சருங் காய்வரோ
இறையு ஞானமி லாதவென் புன்கவி
முறையி னூலுணர்ந் தாரு முனிவரோ

என்ற திடத்தை யொக்கும். குற்றங்களிருப்பின் அவைகளை நீக்கிக் குணங்களைக் கொள்ளுமாறு வேண்டுகின்றேன்.

கடவுள் வழிபாடு.

இக்காலத்தில் கடவுள் வழிபாட்டின் நிலைமையைப்பற்றி ஆராயின் மிக்க பரிதாபமாகவே யிருக்கிறது. முற்காலத்தில் "ஆலயந்தொழுவது சாலவு நன்று" என்ற முதுமொழிக்கிணங்க, அரசர்கள் முதல் ஏழைகள் வரையில் உள்ளவரனைவரும் இந்து நீதிசாஸ்திரங்களிற் கூறப்பட்ட விதிகளை யநுசரித்து, திருக்கோவிலில் சுவாமி தரிசனஞ்செய்யப் புகுந்தால், கடவுள் இன்ன நிலைமையுடையவ ரென்றும் நாமின்ன நிலைமையுடையோ மென்றும் அறிவினலாராய்ந்து மனவாக்குக் காயமாதிய திரிகரண சுத்தியாய் ஏதாவது சில கையுறையோடு சென்று படைத்தளித்துத் துடைக்கவல்ல பழம்பொருளைக் கண்களினாலே கண்டுகளித்து, நாத்தழும்பேறப்பாடி, உரோமஞ் சிலிர்ப்ப வானந்த பரவசங்கொண்டு, நமஸ்காரஞ்செய்து மிக்க புண்யப்பேற்றினையடைந்தார்கள். எவ்வாறெனிற் கூறுதும்.

முற்காலத்தில் மகரிஷிகள் நிறைந்த, ஞானமணங்கமழ்ந்த, அதிகவிகள் மலிந்த இப்பரத கண்டமாகிய இவ்விந்திய க்ஷேத்திரத்தை முத்தமிழில்வல்ல உத்தமர்களாய், சித்த சீலர்களாய், அருளொழுகு மன்பையே யுடைமையாகப் பெற்ற இந்தியமன்னர்களே செங்கோல் வழுவாது ஆண்டு அரசியலை நடாத்தி வந்தனர்.

அம்மன்னர்க ளாலயதரிசனஞ் செய்யப்புகுந்தால் ஒரு ஏழ்மை நிலையுடையவராய் நானென்கின்ற வகங்காரத்தையும் எனதென்கின்ற மமகாரத்தையும் ஒழித்து, ஆண்டான் அடிமையென்ற சம்பந்தத்தோடு ஆடம்பரமற்ற செயலினராய் சுவாமி தரிசனஞ்செய்து வருவது வழக்கம். மேற்கோளாக சிறிது கூறுவாம்.

புண்யக்ஷேத்திரமாயு முத்தித்தலங்களி லொன்றாயும் விளங்குகின்ற மதுரையம்பதியிலே முன்காலத்திலே அரசியல்கள் நடாத்திவந்த, பாண்டிய இராஜாக்கள் நாடோறு மாலயத்திற்குச் சென்று சோமசுந்தரக் கடவுளை யபரிமிதமான அன்போடு வழிபாடுசெய்து மிக்கவுருக்கமாக நாக்களினாலே பகவானின் ஆடற்குணங்களைப் பாக்களினாற் பக்தியாகப்பாடி, கண்களிலிருந்து ஆனந்த நீர்த்தாரைகளைப் பொழிந்து பக்திப்பிரேமையுடன் மன்னர் முடி பணியும் பொன்னந் தாள்களால் வலப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து அறியவொண்ணா வானந்த நிலையடைந்துளார்க ளென்பதைப்பற்றி, நம்மினிய பாஷையாகிய தமிழில் பரஞ்சோதிமுனிவர் செய்தருளிய திருவிளையாடற் புராணத்திற் படித்துங்கேட்டு மிருக்கிறோம்.

ஆனதுபற்றித்தான் நம்முன்னோர்களும் அரசனெப்படி குடிகளப்படி யென்று சுருக்கிக்கூறின முதுமொழிக்கேற்ப அனைவருமவ்வாறே ஆத்மவைக்ய வாலய வழிபாடுசெய்து வந்தனர். சுதேசமன்னர்களின் செல்வாக்காகிய வாதிக்கமில்லாத நவீனநாகரீகப் பேய்பிடித்தலைக்கு மிக்காலத்தில் போதிய தாய்ப்பாஷைக் கல்வியின்மையும், பேரறி வின்மையும், பேச்

சுரிமை யின்மையும், பக்தியின்மையுமுள்ள சில இந்திய பிரபு முதல் ஏழைகள் காறுமுள்ள ஜனங்கட்குப் பிரதிநிதிகளாகப் பேரறிவுள்ளவர்களே, இந்தியர்கள் எந்தவித நிலைமைகளினின்றுந் தவருது நடந்துகொள்வதற்கு வழிகாட்டியாக விருக்கவேண்டும். அஃதின்றி ஜனப்பொறுப் பாட்சிபெற்ற அவர்களே முன்னிருந்த சைவசமயகுரவர் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட மகான்கள் நடந்து காட்டிய ஒழுக்கவழிகளை யெல்லாம் "புதியனபுகுதல் பழையனகழிதல் வழுவலகால வகையினுனே" என்று தப்பர்த்தம் செய்துகொண்டு காலத்துக்குத் தகுந்த கோலமாக ஆலயத்தினுட் புகும்போது ஆண்டான் அடிமையென்னு மறிவாற்ற லில்லாதவர்களாய் தோன்றிமறையுஞ் சிற்றின்பப் பட்டத்தைப் பெரிதெனமதித்து, மேனுட்டு வழக்கவுடை தரித்தவர்களாய் ஆடம்பரத்துடன் செல்கின்றார்கள். அதுகண்ட ஏனைய சுதேச சமஸ்தான ராஜாக்களும், தேவஸ்தான கர்த்தாக்களும் டிரஸ்டி யாபீஸர்களும் மற்ற ஏனையசிப்பந்திகளும், அவ்வாறே கற்றுக்கொள்கின்றனர். அறிவாளிகளுற்றுணருங்கள். உலகத்திலொருவர் எவ்விதகாரண முடைமையாலோ அல்லதுஇன்மையாலோ ஒரு கொள்கையை நடந்து காட்டினு லாறறிவுபெற்ற நாமதை (எப்பொருளைத்தன்மைத் தாயினுமப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு) என்பதற்கிணங்க அவைகளினுண்மைப்பாகு பாட்டையறிந்து நடக்கவேண்டும். மேனுட்டு விதிக்கும் நம்நாட்டுவிதிக்கும் யாதொருசம்பந்தங் கிடையாது. ஏனெனில் அந்நாட்டில் எப்பொழுதும் பனியுமழையு மிகுதியானதினுலே மிகவும் குளிருண்டாகும். அதனுலவர்கள் தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக பாதத்திற்கு பூட்சும், காலுக்கு உரத்தசட்டையும் மேலுக்கு கடினமும் வெப்பமுமுள்ள பெரிய பிளானல்கோட்டும் தலைக்கு இடமகன்ற நவீன தொப்பியுமவர்கள் சதாகாலமு மணிந்துகொள்வார்கள். அவர்கள் சபைக்குச் சென்றாலும் இயேசு ஆலயங்களுக்குச் சென்றாலும் அவ்வாடம்பர வுடைகளுடன்சென்று தரைமிகவும் குளிராயிருப்பதனுல் அங்குபோடப்பட் டிருக்கும் நாற்காலிமுதலிய வாசனங்களிலமர்ந்து அப்படியே அவர்கள் கடவுள்வழிபாடு முதலான காரியங்களைச் செய்வார்கள். தேசத்தின் சீதோஷ்ண ஸ்திதிக்குத் தகுந்தபடி அநுஷ்டானங்களுள்ளன. நம்தேசமோ உஷ்ணமிகுந்தது. திருக்கோவிலுள்ளும் இரதோற்சவத்தினும் சனநெருக்க மிகுதியினுல் வெப்பம் மிகுதியே. அப்படியிருந்தும் தெய்வப்பிரீதி யில்லாததாயும் ஆடம்பரமுதலிய குணங்களைக் கொடுப்பதாயும் சரீரத்திற்கு வியர்வையினுல் நாற்றத்தையும், கஷ்டத்தையுங் கொடுக்கக்கூடிய சட்டை டைமுதலியவைகளை அணிந்து, ஈஸ்வர சிந்தனையற்று டாம்பீகத்துடன் செல்வது ஒருநன்மையும் கொடாது.

மற்றும் ஜீவப்பிரம வைக்கியத்தை யடையுமருமையான அறிவாளிகள் வம்சத்திலே தோன்றியுள்ள பிராமணர் முதலாகவுள்ள வைதீக ஹிந்துக்கள் சிரசிலே பசுவின்குளம்படி சிகைவைத்துக் கொள்ளவேண்டு மென்று ஸ்மிருதிகள் கூறுகின்றன. அவற்றையெல்லாம் அநாகரீகமென்று புறக்கணித்து அம்பட்டனைக்கொண்டு கால்வெட்டு அரைக்கால் வெட்டுகளாக வெட்டித் திருகி, முருக்கிவகிர்ந்து எண்ணெயிட்டு சீவி பாதிநெற்றிபரியந்தம் தொங்கி விழும்

படி சிகை விட்டிருக்கிறார்கள். அந்தக்குதிரையின் மயிரைப்போன்று சிகை தொங்கிவிழும்படியான நெற்றியிலே சிவச்சின்னமாகிய விபூதியையோ அல்லது திருமண்ணையோ தரித்தால் அதற்கு பங்கம்வந்துவிடுமென்று நினைக்கிறார்கள். பிரசாதங் கொடுக்கும்படியான விபூதியை யப்படியே திலதமிட்டு மற்றமிகு தியை மார்பிலணிய வேண்டுமென்றாலோ அது சட்டைகளாகிற நாகரீகவுறை யால் நன்றாய் மூடப்பட்டிருக்கின்றது. என்செய்வார். கீழேதூவி விடுகின்றார் கள். இவர்கள் கதியென்ன.

வாங்கிய திருவெண்ணீற்றை மண்ணின்மேற் பாதிபோட்டே
யாங்கதைத் தூவித்தூவி யணிகின்ற மூடர்க்கெல்லாம்
பூங்குழற் கமலைசேராள் புலையரிற் புலையராகித்
தீங்குள்ள நரகந்தன்னிற் சேர்வது திண்ணந்தானே

என்றார் ஓர் பெரியார். இக் கதிக்கான கூடாவொழுக்கத்தைவிட்டு கடவு ளுண்டென்கின்ற பயபக்தி யுடையவர்களாய் புராதனகாலத்து பெரியார் நடந்துகொண்ட விதிகளை அறிவாளிகளுன்றிப் பார்ப்பார்களாக. இவ்வித மின்றி அந்யாய ஆடம்பர வழிபாடெல்லாம் ஒருகாலுந் தெய்வப்பிரீதியாக வேயாகாது, இன்றிருந்து நாளையிறக்குந் தொழிலுடைய மாக்கள் புரியும் ஆடம்பர அந்யாய அநாகரீக வழிபாடானவை குளிக்கப்போய்ச் சேறு பூசிக் கொள்வதை யொக்கும். இவையெல்லாம் அறிவாளிகளுக்குத் தெரியாதவை யல்ல. எம்பெருமானின் ஆலயத்திலும் அந்நிய நாட்டு ஆசாரவழக்கங்கள் வந்து தாண்டவமாடுகின்றனவே. இதுவு மீசனினுறக்கமோ, காலநிர்ணயவழக் கமோ, கலிகாலத்தி னொழுக்கமோ என்பதை என் மனம் உன்னி யுன்னி, அக்கினியிற்பட்ட மெழுகுபோல வல்லற்படுகின்றது. இக்குறைக ளெல்லா வற்றையும் பேரறிவில்லாத வெம்போன்றவர்களால் பத்திரிகைகள் மூலமாவது பிரசங்கமூலமாவது நிவிர்த்திசெய்ய நினைப்பது கடலிற் காயத்தையுறைப் பதை யொக்கும். இக்குறைகளை யருக்கனொளி போன்ற அபார சக்தியுடைய அய்யனுமீச னருள் புரிந்தகற்றுவாராக.

வை. பெ. பெருமாள்ரெட்டி.

நெல் சாகுபடியும், அதற்குவேண்டிய எருவும்.

பண்டை நாட்களிலிருந்தே நமதுதேசம் விவசாயத்தில் சிறந்து விளங்கி வருகின்றதென்பதை எவரும் மறுத்துக் கூற முடியாது. மற்ற தான்யங் களைக் காட்டிலும் நெல்லையே நமது முன்னோர்கள் அதிகமாகச் சாகுபடி செய்து வந்தார்கள். நமது நாடு இயற்கையிலே நெல் சாகுபடிக்குத் தகுந்த தாக அமைந்திருக்கின்றது. நெல் சாகுபடிக்கு வேண்டிய ஜலத்திற்கு நமது

நாட்டில் பஞ்சமென்பதேயில்லை. ஏனெனில் நமது நாட்டில் ஆறுகளும் நதிகளும் ஏராளமாக இருக்கின்றன. நமது சென்னை மாகாணத்தில் நெல் சாகுபடிக்கு இயற்கையாக இருக்கின்ற வசதிகள் மற்ற மாகாணங்களில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எனினும் நமது மாகாணத்திலிருப்பவர்கள் தங்களது முன்னோர்களைப்போல் விவசாயவிஷயத்தில் தங்களது கவனத்தைச் செலுத்தி உழைக்காமல் அரிய காலத்தை வேறு பல உபயோகமற்ற வழிகளில் வீணே கழித்து வருகின்றனர். நமது மாகாணத்தில் 10943700 ஏகரா பூமிகளில் நெல் சாகுபடி நடைபெற்று வருகின்றது. நெல் சாகுபடி ஏராளமாக நடைபெற்றபோதிலும், அதற்குத்தகுந்த பலன் கிடைக்கின்றதா என்பதே நமது கேள்வி. நமது மாகாணத்திலுள்ள கிராமங்களில் வசித்துவந்த பலர் தங்களது விவசாயத்தொழிலை விட்டுவிட்டுத் தங்கள் நிலங்களை மற்றவர்களிடம் குத்தகைக்கு ஒப்படைத்துவிட்டு, நகரங்களில் சென்று அங்கே தமது காலத்தை வீணாகக் கழித்து வருகின்றனர். பண்டைநாட்களில் நமது நாட்டில் விவசாயம் இப்பொழுது நடைபெறுவதைப் போல் அதிகமாக நடைபெறவில்லை. ஆனால் நமது முன்னோர்கள் ஒவ்வொருவரும் விவசாயத்தில் அக்கரை யுடையவர்களாய் தங்களது நிலங்களுக்கு வேண்டிய எருக்களையும், உரங்களையும் காலத்தில் போட்டு, தங்களது நிலத்தைப்பற்றிய சாகுபடி விஷயங்களை நேரில் கவனித்து வந்தனர். அப்படி அவர்கள் கவனம் செலுத்த வேண்டிய காரியங்களைச் செய்துவந்ததனால் அக்காலத்தில் விளைவு மிகவும் அதிகமாயிருந்தது. மற்ற நாட்டவர்களைப்போல் நமக்குக் கஷ்டமென்பதேயில்லை. விவசாயத்தை மட்டும் கவனித்து நம் நாட்டு மக்கள் அதற்குவேண்டிய காரியங்களைச் செய்துவந்தால் நமது நாட்டில் பஞ்சம் தலைகாட்டுமா? நமது நாட்டிலுள்ளவர்கள் வறுமை என்ற கொடிய நோய்க்கு ஆளாகி வருந்துவார்களா? நமது நாட்டிலுள்ள எளியவர்கள் தங்களது வயிற்றுப்பிழைப்பின் நிமித்தம் ஆயிரக்கணக்காக வெளிநாடுகளிலுள்ள தோட்டங்களுக்குச் சென்று அங்கு கூலிகளாகப் பலவித கஷ்டங்களுக் குள்ளாவார்களா? நமது நாட்டு விவசாயம் தற்காலம் நம் நாட்டிலுள்ளவர்களால் அறவே புறக்கணிக்கப்பட்டு வருகிறது. விவசாயத்தொழில் செய்வதையே தற்காலம் நமது நாட்டிலுள்ளவர்களில் பலர் இழிதொழிலாகக் கருதிவருகின்றனர். அடிமைத் தொழில் செய்து மிகுந்த கஷ்டத்துடன் வயிறு வளர்ப்பது இழிவா? உழுது பயிர்செய்து சுகஜீவனம் செய்வது இழிவா? மேல்நாட்டு நாகரிகம் நம் நாட்டு மக்களைப் பல வழிகளிலும் கெடுத்து விட்டது என்றே சொல்லலாம். அதன்பயனாகவே நம் நாட்டவர் பலவித கஷ்டங்களை அனுபவித்து வருகின்றனர்.

பண்டை நாட்களில் நமது நாட்டை ஆண்டுவந்த மன்னர்கள் நம் நாட்டு விவசாயத் தொழிலில் மிகுந்த கவனம் செலுத்திவந்தனர். விவசாயத் தொழிலை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு வேண்டிய பல உதவிகளையும் அவர்கள் விருப்புடன் செய்துவந்தார்கள். கவிச்சக்ரவர்த்தியான கம்பரும் தாம் எழுதியுள்ள ஏர் எழுபது என்ற நூலில்,

"வேதநூல் முதலாகி விளங்குகின்ற கலையனைத்தும், ஓதுவாரெல்லாரும் உழுவார் தம் தலைக்கடைக்கே, கோதைவேன் மன்னவர் தம் குடைவளமும் கொழுவளவே, ஆதலால் இவர் பெருமை யார் உரைக்கவல்லாரே?'' என்று புகழ்ந்து கூறியிருக்கின்றார். விவசாயத் தொழிலை நம் நாட்டு மன்னர்களும் பெரியோர்களும் விருப்புடன் செய்து வந்தார்களென்றால், அத்தொழிலின்மேன்மையும், சிறப்பும் தான் என்னே! அப்படிப்பட்ட தொழிலைச் செய்துவந்த நம் பெரியோர்கள் மிகவும் சிறந்தவழியில் தங்களது வாழ்க்கையை நடத்திவர வில்லையா?

தற்காலம் நமது நாட்டின் விவசாயத் தொழிலுக்கு அரசாங்கத்தார் வேண்டிய உதவிகளைச்செய்ய முன்வருகின்றார்களில்லை. நமது மாகாணவிவசாய விஷயத்தில் அரசாங்கத்தார் கவனிக்கவேண்டிய விஷயங்கள்பல இருக்கின்றன. நிலங்களின் சாரத்தை அதிகப்படும்படி செய்து நாட்டின் விளைவை அதிகமாகும்படி செய்வது அரசாங்கத்தாரின் முக்கிய கடமையாகும். ஆனால் தற்காலம் அரசாங்க விவசாய இலாக்கா இவ்விஷயத்தில் போதிய கவலை எடுத்துக்கொண் டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நிலங்களின் சொந்தக்காரர்களும் விவசாயத்தில் கவனம்செலுத்தித் தங்களது நிலங்களுக்கு வேண்டிய எருக்களையும், உரங்களையும் போடுகின்றார்க ளில்லை. அதன் பயனாகவே நமது நாட்டில் விளைவு நாளுக்கு நாள் குறைவுபட்டு வருகின்றது. இனி நமது மாகாணத்தி லுள்ளவர்கள் விவசாய விஷயத்தில் அசிரத்தையாக இருந்துவந்தால் பெருங்கஷ்ட மேற்பட்டுவிடும். எனவே இனியாவது நகரங்களிலுள்ள கிராமவாசிகள் தங்களது கிராமங்களுக்குத் திரும்பிவந்து நிலங்களைச் சரியான முறையில் சாகுபடிசெய்ய முன்வருவார்களாக.

நிலங்களின் எரு.

கிராமங்களிலுள்ள விவசாயிகள் தழைகளையும் தொழு எருக்களையும் நிலங்களுக்கு எருவாக உபயோகித்து வருகின்றனர். தற்காலம் நிலங்களின் எருவுக்குவேண்டிய அளவு அந்தத் தழைகள் கிராமங்களில் அகப்படுவது கஷ்டமாகிவிட்டது. எனவே கிராமங்களிலுள்ள விவசாயிகள் எருப்போடாமலே தங்களது விவசாயத்தொழிலைச் செய்துவருகின்றனர். வயிற்றுக்குச் சோறுபோடாமல் ஒருவனை வேலைசெய் என்றால் அவன் வேலை செய்வானா? நிலங்களுக்குக் காலாகாலங்களில் வேண்டிய எருக்களைப் போட்டாலன்றோ அவைகள் நல்லபலனைக் கொடுக்கும்! நாட்டில் நமது விவசாயத்திற்கு மிகவும் அவசியமாக இருக்கின்ற கால்நடைகள் இப்பொழுது ஏராளமாக வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதிசெய்யப்படுகின்றன. அதன்பயனாக நமது நாட்டில் இதுபோழ்து உழவுக்கு வேண்டிய கால் நடைகளின் தொகையும் மிகவும் குறைந்து விட்டது. நிலத்தை நன்றாக உழுது உரமிட்டாலன்றோ அது நல்லபலனைக் கொடுக்கும்! சரியான எருவும், உழவுமின்றி நிலங்கள் எப்படி நன்குவிளையும்? சாஸ்திரீகமுறையில் தயார்செய்யப்பட்ட எரு என்று கம்பெனிகளில் தயார்செய்யப்பட்டு விற்கப்படுகின்ற எருவை நம் நாட்டி

துள்ள எளிய விவசாயிகள்வாங்கி உபயோகிக்க முடியவில்லை. ஏனென்றால் கம்பெனியார் அந்த எருவைக் குறைத்தவிலைக்கு விற்காமல் அதிகமான விலைக்கு விற்றுவருகின்றனர். நமது மாகாணத்தில் ஆண்டவனருளால் நிலங்களுக்குச் சிறந்த எருவாக உபயோகிக்கப் படக்கூடிய "பாஸ்பேட்" என்ற உலோக எரு ஏராளமாகத் திருச்சி ஜில்லாவில் கிடைத்திருக்கின்றது. அந்த எருவை எடுத்து ஜனங்களுக்குக் கொடுத்து விவசாயத்தை விருத்திசெய்வதற்கும் நமது காருண்ய அரசாங்கத்தார் முன்வந்தார்களில்லை. அதனால் தான் அந்த எருவும் நம்மாகாணத்திலுள்ள ஜனங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. முப்பத்திரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு சென்னை செண்ட்ரல் மியூஷியத்திற்கு சூப்ரின்டெண்டாக இருந்த மிஸ்டர் ராத் என்பவர் திருச்சிஜில்லாவில் பூமிக்குள் சுமார் 80 லக்ஷம்டன் "பாஸ்பேட்" எடுக்கத்தக்க இடம் ஒன்று இருக்கின்றதென்றும், அதைவெட்டியெடுக்க அரசாங்கத்தார் முன்வருவார்களானால் அது ஏழை விவசாயிகளின் சாகுபடிக்குத் தகுந்த எருவாக உபயோகப்படும் என்றும் அரசாங்கத்தாருக்கு அறிவித்திருக்கின்றார். அரசாங்கத்தாரும் அந்த இடத்தைப் பரிசீலனைசெய்து பார்த்தனர். டாக்டர், டபிளியூ. எச். ஹாரிஸன் என்ற உலோகப் பொருளாராய்ச்சி நிபுணரும் அந்தப் பிரதேசத்தைப் பரிசீலனை செய்துபார்த்தார். பல ஆங்கிலக் கம்பெனியார் அந்த இடத்தைக் குத்தகைக்கு எடுத்து ஏராளமான பணம்சம்பாதிக்கலாமென்ற நோக்கத்துடன் போட்டிபோட்டுக் கொண்டு முன்வந்தனர். ஆனால் அந்த இடத்தில் சுத்தமான "பாஸ்பேட்" அகப்படாததினால் அவர்கள் தங்களுடைய முயற்சியை விட்டுவிட்டனர். தஞ்சைஜில்லாவில் காவேரிப்பாய்ச்சலிலுள்ள நிலங்களுக்கு இந்தப் "பாஸ்பேட்" ஏற்ற எருவென்று தெரியவருகிறது. இந்த எருவை வெட்டியெடுத்து அரசாங்கத்தார் அதை அரைத்து மாவாக விவசாயிகளுக்குச் சொற்பவிலைக்குக் கொடுத்து உதவிசெய்ய முன்வருவார்களாகில் தென் இந்திய விவசாயிகள் அனைவரும் இதனால் அதிகமான நன்மையையும் பயனையும் அடையக்கூடும். (தொடரும்)

பாலசுப்ரமண்ய சர்மா.

சுயமொழிப்பகுதி.

தமிழ் இலக்கண நூல்கள்.

இலக்கண மென்பது தமிழில் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என ஐவகைப்படும். இதில் எழுத்து மொழிக்குக் காரணமாயுள்ளது. அது எண், பெயர் முதலிய பத்துவகை பிரிவினை யுடையது. இவைகளைப் பற்றி விவரிக்கும் நூல்களுக்கு இலக்கண நூல்கள் என்று பெயர். எல்லா பாஷைகளிலுமுள்ள இலக்கண நூல்களைக் காட்டிலும், செந்தமிழ் மொழியாகிய நம் தாய்ப் பாஷையில் உள்ளவைகள் அதிக சிறப்புடையனவாயும்,

சுவையுடையனவாயும் விளங்குகின்றன. அகஸ்தியாதி பெரியோர்களால் இயற்றப்பட்ட இந்நூல்கள் தமிழில் பல உள. இவ்விலக்கணங்கள் சில பகுதியை ஏனும் முழுப்பகுதியையேனும் சுருக்கியும், விரித்தும் உரைக்கும். அந்நூல்களில் முக்கியமானவை சில கீழ்வருமாறு:—

(1) **அகத்தியம்** இதை இயற்றினவர் சிவபெருமானிடத்தில், இத்தென் மொழியைக்கேட்ட முனிக்கரசராகிய அகஸ்தியர். தமிழிற்கு இந்நூலே ஆதி இலக்கணம். இது எழுத்து, சொல், யாப்பு, அணி, பொருள் முதலிய அடங்கிய நூல். இதுபேரகத்தியம், சிற்றகத்தியம் என இருவகைப்படும் என்று ஆன்றோர் கூறுகின்றனர்.

தற்போது இது வழக்காறற்றது. ஆயினும் பேரகத்தியத்திரட்டு என அச்சிடப்பட்டு வழங்கி வருகின்ற நூலிலுள்ள சூத்திரங்கள் இதிலுள்ளவைகளே.

(2) **தொல்காப்பியம்**:—தொல்காப்பியரிதை இயற்றினவர். இவர் அகஸ்தியர் மாணவரில் ஒருவர். இவ்வாசிரியருக்கு "திரண தூமாக்கினி" எனப் பெயருண்டு. இந்நூலில் பஞ்ச இலக்கணங்களும் நிரம்பி இருக்கின்றன. இது 1612-சூத்திரங்கள் கொண்டது. இத் தொல் காப்பியம் அருமையிலும், பழமையிலும், சூத்திரப் பொருட் செறிவிலும், நயத்திலும் சிறந்து விளங்குகிறது. இதற்கு உரை கூறினவர், சேனாவரையர், கல்லாடர், இளம்பூரணர், பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் முதலியவர்களாம். இடைச்சங்கத்தாராலும் கடைச்சங்கத்தாராலும் இது நன்று புகழப்பட்ட நூல். உரைகளுள், சொல்லதிகாரத்திற்கு மாத்திரம், சேனாவரையர் உரையே சிறப்பாய் வழங்குகின்றது. கல்லாடர் செய்த உரையானது இன்னும் அச்சிற்கு வரவில்லை. ஏட்டில் தவழ்ந்து கிடக்கின்றது. பொருளதிகாரத்தின், இறுதிப் பகுப்பிற்குமாத்திரம் பேராசிரியருடைய உரை அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது.

தவிரவும் திருவாவடுதுறை ஆதீனம் வேலப்ப தேசிகரின் சிஷ்யராய், காஞ்சி புராணம், கம்பரந்தாதி, சோமேச வெண்பா முதலிய நூற்களைச் செய்து சமாதியடைந்த சிவஞான முனிவரென்பவர் இந்நூலின் பாயிரத்திற்கும், முதற் சூத்திரத்திற்கும், அருமையாகவும் விரிவாகவும், தெளிவாகவும் ஒரு உரைசெய்துள்ளார்.

(3) **இறையனாரகப் பொருள்**:—கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவரான இறையனார் என்பவர் இதன் ஆசிரியர். மதுரையில் எழுந்தருளி இருக்கும் சொக்கலிங்க மூர்த்தியே இவரென்பர். இந்நூலுக்கு உரை, மூங்கைப்பிள்ளையார் என்று சொல்லப்படும் உப்பூரிகுடிகிழார்மகனார் உருத்திரசன்மனார் முன்னிலையில் அரங்கேற்றப் பட்டது; அறுபது சூத்திரங்கள் கொண்டது; கடைச்சங்கத்து தலைமைபூண்டு விளங்கின சோமசுந்தரக் கடவுளின் செய்யுளுக்குக் குற்றம் கூறின நக்கீரனார் இதற்கு உரைசெய்துள்ளார். அது ஒப்புயர் வற்ற பொலிவும், நுட்பமும், தெளிவும் உடையது. இது இறையனாரகப் பொருளுரை எனவழங்கும்.

(4) நன்னூல்:—இது சனகாபுரம் பவணந்தி என்னும் சைநமுனிவ ராற் செய்யப்பட்டது. எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி முதலிய ஐந்திலக்கணங்களும் நிறைந்த நூலென்பர் இதை. ஆனல் பொருளிலக்கணம், யாப்பிலக்கணம், அணியிலக்கணம் மூன்றும் தற்காலம் கிடையா தொழிந்தன. இது நம்மனோர் செய்த தவப்பயனே. எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் என்கிற இரண்டு அதிகாரங்களும் செவ்வனே சுருங்கக்கூறி விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தொல்காப்பிய முதலிய நூற்கள், கற்று வல்லுநராயுள்ளோர்க்கேயன்றி ஏனையோர்க்கு எளிதில் அறியப்படுவன வல்ல. இந்நன்னூலோ அவ்வாறன்று. மாணவரும் எளிதில் அறிந்துகொள்ளக் கூடிய தன்மையில் இருக்கிறது. இது நிற்க, பவணந்தி முனிவர் பிற்கூறிய மூன்று இலக்கணங்களையும் இயற்றிலர் என்பது அநேகருடைய துணிவு. இதன் உண்மையை வல்லார்வாய்க் கேட்டுத்தெளிக. சைன அரசனை மயிலைமானும், ஆசிரிய நிகண்டு இயற்றிய பாவாடை வாத்தியார் என்கிற ஆண்டிப் புலவரும், இலக்கணக்கொத்துக் காரராகிய சங்கர நமச்சிவாயரும், சிவஞான சுவாமிகள் முதலியவரும் இந்நூற்கு உரை இயற்றியுள்ளார். தற்காலத்தில் இந்நூலாகிய நன்னூல் நன்கு மதிக்கப்பட்டு வருகின்றது. இதன் பெருமையைச் சற்றேறக்குறைய 200 வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த சாமிநாத தேசிகர் என்னும் சிறந்த தமிழ்ப்புலவர் தாமியற்றிய இலக்கணத்தில்,

" முன்னோ ரொழியப் பின்னோர் பலரினுள்
நன்னூலார் தமக்கு எந்நூலாரும்
இணையோ வென்னும் துணிவே மன்னுக "

எனக்கூறி இருப்பது இங்கு கவனிக்கற் பாலது.

(6) வீர சோழியம்:—பொன்பற்றியூர் புத்தமித்திரனர் இயற்றியது. இது பஞ்ச இலக்கணங்களையும் சுறுக்கிக்கூறும் ஒருநூல். அக்காலத்தில் அரசாண்ட வீரசோழன் என்னும் மன்னன் பெயரால் இது செய்யப்பட்டதாதலால் இப்பெயர் பெற்றது.

இதன் பெருமையைக் கீழே காட்டியுள்ள ஒரு மேற்கோளால் தெரிந்து கொள்க.

திகழ் தசக்கரம் = திகடசக்கரம் என்று புணர்ந்தமைக்குப் புலவர்கள் மறுக்க, அப்பொழுது கச்சியப்ப சிவாசாரியருக்கு முன்பாக குமாரக்கடவுள் அப்புலவர்களுக்குச் சமாதானம் கூறுமாறு இவ்விலக்கணநூலைக் கொண்டு வந்து "நான்கொடு மூன்றொன்பதா முயிரின்பின் நவ்வருமேல்" என்றசூத்திரத்தைக் காட்டினரென்பர். இது பெருந்தேவனர் செய்த உரையோடு கூடியது.

(7) நேமிநாதம்:—இது களத்தூர்—குணவீரபண்டிதர் இயற்றியது. நேமிநாத தீர்த்தங்கார் பெயரால் அவர் இயற்றினபடியால், இதற்கு " நேமி நாதம் " எனப்பெயர் வந்தது. நன்னூல் போல, எழுத்தும், சொல்லும் அமைந்த இலக்கணநூல் இது. ஆனல் வெண்பாவினல் சமைந்தது. இந்த

வெண்பாக்கள் சுருங்கச்சொல்லல் முதலிய பத்து அழகோடுங்கூடி விளங்குகின்றன. இந்நூலை "சின்னூல்" என்றும் கூறுவர்.

இதைச் "சின்னூலுரைத்த குணவீரபண்டிதன் சேர்பதியும்" என்னும் தொண்டைமண்டல சதகச் செய்யுளாலறிந்து கொள்க.

(8) **புறப்பொருள் வெண்பாமாலை:**—ஆசிரியர் ஐயனாரிதனார். அகஸ்தியர் மாணவராகிய தொல்காப்பிய முனிவர், அதங் கோட்டாசான், துராலிங்கன், செம்பூட்சேய் முதலிய பன்னிருவராலும் கூறப்பட்ட புறப்பொருணூலுக்கு, இதுவழிநூலாகும். பொருள் இலக்கணத்தில் ஓர்பகுதியைக் கூறுவது இது. மாகலூர் கிழார் செய்த உரையொன்று இதற்குளது.

(9) **தண்டி அலங்காரம்:** — இயற்றினவர் தண்டி ஆசிரியர். இவரை அம்பிகாபதியின் புத்திரரென்றும் சிலர் சொல்லுவர். அணி என்னும் தென்மொழியானது, வடமொழியில் அலங்காரம் என்று கூறப்படும். இது தண்டி அலங்காரம் என்னும் வடமொழியிலுள்ள நூலைப் பின்பற்றியது. இது அணி இலக்கணத்தை விரிவாகத் தெரிவிக்கும் ஒருநூல். இந்திரவிமான மாலையாசிரியராகிய சுப்ரமண்யதேசிகர் இதற்கு உரையெழுதியுள்ளார். இதற்குத் தற்கால உரைகள் அநேகம் உண்டு.

(10) இவையேயன்றி யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை, மாறனலங்காரம், பிரயோக விவேகம் முதலிய நூற்களும் உலகவழக்காறற்றதான வீரமாமுனிவர் (**Father Beschi**) இயற்றியதொன்னூலும், முத்துவீர உபாத்தியாயர் இயற்றிய ஐந்திலக்கணங்களையும் கூறும் முத்து வீரியமும், திருப்புகழ் சுவாமி என்கிற முருகதாசசுவாமிகள் இயற்றிய புலமை இலக்கணத்தோடுகூடிய அறுவகை இலக்கணமும் உள்ளன.

இவ்வகை நூல்கள் நிறைந்த நம் தமிழ்ப்பாஷையின் பெருமையை அறிந்து அவைகளைக்கண்டு, நம் ஆனந்தபோதினியின் சகோதர, சகோதரிகள் அப்பயனை யடையுமாறு கடவுளைப் பிரார்த்திக் கின்றனன். சுபம்.

M. S. சுந்தரேஸய்யர், திண்டிவனம்.

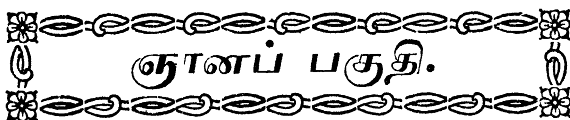
நன்னடக்கைக்குரிய விதிகள்.

1. ஈசுவரன் உண்மைக்கு உறைவிடமாயிருக்கிறார்; ஆதலின் எப்போதும் உண்மையே பேசு; உண்மையே தைரியத்தைத் தரும்; நீ பேசும் வார்த்தைகளில் சந்தேகம் உண்டாகும்படி பேசாதே; பொய்யன் என்று தெரிந்துவிட்டால் நீ எவ்வளவு உண்மையான வார்த்தைகளைப் பேசினபோதிலும் பிறர் உன்னை நம்பமாட்டார்கள். 2. வீண் சத்தியங்கள் செய்து உன் நாவைப் பாழாக்காதே; பொல்லாத வார்த்தைகளைப் புகலாதே; கெட்டவர்களிடம் சவகாசமும் செய்யாதே; பள்ளியிலும், வீதியிலும், வீட்டிலும் அமைதியாகவே

யிரு. 3. அன்னியர்களிடம் மரியாதையாகப் பேசு. உன்னுடைய உபாத்தியாயர், பெற்றூர், பந்துமித்திரர் ஆகிய இவர்களிடம் மிகவும் கீழ்ப்படிந்தவனாய் அன்புடனே யிரு. 4. ஏதாவது தப்பான காரியம் செய்துவிட்டால், தெரியாமல் செய்துவிட்டேன் என்னை மன்னியுங்கள் என்று கூறு. அதை விட்டுவிட்டு "நான் செய்தது சரி" என்று எல்லோரையும் மறுத்து, எதிர்த்துப் பிடிவாதம் செய்யாதே. 5. உனக்கு யாராவது உதவிசெய்தால் மலர்ந்த முகத்துடன் உன் அன்பார்ந்த வந்தனத்தை அவர்களுக்குச் செலுத்து. 6. உன்னுடைய மூத்தோர்களையும் உபாத்தியாயர்களையும் வழியில் கண்டால் பணிவுடன் வணங்கு. 7. திக்கற்றவர்களையும் உன்னைவிட ஏழையா யிருப்பவர்களையும் அவமதிக்காதே. செல்வமானது சூரியனைப்போல் தோன்றி மறைந்துவிடும். எனவே நீயும் இந்நிமிஷமே ஏழையாகிவிட்டாலும் விடக்கூடும் என்பதை நினைத்துக்கொள். 8. வழியில் வருபவர்கட்கு அதிலும் பெரியோர்கட்கு வழிவிட்டு நட. அவர்களின்மேல் மோதிக்கொண்டு போகாதே. 9. உன்னல் பணத்தைக்கொண்டு தருமம் செய்யமுடியாவிட்டாலும் கூடிய வரையில் (மனம் வாக்கு காயங்களால் ஆகிய உதவியாவது பிறருக்குச் செய். 10. ஒருவருடைய மனதையும் புண்படும்படி செய்யாதே. உன்னுடைய சுக துக்கங்களைப் போலவே ஏனையோருடையதும் உண்டு என்பது நினதுஞாபகத்திலிருக்கட்டும். 11. உனக்குப் பிறர் எம்மாதிரியான நன்மைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று நீ கருதுகிருயோ அவற்றை நீயே முதலில் அவர்களுக்குச் செய்துகாட்டு. 12. உன்னல் ஒருவர் கேட்கும் உதவி செய்ய முடியாவிட்டால், நன்முகத்துடனே அவர்க்கு உனதுகாரணத்தைக்கூறு; கோபமுகத்தை யாரிடத்தும் காட்டாதே. 13. கோபத்தைச் சாந்தத்தினுலும் தீமையை நன்மையாலும், லோபித்தனத்தை ஈகையாலும் வெல்வதற்கு முயற்சிசெய். 14. பிறர் ஒருவிஷயம் பேசும்போது நடுவில் குறுக்கிட்டுப்பேசாதே. அவர்கள் பேசிமுடியும் வரையில் பொறுத்திருந்து பிறகு உன் அபிப்பிராயத்தைத் தாழ்மையுடன் தெரிவி. 15. எந்தெந்தக் காலங்களில் எந்தெந்தத் தொழில்களைச் செய்யவேண்டுமோ அவற்றை அந்தந்தக் காலங்களிலேயே குறைவறச் செய். 16. அற்பமானகாரியம் என்று ஒன்றையும் அலக்ஷியம் செய்யாதே; நீ செய்யும் ஒவ்வொரு காரியத்தையும் செவ்வனே அறிந்துசெய். 17. ஒருவர் ஏதாவது எழுதும்போது அதை மறைவாகவிருந்து வாசிக்காதே. அன்னியருடைய விஷயத்தில் நீ அனுவசியமாகத் தலையிடாதே. 18. உன்னுடைய உடைகள் மட்டமானதாக இருந்தாலும் அவைகளை அழுக்கில்லாமல் வைத்துக்கொள்; உடைகளிலிருந்து ஒருவனுக்கு கௌரவம் கிடைக்காது; தாழ்ந்த உடைதரிப்பவன் யோக்கியனுகவும் உயர்ந்த உடைதரிப்பவன் அயோக்கியனுகவும் இருக்கக்கூடும். 19. உன் நிலைமைக்குத் தக்கபடி ஒழுங்கான உடைகளை அணிந்துகொள். அதிகவிலையுள்ள உடைகளே தரிக்கவேண்டுமெனுமவசியமில்லை. 20. தினந்தோறும் குளித்து சுத்தமாயிரு; சுத்தமான தேகத்துடனிருந்தால் நல்லகுணமும் தானே அமையும்; சுத்தமாக இருப்பவரை வியாதியும் கிட்டாது. 21. எப்போதும் மலர்ந்த முகத்துடனேயிரு.

இருப்பதைக்கொண்டு திருப்தியடையும் குணத்தைப் பெறு. 22. களவு, கபடு, சூது ஆகிய இவற்றைக் கன்விலும் கருதாதே. உன்சொத்தின்மீது உனக் கெவ்வளவு பிரியமோ அப்படியே அன்னிய ருடையதையும் கருது. 23. எது நல்லதென்று அறிவாளிகள் கூறுகிறார்களோ அதையேசெய்; நீ செய்யும் உதவிக்காக மற்றவர்களிடத்தி லிருந்து யாதொரு பிரதிபயனாவது இனாமா வது எதிர்பாராதே. 24. பகட்டுடைய வாழ்வைவிட்டுத் தேசபக்தியுள்ளவனாய் மறதியின்றி உன் கடமைகளைச் சரிவரச்செய். 25. எல்லா உலகங்களையும் ஆக்கி, அளித்து, அழிக்கின்ற சர்வேசுவரனாகிய கடவுளை என்றும் மறவாதே. அவர் உருவுள்ளவராகவும் உருவில்லாதவராகவு மிருக்கிறார். ஆகவே தினம் கோவிலுக்குப்போய் நீ சித்தசுத்தியுடன் உன் குற்றங்களை மன்னிக்கும்படிக் கும் நல்ல அறிவைக் கொடுக்கும்படிககும், அவரை அதிக அன்புடன் பிரார்த் தித்துக்கொள். உன்னுடைய எல்லா நலங்களுக்கும் அவரே காரணகர்த்தர் என்பதை என்றும் மறவாதே.

தி. நித்தியானந்தம், உபாத்தியாயர்,
Board Girls' School, Rayakota.

பகவதகீதை வசனம்.

(83-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

ஏ! பார்த்த! இவ்விதம் ரகசியங்களுக்கெல்லாம் அதிரகசியமான, ஞான ஏதுவான சாஸ்திரம் என்னாலே யுனக்குச் சொல்லப்பட்டது. இந்த அரிய கீதாசாஸ்திரத்தைப் பூர்த்தியாய் ஆராய்ந்து பின் எவ்வாறு விரும்புகிறாயோ அவ்வாறுசெய்.

ஏ! பாரத! எனக்கு நீ நெருங்கிய இஷ்டனாயிருக்கின்றாய். இந்த நிமித் தத்தாலே உனக்கு மீண்டும் சில சொல்லப்போகின்றேன். சகல ரகசியங்களி லும் மகா ரகசியமான அந்த எனது உத்தமமான வாக்கியத்தைக் கேள்.

ஏ! கௌந்தேய! என்னிடத்தில் மனமுடையவனாகவும், என்னிடத் தில் பக்தியுடையவனாகவும், என்னை விருப்புடன் ஆராதிக்கின்றவனாகவும் நீ ஆகக்கடவாய். என்னையே நமஸ்காரஞ்செய். என்னையே அடைவாய். நீ எனக் குப் பிரியனா யிருக்கின்றாய். உனக்கு உண்மையாக உறுதி கூறுகின்றேன்.

ஏ! அருச்சுன! நீ சகல கருமங்களையும்விட்டு என்னையே சரணமாக அடைவாயாக. நான் உன்னைச் சகலபாபங்களினின்றும் நீக்கிக் காப்பாற்று வேன். விசனப்படாமலிரு.

இந்த சுலோகத்திற்கு சகல கருமயோக நிஷ்டையைக்காட்டிலும் பரம ரகசியமாகிய ஈசுவரசரணாகதியைப்பற்றி முன்னரே முடிவாக உனக்கு விளக்

கிக் கூறியாய்விட்டது. இப்போது கருமயோக நிஷ்டையின் பலமாயுஞ் சகல வேதாந்த சாரமாயு மிருக்கின்ற பூரணஞானம் இதனுல் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்று பகவான் பார்த்தனுக் குரைத்ததாக சங்கரர் கூறுகின்ருர்.

பகவான் கூறுதல்:—ஏ! விஜய! இந்தக் கீதார்த்ததத்துவம் தவமில்லாதவனுக்கு ஒருபொழுதும் சொல்லத்தக்கதன்று. பகவதாசாரிய பக்தி இல்லாதவனுக்கும் சொல்லக்கூடியதன்று. பகவதாசாரிய கைங்கரியஞ் செய்யாதவனுக்கும் அல்லது கீதாதத்துவத்தைக் கேட்க இஷ்டமில்லாதவனுக்குஞ் சொல்லத்தக்கதன்று; எவன் என்னைத் தூஷிக்கின்ருனே அவனுக்குஞ் சொல்லத்தக்கதன்று.

ஏ! கிரீடி! எவன் பரமரகசியமாக விளங்கும் இந்தக் கீதாசாஸ்திரத்தை எனது பக்தர்களுக்கு விளக்கிச் சொல்லுவானே அல்லது உபதேசிப்பானே அவன் என்னிடத்தில் சிரேஷ்டமான பக்தியைச் செய்து சகல சந்தேகமு மற்றவனய், கட்டாயம் என்னையே அடைவான்.

இதற்குச் சங்கரர் கீதையிலுள்ள சுலோகங்களையாவது அவைகளின் அர்த்தங்களையாவது மனத்திற் பதியும்படி சொல்லுகிறவன் என்னிடத்தில் சிரேஷ்டமான பக்திகொண்டு அதாவது வாசுதேவனுகிய பகவானது சேவையை (கைங்கரியத்தை) இவ்விதமாக நான் செய்கின்றேன் என்ற உறுதியான எண்ணத்தைக்கொண்டு உபதேசிக்கவேண்டும் என்பதே தாற்பரியம் என்று கூறுகின்ருர்.

ஏ! காண்டீப! மனிதர்களில் என் பக்தர்களுக்கு கீதையை யுபதேசிப்பவனைக்காட்டிலும் எனக்கு மிகவும் பிரியமுள்ளவன் வேறு ஒருவனுமில்லை. எனக்கு அவனைக்காட்டிலும் ஒருவன் மிகவும் பிரியமுள்ளவனகப் பூமியில் உண்டாகப் போவதுமில்லை.

ஏ! தனஞ்சய! தர்மமார்க்கத்தைவிட்டு விலகாததாகிய நம் இருவருடைய இந்தச் சம்வாதத்தை எவன் படிக்கின்ருனே அவனுல் ஞானமும் உத்தமமுமாகிய யக்ஞத்தாலே நான் ஆராதிக்கப்பட்டவனுவேனென்பது எனது நிச்சயம்.

இந்த அரிய கீதாசாஸ்திரத்தை ஞானயக்ஞத்திற்குச் சமானமானதென்ருவது தேவாதி விஷயமான யக்ஞாதிகள் போலப் பலனைக் கொடுக்கத்தக்கதென்ருவது கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில் யக்ஞமானது நான்குவிதப்படும். (க) விதியக்ஞம்,—சரீரத்தாற் செய்யத்தக்க பிர்மயக்ஞாதிகள் (உ) ஜபயக்ஞம்,—பாராயணுதிகளாகிய வாயாலுச்சரிப்பது. (௩) உபாம்சுயக்ஞம்,—பிறர்க்குக் கேளாமலிருக்கும்படி வாய்க்குள்ளாகவே உச்சரிப்பது. (௪) மானஸயக்ஞம்,—மனத்தால் தியானிப்பது. நான்காவதாகக் கூறப்பட்டுள்ள இந்த மானஸயக்ஞந்தான் ஞானயக்ஞமாகச் சொல்லப்பட்டது என்று ஸ்ரீ சங்கரர் கூறுகின்ருர்.

பகவான் கூறுதல்:—ஏ! விஜய! எந்த மனிதன் சிரத்தையுடையவனுகவும் அசூயை யற்றவனுகவு மிருந்து இக்கீதையைக் கேட்பானே அவனும் சகல பாபங்களினின்றும் நீங்கினவனய்ப் புண்ணிய கருமங்களைச் செய்தவர்கள் அடையும் நல்லலோகங்களை அடைவான்.

ஏ! பார்த்த! இதுவரையில் நான் சொல்லிவந்த விஷயங்களையெல்லாம் நீ ஒரே நிலையான மனத்துடன் கேட்டு வந்தனையா? ஏ! தனஞ்சய! உனது அக்ஞானத்தாலுண்டான மோகம் உன்னைவிட்டு நீங்கிவிட்டதா?

அருச்சுனன் சொல்லுதல்:—ஏ! அச்சுத! உமது அநுக்கிரகத்தாலே நான் மெய்யுணர் வடைந்தேன்; மோகம் நீங்கிவிட்டது; சந்தேகநிவர்த்தி யடைந்த

வனுயிருக்கின்றேன். ஆதலால் கட்டாயம் உமது வாக்யத்தை நிறைவேற்று வேன்.

அவிவேகம் போய்விட்டதா என்னும் வினுவுக்கு அக்ஞானம் போய் விட்டதென்று உத்தரஞ் சொல்லப்பட்டது. இந்த உத்தரத்தாற் சாஸ்திர விசாரத்திற்கு அக்ஞானநிவர்த்தியும் ஆத்மசொரூபாநு சந்தானமுமே பல னென்று வெளியிட்டதாகின்றது. (மோகம்—அக்ஞானம்). "உமது வாக் யத்தை நிறைவேற்றுவேன்" என்றமையாலே எனக்கு ஆகவேண்டியதொன்று மில்லே. உமது உத்தரவை நிறைவேற்றுவதே எனது கடமையென்று நினைக் கின்றேன் என்னுந் தாத்பரியங் கிடைத்தது என்று சங்கரர் கூறுகின்றுர்.

சஞ்சயன் திருதராட்டிரனைப் பார்த்துச் சொல்லுதல்:—நான் இவ்வித மாக மகாத்மாவான வாசுதேவன் அருச்சுனன் என்னு மிருவரது ஆச்சரிய மானதும் புளக முண்டாகத்தக்கதுமான இந்தச் சம்வாதத்தைக் கேட்டேன்.

ரகசியமானதும், உத்தமமானதும், யோகசாஸ்திரமாக விளங்குவதுமாகிய இந்தக் கீதையைத் தாமாகவே அருச்சுனனுக்கு உபதேசித்தவரும், சகலவித மான யோகங்களுக்கும் ஈசனுக விளங்குகின்றவருமான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவா னிடத்திலிருந்து வியாசமுனிவரது அநுக்கிரகத்தாலே நான் நேராகவே கேட்டேன்.

ஏ! அரசனே! ஆச்சரியமானதும், புண்ணியமானதுமான இந்தக் கிருஷ்ணுர்ச்சுனர்களின் சம்வாதத்தை நினைத்து நினைத்து நான் அடிக்கடி மிகுந்த சந்தோஷ மடைகின்றேன்.

ஏ! மன்ன! சாக்ஷாத் ஹரியாக விளங்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானது அதிக ஆச்சர்யமான அந்த விசுவரூபத்தையும் நினைக்க நினைக்க எனக்கு மிகுந்த வியப்புண்டாகின்றது. நான் அதனுல் மேலும் மேலுஞ் சந்தோஷ மடை கின்றேன்.

எந்தப் பக்ஷத்தில் யோகங்களுக்கு ஈசனுக விளங்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபக வானும், எந்தப்பக்ஷத்தில் காண்டீபமென்னுஞ் சிறந்த வில்லேத்தரித்த அருச்சு னனு மிருக்கின்றுர்களோ அந்தப் பக்ஷத்தில் ராஜ்ஜிய லக்ஷ்மியும், ஜயமும் அபிவிருத்தியும், நியாயமும் நிச்சயமாக இருக்கின்றனவென்பது எனது அபிப் பிராயம். **சீடன்.**

பகவத்கீதை வசனம் முற்றிற்று.

கைத்தொழிற்பகுதி.

நெசவுத் தொழில்.

நமக்குக் கிடைக்கும்படியான பொருள்களேக் கொண்டே தொழில்களே விருத்திசெய்யலாம். நமது பொருள்களில் பருத்தி, அவுரி ஆகிய இவை கள் முக்கியமானவை. பருத்தி இந்தியாவில் எல்லா இடங்களிலும் விஸ்தார மாக விளேகின்றது. பஞ்சை வஸ்திரங்களுக்காக உபயோகிக்கும் விதம் வெகு காலத்திற்கு முன்னமே கண்டுபிடிக்கப்பட் டிருக்கவேண்டும். ஏனென்றுல் "இரண்டு நெசவுக்காரர்களேப்போல இரவும் பகலும்" என்னும் வாக்கியம் நெசவைப்பற்றி வேதத்தில் வரைந்திருக்கிறதாகப் பெரியோர்கள் சொல்லக் கேள்விப்படுகிறேம். தேசசரித்திரங்களில்கூட நெசவைப்பற்றி அநேகர்

படித்திருக்கலாம். உதாரணமாக அலெக்ஸாண்டர் இந்தியாவின்மீது படையெடுத்தபோது அவருடன்வந்த கிரேக்கர்கள் இந்தியர்களின் ஆடைகளைப் பற்றி விபரமாகக் கூறி யிருக்கின்றனர் என்பதை நம்மவர் அறிவர். ஒரு பெண்பிள்ளை அணிந்துகொள்ளக்கூடிய பதினேழு பதினெட்டுமுழ நீளமுள்ள சேலை ஒன்று சிறிய ஒரு டப்பியில் அடக்கம் செய்யப்பட்டதாம். ஔரங்கசீப் என்னும் மகம்மதிய சக்ரவர்த்தியின் குமாரத்தி ஏழு வஸ்திரங்களை ஒன்றின்மேலொன்றாக அணிந்து கொள்வாளாம். அப்போதும் அவளுடைய தேகம் வெளிக்குத் தெரியுமாம். இதை நோக்குமிடத்து நெசவுத்தொழிலின் நுட்பம் இனிது விளங்கும். நாகரீகம் முதிர்ந்த இக்காலத்தில் அப்படிப்பட்ட நெசவு பெரும்பான்மையும் கிடையாது;சகல வேலைகளையும் செய்கின்ற யந்திரங்களினாலும்கூட முடியக்காணோம். நூல் நூற்பதும் நெசவுசெய்வதும் எந்தக்காலத்திலும் நமது ஸ்திரீ ஜாதியார் செய்துவந்த வேலைகளே என்பதற்குத் திருஷ்டாந்தம் அநேகம் உள. "ஆடைநெய்யும் ஸ்திரீயைப்போல் பூமியை இரவுபகல் மூடிக்கொண்டிருக்கின்றன" என்னும் வாக்கியத்தினாலும் உணரலாம். ஆதிகாலத்தில் ஸ்திரீகள் நூல் நூற்கும் தொழிலில் அதிக தேர்ச்சியுள்ளவர்களா யிருந்தார்கள். ஒரு பவுண்டு எடையுள்ள பஞ்சை சுமார் (1000) ஆயிரம் மைல் நீளமுள்ள நூலாகக் கைராட்டினத்தில் நூற்றிருக்கிறார்கள் என்றால் அது எவ்வளவு சன்னமா யிருந்திருக்கவேண்டும் என்பதை யூகித்தறியலாம்.

தற்சமயம் எல்லாவித தொழில்களும் உறங்கிக் கிடக்கின்றன என்பது வெளிப்படை. அவற்றைத் தூண்டும்பொருட்டு அறிவாளிகள் பெரு முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். உத்தரவேதத்தைத் தமிழ்ப்படுத்திய தெய்வப்புலவராகிய திருவள்ளுவநாயனாரே "நெய்தற்றொழிலே எத்தொழிலையும்விடக் குற்றமற்ற தொழிலெனக்கொண்டு" செய்தனர் என்றால் நாம் எம்மாத்திரம் என்பதை உணர்க.

இன்னும் இத்தொழில் மனிதர்களுக்கு முக்கியமானதும், அதிக பிரயோஜன முள்ளதுமான ஓர் சிறந்த கைவினை. இதை விவசாயத்திற்கு இரண்டாவதாகக் கூறலாம். உலகின்கண் பொதுவாக அநேக தொழில்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவென்றாலும் இது பண்டையகாலத்ததும் மதிப்புள்ளதுமான தொழிலாய் இருந்து உலகத்தில் ஏறக்குறைய ஐந்தில் ஒருபங்கு ஜனங்களின் ஜீவனோபாயத்திற்குத் தகுதியுள்ளதாகிறது.

இதுவுமல்லாமல் இது எவ்விஷயத்திலும் சிக்கனமா யிருக்கவேண்டும் என்னும் விசாலமான சூழ்ச்சியையும், நுணுக்கமான விவேகங்களையும், அதிக அன்பையும், பொறுமையையும், இயந்திரவிருத்தியையும் உண்டுபண்ணுகிறது. ஒருவரைச் சிறுமையினின்றும் நாளுக்குநாள் மேன்மையடையச் செய்வதோடு பல்லோராலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டு வருவதும் நெசவுத் தொழிலேயாம்.

அளவற்ற பெருமைவாய்ந்த இந்நெசவுத்தொழிலை இகழ்ச்சிசெய்யும் சிலரின் கொள்கை போற்றத்தக்கதன்று.

நிற்க, இந்தியாவில் சீர் குலைந்திருக்கிற நெசவுத்தொழிலை விருத்திக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்றால் நூலின் விலை குறைந்திருக்கிற இந்த சமயத்தில் ஒவ்வொரு ஊரிலும் பொதுவாக 'நெசவுத் தொழிற்சாலை' ஸ்தாபித்து, இத்தொழிலில் நிபுணத்துவம் அடைந்தவர்களைக்கொண்டு ஜனங்களுக்கு ஊக்கம் உண்டாகுமாறு லாபத்தையும்,வேலைப்பாடுகளையும் காண்பித்து, அதனைக் கற்பிக்கவேண்டும்.இத்துடனே நெசவுத்தொழிலாளிகள் அனைவரும் ஒற்றுமையாய் **(Weavers' Co-operative Societies)** கூட்டுறவு சங்கங்களை ஏற்

படுத்தி அதினின்றும் பண உதவிபெற்றுத் தொழிலை முன்னுக்கு கொண்டு வருவார்களேயானால் நம் இந்தியா க்ஷேம மடையும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

நெசவுசெய்யும் கூலிக்காரர்களை அமர்த்தி நெய்யச் செய்வதில் சகல செலவும் போக தறி ஒன்றுக்கு வாரத்தில் ஏறக்குறைய ரூ. 6—1—0 கிடைக்கும். முழுதொகையும் இலாபத்தைச் சேர்ந்ததே. ஆனால் இந்த வருமானம் இரண்டரைமுழ அகலத்தில் சாதா (Plain Cloth) நெசவைக் குறித்ததே. நான்கு (Four Treadles) மிதி; ஐந்து (Five Treadles) மிதி இவைகளில் குழிதுவாலை, முள்துவாலை, மேட்டி டுவில்,செக் முதலிய பல டிசைன் அல்லது ஆர்னமெண்டில் வேலைகள் செய்வதினால் அந்தத் தொகையைக் காட்டிலும் சுமார் 2-மடங்கு அதிகம் அகப்படுகின்றது. இது விஷயத்தை அநுபவத்தில் அறியலாம். கைத்தறிகளில் செய்யக்கூடாத நெசவுவேலை ஒன்றுமேயில்லை என்று துணிந்து உரைக்கலாம். எப்பேர்ப்பட்ட நூதன வேலைகளும் செய்து சரியான லாபத்தை அடையலாம் என்பது திண்ணம்.

ஆகையால் ஒவ்வொரு முதலாளியையும் இதுவிஷயத்தில் சிரத்தை எடுத்துக்கொள்ளுமாறு வேண்டுகின்றனன். கடவுள் ரக்ஷிப்பாராக.

கலிவ. தி. ர. கோபால கிருஷ்ணன்,
கைத்தொழில் ஆசிரியர், திண்டிவனம்.

விரதப் பகுதி.

நவராத்திரி விரதம்.

வசந்தருதுவிலும் சரத்ருதுவிலும் மனிதர்களுக்குப் பலவித நோய்களும் வியாதிகளும் ஏற்படுகின்றன. இந்த இரண்டு ருதுக்களும், யமனுடைய இரண்டு கோரைப் பற்களுக்குச் சமமானவை என்பர். அந்த தீமைகளிலிருந்து தப்புவதற்காக இவ் விரதத்திற்கு வேண்டியவைகளை அமாவாசை தினத்தன்றே சேகரித்துக்கொண்டு அன்று ஒருவேளை யுண்டு உபவாசமிருந்து அடுத்தநாள் பிரதமை முதல் தேவியைப் பூஜைசெய்ய ஆரம்பிக்க வேண்டும். நான்குமுழ நீளமும் ஒருமுழ உயரமும் உள்ள பீடத்துடன் கூடிய ஓர் அழகிய மண்டபத்தில் ஒரு சிம்மாஸனம் அமைத்துத் தேவியைப் பூஜை செய்ய விரும்புகின்றவர், வேதம் உணர்ந்த அந்தணர் ஒன்பதின்மர் அல்லது ஐவர், மூவர், ஒருவருடன் அந்த மண்டபத்திற் சென்று அங்கு அமைக்கப் பட்டுள்ள சிம்மாதனத்தில் சங்கு, சக்ர, கதா பத்மத்தோடு கூடி சதுர்ப்புஜங்களுடனாவது, அல்லது பதினெண்கரங்களுடனாவது தேவியின் திரு உருவத்தை ஸ்தாபித்து, அதைப் பலவித ஆடையாபரணங்களினால் அலங்கரித்துக் கும்ப பூஜையின் நிமித்தம் கலசம் ஸ்தாபித்து அதில் கங்கை, யமுனை, காவேரி, கோதாவரி முதலிய நதிகளின் புண்யதீர்த்தங்களில் ஏதாவதொன்றை நிரப்பி மாவிலை முதலிய ஐந்துவகைத் தளிர்களை அந்தக் கலசத்தின்மேலே வைத்துப் பூஜைசெய்தல் வேண்டும். பின்னர் சங்கற்பஞ் செய்துகொண்டு நல்ல வாசனைத் திரவியங்களினாலும் புஷ்பங்களினாலும் அம்பிகையை அலங்கரித்துத் தூப தீபங்களால் மந்திர பூர்வமாய் விதிப்படி பூஜித்து நவாவரண பூஜையுஞ்செய்து அர்க்கியங் கொடுத்துப் பலவிதமான நிவேதனங்களைச்செய்தல் வேண்டும். பின்னர் ஹோமம் செய்வதற்காக குண்டம் அமைத்

துத் தண்டிலம் இட்டுப் பூர்த்திசெய்தல் வேண்டும். நவராத்திரி விரதத்தை அனுஷ்டித்துப் பராசக்தியைப் பூஜிப்பவர்கள் சயன சுகாதிகளை யெல்லாம் அறவே ஒழித்துவிட்டு அக்காலங்களில் தரையில்படுத்து நித்திரை செய்ய வேண்டும். பிரதமை தினத்தில் அஸ்த நக்ஷத்திரங் கூடினால் அது மிகவும் விசேஷமானதென்றும், அத் தினத்தில் அம்பிகையைப் பூஜித்தால் தேவி சகலாபீஷ்டங்களையுந் தருவள் என்றும் பெரியோர் கூறுகின்றார்கள்.

கும்பபூஜை முதல் ஹோமம் முடியும் வரையில் தேவிபூஜை செய்வோர்கள் செய்யவேண்டிய காரியங்களை யெல்லாம் விடாமல் செய்து முடித்துப் பின்னர் கன்னிகைகளைப் பூஜிக்கவேண்டும். நவராத்திரியில் பூஜிக்கத்தகுந்த கன்னிகைகள் இரண்டு வயது முதல் பத்துவயதுக் குட்பட்டவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். பத்து வயதிற்கு மேற்பட்டவர் கன்னிகைகள் பூஜிப்பதற்குத் தகுந்தவர்களல்லர். இக் கன்னிகைகளை வேதமந்திரங்களால் தினம் ஒவ்வொருவராகவாவது அல்லது முதல்நாள் முதல் ஒவ்வொருவர் அதிகமாகவாவது சேர்த்துப் பூஜைசெய்தல் வேண்டும். பூஜிக்க அசக்தியுள்ளவர்கள் அஷ்டமிதினத்திலாவது அவசியம் பூஜிக்கவேண்டும். அஷ்டமிதினத்தில்தான் முன்னர் தக்ஷயாகத்தை அழித்த பத்திரகாளி தோன்றினாள் என்று சொல்லப்படுகின்றது. ஒன்பது இராத்திரிகளிலும் பரா சக்தியைப் பூஜிக்கமுடியாதவர்கள் சப்தமி, அஷ்டமி, நவமி இம்மூன்று நாட்களிலும் பூஜிப்பார்களானால் அவர்கள் ஒன்பது தினத்திலும் பூஜித்த பலனை அடைவர். இதனை அனுஷ்டிப்பவர்கள் இவ்வுலகில் எல்லாச் செல்வங்களையும் அடைந்து சந்தோஷமாக வாழ்வதுமன்றி இறுதியில் உயர்பதவியையும் பெறுவர். இவ் விரதத்தை சுசீலன், சுகேது முதலியவர்கள் அனுஷ்டித்துப் பல நன்மைகளையும் அடைந்தனர்.

இது புரட்டாசி மாதம் பூர்வபக்ஷப் பிரதமைமுதல் தசமி வரையில் அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டிய ஒரு சிறந்த விரதமாகும்.

விதிப்படி பிரதமைமுதல் திரிதியை வரையில் உருத்திரி தேவியையும், சதுர்த்தி முதல் சஷ்டிவரையில் இலக்குமிதேவியையும், சப்தமி முதல் நவமி வரையில் சரஸ்வதிதேவியையும் பூஜித்து பின்பு இந்த விரதத்தைத் தசமியன்று பூர்த்திசெய்தல் வேண்டும். அரசாட்சியை இழந்து வருந்திக்கொண்டிருந்த சுகேது என்னும் அரசனின் மனைவி துவேதியை ஆங்கிரசமுனிவரது உபதேசப்படி இதனை அனுஷ்டித்தாள். அதனால் அந்த அன்னைக்குப் பின்னர் சூரியப்பிரதாபன் என்னும் ஒரு குழந்தை பிறந்தது. அக்குழந்தை வயதடைந்ததும் தனது தந்தை இழந்த நாட்டைப் பகைவரிடத்திலிருந்து ஜெயித்து தாய் தந்தையருடன் பலவித செல்வங்களையும் அடைந்து சந்தோஷமாக வாழ்ந்து வந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. தமிழ்நாட்டுப் பெண்மணிகள் அனைவரும் பக்தியுடன் இவ்விரதத்தைத் தவறாமல் அனுஷ்டித்து தேவியின் அருளால் எல்லாச் செல்வங்களையும் அடைந்து தங்களது வாழ்க்கையை மேன்மைப்படுத்துவார்களாக.

வ. ச. சூரிய நாராயண மூர்த்தி, வாலாஜா.

பெண்மக்கள் பகுதி.

பெண்கள் செய்யத்தகாத காரியங்கள்.

1. உரலில் உட்காருதல் கூடாது.
2. உலக்கையை மிதித்தலும் தாண்டலும் கூடாது.
3. முறத்தைக் கவிழ்த்தலும் அதன்மீதில் உட்காருதலும் கூடாது.

4. வாசற்படியில் உட்காருதல் கூடாது.

5. தீபத்தைக் கையினாலும் வாயினாலும் ஊதி அமர்த்தலாகாது. ஆனால் புஷ்பத்தைக்கொண்டு அமர்த்தல்வேண்டும்.

6. பூமி அதிரும்படி நடத்தல் கூடாது.

ஷை விஷயங்களைச் செய்பவர்கள் எவ்வளவு தனவந்தராக இருந்தாலும் சீக்கிரம் தரித்திர திசையை அடைவார்கள் என்பர்.

நா. வே. சங்கரநாராயண அய்யர்.

நாவல் பகுதி.

அம்பாலிகை அல்லது அதிசயமரணம்.

(94-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இதை யனுப்பி விட்டுப் படுத்துக்கொண்டிருந்து, ஆனந்தலிங்கும், அம்பாலிகையும் திரும்பி வந்தபின், தான் ஒன்றுமே யறியாதவள் போலும் அப்போதுதான் படுக்கை யறையிலிருந்து வெளி வருபவள் போலும் அபிநயித்தாள். மூவரும் காலைப்போஜனம் அருந்தியபின் அமிர்தம்மாள் ஆனந்தலிங்கைத் தனியே சந்தித்து சம்பாஷிக்கத் தகுந்த சமயத்தை யெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆனந்தலிங்கும் அவளோடு தனியே சம்பாஷிக்க வேண்டு மென்றே சமயத்தை யெதிர்பார்த்திருந்தான்.

சற்று நேரங்கழித்து ஆனந்தலிங்கும் அமிர்தம்மாளும் கூடத்தில் தனியே சந்தித்தார்கள். அம்மாது அவனை நோக்கி, "கடைசியில் நீ சூதுக்காரன் என்று வெளியாய் விட்டது" என்றாள்.

ஆனந்:—ஓகோ.

அமிர்தம்மாள்:—உன் சங்கதி வெளியாய் விட்டது. நீ யெவ்வளவு தைரியமாய் இம்மாதிரி மாறுவேடத்தோடு சூதாய் என் வீட்டிற்குள் பிரவேசித்திருக்கிறாய்!

ஆன:—நானே வலிய உன் வீட்டிற்குள் வரவில்லை. நீயே யென்னை வந்து தங்கும்படி கட்டாயப் படுத்தினாய்.

அமிர்:—ஆனால் நீ சூது செய்தாய்.

ஆன:—நல்லது அதற்காக இப்போது என்ன செய்யவேண்டு மென்கிறாய்?

அமிர்:—நீ கட்டாயம் இவ்வீட்டைவிட்டு வெளிப்பட வேண்டும்.

ஆன:—அது முடியாது. நான் இங்கேதா னிருப்பேன்.

அமிர்:—நான் என்வீட்டை விட்டுப் போ வென்று கண்டிப்பாய்க் கூறும் போது போமாட்டேனென்று கூற உனக்கு அவ்வளவு தைரியமா?

ஆன:—எல்லாவற்றிற்கும் எனக்குத் தைரியமுண்டு.

அமிர்:—நீ மிக்க தைரிய புருடனே ஆயினும் உன் மர்மம் வெளியாய்விட்டது. நீ யாரென்று நான் கண்டுகொண்டேன்.

ஆன:—ஆ! அப்படியா சங்கதி! அப்படியாயின் நீ யாரென்று எனக்கும் தெரியும்.

அம்மாது கோபத்தோடு "என்ன கூறினாய்! என்னையா நீயறிவாய்?" என்று கோபத்தோடு கேட்டாள்.

(தொடரும்) ஆரணி-குப்புசாமி முதலியார்.

நேயர்களுக்கோர் அறிக்கை.

இப்பொழுது நமது "ஆனந்தபோதினி" யின் ஏஜண்டுகளாக S. இராமானுஜாச்சாரியார் சிலோனுக்கும் R. நரஸிம்மய்யங்கார் தென்னிந்தியாவிற்கும் நியமிக்கப்பட்டு சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து வருகிறார்கள். வேண்டியவர்கள் அவர்களிடத்தில் சந்தாசெலுத்தி "ஆனந்தபோதினி" க்குச் சந்தாதாரராகச் சேர்ந்துகொள்ளலாம். நமது காரியாலயத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ள புஸ்தகங்களுக்கும் ஆர்டர் கொடுக்கலாம்.

வர்த்தமானக் குறிப்பு.

மகாத்மாகாந்தி ஆசிரியர்:—ஒத்துழையா இயக்கத்தை ஆரம்பித்த பொழுது இவர் ஆமதாபாத் நகரில் ஏற்படுத்திய தேசீயக் கல்லூரியில் அங்குள்ள மாணவர் சனிக்கிழமை தோறும் கிறிஸ்தவ வேதமான புதிய ஏற்பாட்டைத் தங்களுக்குப் போதிக்கும்படி இவரைக் கேட்டுக்கொண்டனர். அடிகளும் இணங்கி அவர்களுக்கு புதிய ஏற்பாட்டைப் போதித்து வருகின்றார்.

காங்கிரஸ் தலைமைப் பதவி:—இந்தியாவிலுள்ள பெரும்பான்மையான மாகாணங்கள் ஸ்ரீமான். எஸ். சீனிவாச ஐயங்கார் அவர்களையே அஸ்ஸாம் காங்கிரஸ் தலைமைப்பதவிக்கு சிபார்சுசெய் திருக்கின்றன. சமீபத்தில் கூடிய அஸ்ஸாம் காங்கிரஸ் உபசாரணைக் கமிட்டியார் அதற்கிணங்க அவரையே அஸ்ஸாம் காங்கிரஸுக்குத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத் திருக்கின்றார்கள். அஸ்ஸாம் காங்கிரஸ் தலைமைப்பதவி தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த ஒருவருக்குக் கிடைத்ததைப்பற்றி நாம் மிகவும் சந்தோஷிக்கின்றோம்.

ஒரு துணிகரமான தியாகம்:—திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்தி லுள்ள தாரூரில் ஒரு யானைக்கு மதம்பிடித்து விட்டது. அந்த யானையின் பாகன் அதை அடக்கப் பலவிதத்திலும் முயன்று பார்த்தான். அவன் முயற்சிகள் பலிக்கவில்லை. யானை தனது பாகனைக் கீழேதள்ளி அவனுக்கு காய மேற்படும்படி செய்தது.

பாகனின் பெயர் நாராயணநாயர். படுகாயப்பட்ட அவனை ஷொர்ட்டாலி என்ற இடத்திலுள்ள ஓர் ஆஸ்பத்திரிக்குத் தூக்கிச் சென்றார்கள். காயத்திலிருந்து ரத்தம் பீரிட்டடித்தது. டாக்டர் அவனுடைய காயத்தைப் பரிசோதித்து வேறுமனிதனின் சதையை அறுத்து அந்தக்காயத்தில் வைத்துத் தைத்தால்தான் அவன் பிழைப்பானென்று சொல்லிவிட்டார். அந்த சமாச்சாரம் ஊர்முழுவதும் பரவியது. பனவல்லி என்ற ஊரைச் சேர்ந்த கன்னட்கிருஷ்ண ஐயர் இந்தச் சங்கதியைக்கேட்டு நேராக ஆஸ்பத்திரிக்குச்சென்று தமது சதையைக் கொடுப்பதாகக் கூறினார். டாக்டரும் அவருடைய சதையை அறுத்து நாராயணநாயரின் காயத்தில்வைத்துத்தைத்தார். அதனால் நாராயணநாயரின் உயிர்காப்பாற்றப் பட்டது. சதையை அறுத்துக் கொடுத்த ஐயர் ஒருமாதத்திற்குமேல் ஆஸ்பத்திரியில் சிகிச்சையில் இருந்தார். அவருடைய வீரமான தியாகம் பாராட்டத்தக்கதே.

"ஆனந்தபோதினி" பஞ்சாங்கம்.

அக்ஷயஹூ ஐப்பசிமூ—கலியுகாதி 5028, சாலிவாகனம் 1849,

பசலி 1336—கோல்லமாண்டு 1102—ஹிஜரி 1345,

இங்கிலீஷ் 1926ஹூ அக்டோபர்மூ—நவம்பர்மூ

ஐப்பசி	அக்டோபர்	வாரம்.	திதி.	நக்ஷத்திரம்.	யோகம்.	விசேஷங்கள்.
1	17	ஞா	ஏகா45-18	அவி19-40	ம19-40சி	சர்வமத்வ ஏகாதசி [தசி
2	18	திங்	து37-22	சதை13-58	சி13-58ம	பிரதோஷம்,பத்நாபதுவா
3	19	செவ்	திர28-50	பூரட்7-33	ம7-33அ	வியாதியஸ்தர் குளிக்க
4	20	புத	ச○20-8	உத்0-50 ரேவ54-10	சித்0-50ம	அவமாகம், **பௌர்ணமி,** அன்னாபிஷேகம்
5	21	வியா	பவு11-43	அஸ்48-10	அ48-10சி	கோஜாகரி விரதம்
6	22	வெ	பிர4-18 துதி57-53	பர43-13	சித்60	அசூன்யசயன விரதம் [**தீகை 30-35**
7	23	சனி	திரி55-35	✕39-48	அமி60	**கிருத்திகை, சுவாதி கார்த்**
8	24	ஞா	சது50-10	ரோ38-5	சித்60	விருச்சிகாயனம் 9-20
9	25	திங்	பஞ்49-23	மிரு38-30	அ38-30சி	சீமந்தம், சர்வமுகூர்த்தம்
10	26	செவ்	சஷ்50-33	திரு40-55	ம40-55-சி	மரணயோகம்
11	27	புத	சப்53-48	புன-45-20	சித்60	காதுகுத்த, வித்தியாரம்பம் செய்ய
12	28	வியா	அ58-38	பூச51-20	அ51-20சி	அசோகாஷ்டமி
13	29	வெ	நவ60	ஆயி58-20	மர60	திருதினஸ்பிருக்
14	30	சனி	நவ4-30	மக-60	அமி60	திருதினஸ்பிருக் [எழுத
15	31	ஞா	தச10-53	மக5-45	ம5-45சி	ஆயுதம்பயிற்ற, சித்திரம்
16	1	திங்	ஏ17-10	பூர13-23	சித்60	சர்வமத்வ ஏகாதசி
17	2	செவ்	து23-0	உத்20-28	அ20-28சி	[திரி
18	3	புத	திர28-0	அஸ்26-40	ம26-40சி	பிரதோஷம், மாசசிவராத்
19	4	வியா	சது31-58	சித்31-38	சி31-58அ	**தீபாவளிபண்டிகை**
20	5	வெ	●34-52	சுவா36-10	சித்60	**கரிநான், சர்வத்ர அமாவாசை, கேதாரகவுரிவிரதம்**
21	நவம்பர் 6	சனி	பிர36-38	விசா39-23	சித்60	
22	7	ஞா	து37-30	அனு41-43	மர60	
23	8	திங்	திரி37-27	கேட்43-3	சித்60	
24	9	செ	சது36-28	மூல43-33	அ43-33சி	
25	10	புத	பஞ்34-40	பூரா43-10	அமி60	
26	11	வியா	சஷ்31-45	உத்41-50	சித்60	
27	12	வெ	சப்28-5	திரு39-38	ம39-38சி	
28	13	சனி	அ23-23	அவி36-28	ம36-28அ	
29	14	ஞா	நவ17-50	சதை32-35	சித்60	
30	15	திங்	தச11-40	பூரட்28-0	ம28-0சித்	விருச்சிகரவி-48-3

	செ		ராகு
குரு	8உ துலா-சுக் 9 ,, விரு-புத		
கே	சனி	சூரிய புதன்	சுக்

PRINTED & PUBLISHED BY N. MUNISAWMI MUDALIAR,
AT THE " ANANDA BODHINI" POWER PRESS,
15, VENKATESA MAISTRY ST., MADRAS.

"கைப்பொருள் பெற்றஞான்றே கடவுள்ஆ லயத்துக்கு ஈந்தும்
மெய்ப்படு புராண நூல்கள் விதிமுறை கேட்டு வந்தும்
வைப்பென இரப்போர்க்கு ஈந்தும் வருபவர் உளரேல் கூற்றம்
மொய்ப்படு தண்டம் நீங்கி முன்னவன் இன்பத்து ஆழ்வார்"

என்கிறபடி ஈகைக்குணம் இல்லாத தனவந்தரைப் பின் பற்ருதிருக்கவும், யாசிப்பவர்க்கு இல்லையென்ளு துதவவும், நியாயவழியில் விர்த்தியாகவல்ல செல்வத்தையும், நோயற்ற வாழ்வையும், ஞானமார்க்கத்தில் நின்று நிஷ்டை கூடிச் சுவானுபூதி பெறும் பேற்றையும், அறிவின்கண் குருவாயிருந்து அனுக்கிரகம் புரிந்த இறைவனது திருவருளை வியந்து பேசுகின்ருர்.

"கரவாது உவந்து ஈயும் கண் அன்ஞர் கண்ணும்
இரவாமை கோடி யுறும்"

"சினக் கதிர்வேல் கண்மடவாய் செல்வர்பால் சென்றீ
எனக்கு என்னும் இம்மாற்றம் கண்டாய்—தனக்கு உரிய
தானம் துடைத்துத் தருமத்தை வேர்பறித்து
மானம் துடைப்பதோர் வாள்"

என்கிறபடி யாசகார்த்தமாக 'ஒருவர் பின் செலாது' எனவும்,

"இயல்வது கரவேல்" என்கிறபடி யாசகர்க்கு 'இல்லையென்னும் உரை பேசிடாது' எனவும்,

"தோன்றிற் புகமொடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலிற் ரேன்ருமை நன்று"

என்கிறபடி மக்களாய்ப் பிறக்கின் புகழுக் கேதுவாகிய குணத்துடன் பிறத்தல் வேண்டுமாதலின் 'உலகில் எவரும் ஆமென மதிக்கவே' எனவும்,

எல்லா நன்மையும் உடையராயினும்,

"இல்லாரை யெல்லாரும் எள்ளுவர் செல்வரை
யெல்லாருஞ் செய்வர் சிறப்பு"

என்கிறபடி பொருளில்லாதவரை எல்லோரும் பொருட்படுத்தாராதலின் 'நெறியின் வைகிவளர் செல்வமும் உதவி' எனவும்,

சகல போகங்களும் மிகுந்திருந்தும்,

நோய் மேலிட்டிருக்குமேல் உடல் நிலைபெருதாகலின் 'நோய்களற்ற சுக வாழ்க்கையாய்' எனவும் கூறினர்.

செல்வ முதலியவை நிலையானவை யன்றென்றுணர்த்தி முத்திக் கேதுவாகிய நியமங்களின் நிலையில் நின்று ஞானநிஷ்டை கூடும்படி அந்தர் முகத்தினும் தெரிசித்துப் பகிர் முகத்தினும் வெளிவந்து ஆட்கொண்டருளிய கிருபா விசேஷத்தை எவ்வாறு புகழ்வேன் என்பார் 'நியமமாதிநிலை.......... திருவுளத்தினி விருந்ததோ' என்ருர்.

எறிதல்=வீசுதல்.

அல்லல்=துன்பம்.

நெறியில்=நன்மார்க்கத்தில்.
வைகல்=தங்கல்.
நியமம் ஆதி=அஷ்டாங்க யோக முதலிய நிலை.
அகிலம்=பிரபஞ்சம்.

2. மல பரிபாகம் உண்டாமளவும் வெளிப்படாது கருணையே வடிவமான அந்தராத்மாவாக உள்ள இறைவன் உள்ளத்திற் கிரங்கிப் போகத்தைக் கன்மத்திற்குத்தக்கபடி யூட்டி வருகிறவனாகலின் 'உள்ளத்தினுள்ளே...... தரமாமோ'' என்றனர்.
விடக்கு உண்பார்=மாமிசத்தைப் புசிப்பவர்.
வெள்ளத்தைமாற்றி=பள்ளத்துள்ள நீர்ப்பெருக்கை வடியச்செய்து.
நஞ்சு=விஷத்தை.
ஊட்டும்=சிறிது நீரிற் கலக்கும்.

3. அன்பின் மயமாகி யுள்ளவர்க்கே இறைவன் எவ்விதத்தும் துணைபுரிவன் என்பார் 'அன்புவைத்தார்க் கஞ்சலென்பாய்' என்றனர்.

" அன்பினுள் ளாகி யமரு மரும்பொருள்
அன்பினுள் ளார்க்கே யணைதுணையாமே'' என்று **திருமந்திரம்** கூறுவதுங் காண்க.

வாவி=தடாகம்.
துவண்டு=வாடி.
ஆவிக்குள் நின்ற வுனக்கு=உயிர்க்குயிராக நிலைத்திருக்கின்ற இறைவனாகிய உனக்கு.
அஞ்சல்=அஞ்சாதே.
வான்=சிறந்த.

ஆனந்தபோதினி

அக்ஷயஹூ ஐப்பசிமீ கூ

தமிழின் நிலைமை.

உத்தம மதிப்புக்கு ஒத்ததாய் உயர்வுபெற்றுள்ள பரதகண்டத்தில் திருவேங்கடத்தை வட எல்லையாகவும், கன்னியாகுமரியைத் தென் எல்லையாகவும், சமுத்திரத்தைக் கீழெல்லை மேலெல்லையாகவும் உடைய தென்னாடே தமிழ் வழங்கும் நாடாம்.

அதுபற்றியே தமிழ் தென்மொழி என்னும் பெயரை யடைந் துள்ளது. "தேசங்கள் தோறும் பாஷைகள்வேறு" என்பதை அனைவரும் அறிவர். அந்தந்த நாட்டார்க்கு ஆங்காங்கு வழங்கும் பாஷையே தாய்ப்பாஷையாய் மேம்பாட்டுக் குரியதெனக் கருதப் படும். தாய்ப்பாஷை அல்லது தாய்மொழி என்பது தாயின் வாயி லாகக் குழந்தைகளுக்கு முதன் முதல் கற்பிக்கப்பட்டுவரும் மொழி யாம். இவ்வாறு கற்பிக்கப்பட்டுவரும் ஒலிவடிவமாயுள்ள மொழி யைச் செவியேற்றுக் குழந்தைகள் மழலைப்பேச்சிலிருந்து தேர்ந்த பிறகே தந்தையாலும் வித்தியா குருவாலும் வரிவடிவில் அம் மொழியைக் கற்று நாளடைவில் அறிவின் அபிவிர்த்தியைப் பெறுகின்றன. ஆகவே ஒவ்வொருவரும் தத்தமது தாய்மொழி யில் பெரிதும் சிரத்தை வைக்கவேண்டியது அத்தியாவசிய மென் பதை நாம் கரதலாமலகம்போற் காண்கிறோம்.

தாய்மொழியைக் கவனியாது பிறமொழியைப் பாராட்ட முய லுவோர் "பெற்றதாய் வயிற்றினைப் பெருநோய் செய்வான் பிறந் தார்களே" என்னும் ஆன்றோர் கூற்றுக்குச் சான்றுவரன்றோ? அன்றியும் அவர்களது இத்தகைய பாரபட்சமான செயலைக் கண்டு உலகம், அவர்களை நோக்கி, நகையாடாமற் போமா? அறையிலாடி யல்லவா அம்பலத்துக்கு வரவேண்டும். "தனக்கு மிஞ்சி தருமம்" என்பதை நாம் மறந்துவிடலாமா? ஐயோ! "தன்னைப் பெற்றதாய் கிண்ணிப்பிச்சை எடுக்கிறாள், தம்பி கும்ப கோணத்தில் தானதருமஞ்செய்கிறான்" என்னும் உலகாபவாதத்துக் குட்படவா நாம் தமிழ்த்தாய் வயிற்றில் ஜனித்தோம்! "பால்வாய்ப் பசுந்தமிழ்" என்ற சிறப்புப்பெயர் நமது அந்தமிலின்பச் செந்தமி ழுக்கு எதுபற்றி வந்ததென்பதை நாம் சிறிது ஊன்றி நோக்குவோ மாயின் அதன் அருமை பெருமைகள் இனிது புலப்படும். இளம் பிராயத்திலிருந்து நமக்குப் பயிற்றப்பட்டு வருவதன் காரண மாகவே இதனைப் பசுந்தமிழ் என்றழைக்க நேர்ந்த தென்பது ஒருதலை.

இத்தன்மையான "தழற்புரை சுடர்க் கடவுள்தந்த தமி"ழைப் பிரசித்தப்படுத்தி, அந் "நீண்டதமிழாலுலகை நேமியினளந்"து அவ் "என்றுமுள தென்றமிழியம்பி யிசைகொண்ட" அகத்திய முனிவரின் கிருபாவிசேஷம் கொண்டாடத்தக்கதே.

இந்தச் சந்தத்தமிழின் தனிப்பெருஞ் சீரையும் புராதனத்தை யும் பற்றியவிஷயம் அறிவாளர் பலரால் நமது "ஆனந்தபோதினி" சஞ்சிகைகளில் ஏற்கனவே வெளி வந்திருக்கிறதுமன்றி இதரபத்திரி கைகளின் வாயிலாகவும், பல்வேறு புத்தகவாயிலாகவும் தோன்றி யும் தோன்றிக்கொண்டு மிருக்கிறது. அறிய அறிய முன்னை யறி யாமை கண்டாற்போலக் காணப்படுதலின் இதனைக்குறித்து மேன் மேலும் பேச ஆசைமேலிடுகின்றது. நிற்க:—

"ஆனைக்கும் அடிசறுக்கும்" என்னும் பழமொழிப்படி தண்ட மிழுக்கும் ஒருகாலத் தொருகுறை ஏற்பட்டதென்பர் சிலர். அதனை விளக்குதற்கு "சிவபிரான் பார்வதிதேவியாரைத் திருமணஞ் செய்து கொள்ளும்போது, தேவர் முனிவர்கள் ஒன்று கூடியிருந்தனர்; அச் சமயம் பூமி வடபக்கந்தாழ்ந்து தென்பக்கம் உயர்ந்தது; அதுகண்டு தேவர்கள் அதன் காரணம் யாதோவென்று விசுவகர்மாவைக் கேட் டனர்; விசுவகர்மா 'உம்பர்காள்! இப்போது இங்குவந்திருக்கும் அகஸ் தியர் தென்றிசை செல்லுவாராயின் பூமி பழமைபோலாகும்' என்ற னன்; அவ்வாறே குறுமுனிவர் அத்திசைக்குப் போகும்படி நிய மனம் உண்டாயிற்று; முனிவருக்கு இவ்வேற்பாடு மனஸ்தாபத்தை எழுப்ப அவர் விசுவகர்மாவைச் சபித்தனர்; விசுவகர்மாவும் அகஸ் தியரால் வளர்க்கப்பட்ட தமிழுக்குச் சாபமிட்டனன்" என்றும், அச் சாபதோஷம் பகவானுடைய அனுக்கிரகத்தால் நிவர்த்தியாய், நால்வர், நாயன்மார், பன்னிருவராதி பெரியாரால் தமிழ்மறைகள் பாடப்பெற்று, கீர்வாணமறை தெளிவுறுத்தாத அர்த்தவிசேஷங் கள் யாவருக்கும் தெளிவுறுத்தப்பட்டன என்றும் கர்ண பரம்பரை யாக வழங்கிவரும் கதை யொன்றுண்டு. இக்கதை எவ்வாறாயினு மாகுக.

தமிழின் முன்னைய நிலைமை எவ்வாறிருந்த தென்பதையும், இப்போதுள்ள நிலைமை எவ்வளவிலிருக்கிறதென்பதையுங் கொஞ் சங் கவனிப்பாம்:

"ஒல்காப் பெரும் புகழ்த் தோல்காப்பியம்" என்னும் தமிழ் நூலொன்றிருக்கிறது. இஃது இயல் நூலே; ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களுக்குமுன்பு அதாவது மதுரையம்பதியில் விளங்கிவந்த முச்சங்கத்துள் முதற் சங்ககாலத்தில் வெளிப்போந்தது. இதனை வெளியிட்டவர் தமிழ்வரம்புகண்ட தொல்காப்பியராவர். இந்

நூலின்கண், மக்களுக் குறுதி பயப்பனவாய அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் புருஷார்த்தங்கள் நான்கும் அகம் என்றும் புறமென்றும் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அகப்பிரிவில் மக்கள் இந் நிலவுலகில் அனுபவித்தற்குரிய இன்பநிலையும், புறப் பிரிவில் அறம், பொருள், என்பவற்றின் தன்மையும், அறம், பொருள், இன்பங்களின் நிலையாமையும், வீட்டின் திறமும் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வண்ணம் வேறு எம்மொழி இயல் நூலாரும் கூறவில்லை என்பது கண்கூடு.

மொழியாளரனைவர்க்கும் பொதுவான எழுத்து சொல் என்பவற்றின் ஆராய்ச்சியோடு சொல்லின் கருவியான பொருளாராய்ச்சி தொல்காப்பியரிடம் பெரிதும் பாராட்டற்குரியதா யமைந்திருக்கிறது. பொருளதிகாரத்தில் குறித்துள்ள கந்தழி முதலிய பதங்களை நாம் ஆழ்ந்து நோக்குவோமாயின் அக்காலத்தில் தமிழ் மக்களிடமிருந்த தெய்வ நம்பகம் நன்கு விளங்கும். அவர்களின் நிலையுஞ் சிறப்புற்றிருந்த தென்பதும் புலனும். இவ்வாறு தமிழ்மக்கள் தொல்காப்பியர்காலத்திலேயே மேன்மையுற்றிருந்தனரென்றால் அவருக்கு முன்னிருந்த தமிழர் தத்துவ ஆராய்ச்சியில் பல்லாயிர வருடங்களுக்கு முன்னதாகவே உயர்தர நிலையைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது வெளிப்படை. இது தமிழின் புராதனம் கால அளவு கடந்த தென்பதை அறிவிக்கின்றது.

இலக்கிய இலக்கணம், சமய நூல்கள், அரிய பொருள்களை யளித்தற்கேதுவாகிய சொற்கள் முதலியவையே ஒரு மொழியின் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டுவதற்குப் பெருங்கருவி. அவ்வாறமைந்துள்ள மொழிகளுள் நமது தமிழ் மொழியே தலைமைபெறும்.

தொல்காப்பியர் "வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ எழுத் தொடு புணர்ந்த சொல்லாகும்மே", "சிதைந்தன வரினும் இயைந்தன வரையார்" என்னும் சூத்திரங்களால் வடமொழி தமிழில் வழங்கும் ஒழுங்கை அறுதியிட்டுள்ளார். வடமொழி எல்லோருக்கும் பொது மொழி. மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்திலிருந்த பழைய கவிஞர்கள் வட மொழியிலுந் தேர்ந்தவரா யிருந்தமையால் தமிழில் வடசொற் கலப்பு சிறிது நேரலாயிற்று. நாளேற வேற இக் கலப்பு செவிக்கினிமை தருவதாயிருப்பதாகத் தோன்றியபடியாலும், தனித் தமிழ் இன்பம் கண்டு மகிழும் தலைவரின் தொகை

குறைந்து கொண்டே வந்தமையாலும், வடமொழி வல்லார் மனக் களிப் பெய்த, தமிழில் பாட்டு உரை முதலியவை செய்யவேண்டு மென்கிற ஆசை அதிகரித்து வந்தமையாலும் பொது சிறப்புக்களால் ஆகிய வடமொழிகள் அனேகம் தமிழில் கலந்துவரலாயின.

அன்றியும், தமிழ் மொழி வடமொழியினின்றும் உண்டாகவில்லை. திணை, பால் உணர்த்தும் வினை விகுதிகள் தமிழ் மொழிக்கிருத்தல் போன்று வடமொழிக்கில்லை. பால் வகுப்பு, நமது தமிழில் பொருள் நோக்கியும், வடமொழியில் சொல் நோக்கியும் இருக்கின்றது. ஆண் மகனைக் குறித்து வரும் வார்த்தைகளனைத்தும் ஆண் பாலாகவும் பெண்மகளைக் குறிப்பவை பெண்பாலாகவும் தமிழில் வழங்கும். இந்த வரையறை வடமொழியில் இல்லை.

"சாற்றிய தெய்வப் புலவோர் மொழிக்குந் தமிழ்மொழிக்கும்
வேற்றுமை கூறிற் றிணைபா லுணர்த்தும் வினைவிகுதி
மாற்றருந் தெய்வ மொழிக்கில்லை பேர்க்கெழு வாயுருபும்
தேற்றிய லிங்கம் ஒரு மூன்று மில்லை செழுந்தமிழ்க்கே"

என்று பிரயோக விவேகம் இவ்விரு மொழிக்கு முள்ள வேறு பாட்டைக் காட்டுகின்றது.

மற்றும், "தமிழ் மொழிப் புணர்ச்சிக்கட்படும் செய்கைகளும், குறியீடுகளும், வினைக் குறிப்பு, வினைத் தொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங்களும், உயர்திணை அஃறிணை முதலிய சொற் பாகு பாடுகளும், அகம் புறம் என்னும் பொருட் பாகுபாடுகளும், குறிஞ்சி, வெட்சி முதலிய திணைப் பாகுபாடுகளும், அவற்றின் பகுதி களும், வெண்பா முதலிய செய்யுளிலக்கணமும், இன்னோ ரன்ன பிறவும் வடமொழியிற் பெறப்படாமை யானும்" என்று இரு மொழியிலும் புலமை மிக்க மாதவச் சிவஞான முனிவர் கூறுவதால் தமிழ் தனி மொழியென்பது தெற்றனப் புலனும்.

இன்னும் தமிழின் இயற்கைச் சுவைநலம் பொருந்திய இறைய ஞரகப்பொருள், பத்துப்பாட்டு, அகம், புறம், கலித்தொகை, திருக் குறள், தேவாரம், திருவாசகம், நாலாயிரப்பிரபந்தம், சிலப்பதிகாரம், சிந்தாமணி, பெரியபுராணம், கம்பராமாயணம், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தி, திருமந்திரம் முதலிய நூல்கள் நமது தமிழ்மொழி யின் பெருமையை வெள்ளிடை மலைபோல் விளக்குகின்றன. இந் நூல்களில் ஈடுபட்டார் இதனை யறிவர்.

இன்னும், சிறிய மொழிகளால் பெரிய கருத்தைத் தாக்கூடிய எழுத்துச்செட்டும்,சுருக்கமான பதத்தொடர்களால் பெருக்கம் வாய்ந்த உட்கோள்களை அறிவிக்கும் சொற்செட்டும், மிகவுங் குறைவான மூச்சுச் செலவால் ஒருவர் மற்றொருவருடன் பேசக்கூடிய உயிர்ப்புச் செட்டும், ஆண்மை, காதல், மருட்சி என்னும் பண்புகள் மூன்றையும் அவற்றின் வெவ்வேறு கலவை யுணர்ச்சியுடன் சொற்பொருள் தேடாமல் எழுத்தின் ஓசையைக் கொண்டே அறிதற்குரிய இசைச் செட்டும் நமது செந்தமிழ்க் கிருப்பதுபோல ஏனைய மொழிகளுக்கில்லை என்பது அறிஞர் துணிபு.

பாடல்களின் இனிய முறையும் தமிழ் மொழிக்குச் செவ்வனே ஏற்பட்டிருக்கின்றது. சுருங்கச் சொல்லல், விளங்க வைத்தல் முதலிய அழகுகள் தமிழ்ப்பாடலுக்குண்டு. தெய்வீகம் வாய்ந்த கவிவாணர்கள் பலர் தமிழ் நலத்தை வெளிப்படுத்தி வந்தனர். புலவரும் ஆனையும் புரவலரால் ஆதரிக்கப்பட்டு வரவேண்டு மென்னும் நியதியின்படி சேர, சோழ, பாண்டியராகிய தமிழ் வேந்தர்களும், உதாரகுணம் வாய்ந்த தனவந்தர்களும் கவி வல்லோரைக் கனப்படுத்திப் பாடல் பெற்று வந்தனர்.

நூல்களின் மெய்ம்மைக் கருத்தைத் தமது நுண்ணறிவாற் கண்டு யாவரும் அதிசயமும் ஆனந்தமும் கொள்ளும்படி உரை எழுத வல்ல இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், பேராசிரியர், பரிமேலழகர், அடியார்க்குநல்லார் முதலிய மேதாவியரின் மகத்துவம் அளவிடற் பாலதன்று. ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன் முதலிய சிறு நூல்களில் பெருங் கருத்தை யடக்கி வெளியிட்ட கவீச்சுரியாகிய ஔவைப் பெருமாட்டியின் ஒப்புயர்வற்ற திறமையை வியந்து பாராட்டாத தமிழபிமான முள்ள செல்வச் சீமான்கள் நமது நாட்டில் இருந்த துண்டோ? ஆதலினன்றே நமது நாடு புண்ணிய நாடென்னும் பெரும் பெயர் பூண்டது. இப்போது அம் மொழியிருக்கும் நிலைமையைச் சிறிது ஆராய்வாம்.

இவ்வகைச் சிறப்புக்களால் மற்ற உலக மொழிகளைத் தோல்வியுறச்செய்யும் வன்மையைப்பெற்று எல்லாப் பொருள்களுக்கும் நடுவாகிய இயற்கை உண்மைகளைத் தனது இலக்கணத்தின்கண் திருத்தமாக அமையக்கொண்டுள்ள நமது தாய்மொழியின் நிலை இக்காலத்தில் மிகப் பரிதபிக்கக்கூடிய விதமா யிருக்கின்றது. இதன் நலங் காணச் சிலர், வேற்றுமொழி சிறிது பயின்ற இறுமாப்பானும், நுண்

ஞுணர் வின்மையானும், "தமிழில் ஒரு சிறப்புமில்லை; அவ்வெற்று மொழியைக் கருநாடகப் புலவர் சிலரே கொண்டாடுகின்றனர்; அதில் என்னமோ எழுத்தாம், சொல்லாம், பொருளாம், யாப்பாம், அணியாம், அகத்திணையாம், புறத்திணையாம், புணர்ச்சியாம், விகாரமாம், சந்தியாம், எழுவாயாம், பயனிலையாம், செயப்படுபொருளாம், பெயரெச்சமாம், வினையெச்சமாம், வினைமுற்றாம், வியங்கோளாம், அளபெடையாம், போலியாம், அட அடா! எத்தனை இழவு; இந்த இழவெல்லாம் எதற்காக? இக்காலத்திற்குத் தகுதியாக எவருக்கும் தெரியும்படி எதையும் இலகுவான விதத்தில் எழுதாமல் கருநாடகக் கவிவாணர்கள் இவற்றையெல்லாம் கட்டிக்கொண்டழுகிறார்கள். இதுவன்றி, எப்பொழுதுபார்த்தாலும் தருமமென்றும், நீதியென்றும் எழுதி ஏட்டை நிரப்புகிறார்கள். இக்காலத்திற்கு இந்நீதியெல்லாம் பயன்படுமா? வாழையை வாலையென்று எழுதினாலென்ன? அது போனான் என்று எழுதினாலென்ன? எதுவும் நாம் வைத்துக் கொள்வதுதானே; நாம் இஷ்டம்போல் ஒரு சொல் நடையை ஏற்படுத்திக்கொண்டு இப்போது உலகத்தில் அனுபவமாக நடக்கும் விஷயங்களை எழுதிவரவேண்டும்," என்று தங்கள் இருண்மனத்தினெழுந்தவாறே எதையெதையோ பேசி, இனிய தமிழ்மொழியில் எழுத்துப்பிழை, சொற்பிழை, இலக்கணப்பிழை முதலியவற்றை நிரப்பி, சொற்களைப் பிரயோகிக்கும் முறை பிறழ, ஆட்டுக்குஞ்சு, கோழிக்குட்டி, நீரைத் தின்றான், சோற்றைப் பருகினான் என்பன போன்ற பிரயோகங்களைப் புகுத்தி நூல்களெனவும், வியாசங்களெனவும் பலவற்றை எழுதிப் பரப்பிவருகின்றனர். முறைப்படி கற்றாரையும் கல்லாரெனக் கழறி அவமதிக்கின்றனர்.

இக்கிளர்ச்சியால் தமிழ்நாடெங்கும் பிழைமிக்க தமிழே பெருகி வருகின்றது; உரை நடையும், செய்யுள் நடையும் சுருங்கி வருகின்றன. இச்சீர்கேடுகளைத் திருத்தி யமைக்க ஆங்காங்கே பல தமிழ்ச் சங்கங்கள் அரும்பாடுபட்டு உழைத்து வருகின்றன; தமிழறிந்த பல பெரியாரும் அரிய முயற்சி செய்து வருகின்றனர். எனினும், இக்குறைகள் நீங்கவில்லை. ஆதலின், தமிழ்மக்களாகிய நாம், நம் அன்னையாகிய தமிழ் மடந்தைக்கு, குறுகிய நோக்கமுள்ளார் சிலரால் நேரும் குறைகளை நீக்கிச் சீரும் சிறப்பும் செவ்விதிற் றழைத்தோங்கும் மார்க்கங்களைத் தேடவேண்டும்; பல தமிழ்ச்சங்கங்களை நிறுவவேண்டும்; மாணவர்களை முறைப்படி தமிழ்க்கல்வி பயிலுமாறு

புரியவேண்டும்; அச்சுப்பிரசுரங்கள் பிழையின்றி வெளிவரச் செய்தல் வேண்டும். இவற்றைச் செய்வோமாயின், நமது தமிழ்த்தழைக்கக்கூடும்; அன்றியும் நமது தமிழ்த்தாய்க்கு நாம் செய்ந்நன்றி மறவாதவர்களாவோம்; தமிழ்மக்களனைவருக்கும் தமது பாஷையில் ஊக்கம் அதிகரிக்கும்; தமிழ்நாடும் மேம்பாடடையும். தமிழ் மக்களாகிய நாம் நமது தாய்மொழியை ஆதரித்துச் சிறப்படைவோமாக. இறைவன் அருள்புரிக.

ஓம் தத் ஸத்.

தேசநலப் பகுதி.

லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகர்

(108-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

சிறை வாசம்.

சிவாஜி அரசரின் பரம்பரையில் பிறந்த கோல்ஹாபூர் மகாராஜாவை, அச் சமஸ்தானத்திலிருந்த "கார்பாரி" என்ற உத்தியோகஸ்தர் அவமானமாக நடத்தியதை "மராட்டா" "கேசரி" என்ற இரண்டு பத்திரிகைகளும் தைரியமாகக் கண்டித்து எழுதின. அதைப் பார்த்ததும் அச்சமஸ்தான "கார்பாரி" யாக இருந்த எம். டபிள்யூ. பார்வ் என்பவர் "மராட்டா" பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருந்த லோகமான்ய திலகரின்மீதும் "கேஸரி" பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருந்த அகர்க்கரின்மீதும் மான நஷ்டவழக்குத் தொடுத்தார். அந்த வழக்கில் லோகமான்ய திலகரும், அகர்க்கரும் நான்குமாதம் சிறைவாச தண்டனை விதிக்கப்பட்டார்கள். இந்த மான நஷ்டவழக்கு நடைபெற்றகாலத்தில் பல அரும்பெருங் காரியங்களைச் செய்துவந்த ஸ்ரீமான் விஷ்ணுசாஸ்திரி இறந்துபோனார். அதனால் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட கஷ்டம் அளவிடக் கூடியதல்ல. திலகரும், அகர்க்கரும் சிறைவாச தண்டனையைச் சந்தோஷமாக ஏற்று அனுபவித்தனர். சிறைக்குச் சென்றதனால் அவ்விருவரின் கீர்த்தியும், செல்வாக்கும் நாட்டில் அதிகமாயின. நாட்டின் பல பாகங்களிலுள்ளவர்கள் இவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வதற்கு முன் வந்தார்கள். சிறையில் இருந்துவந்த இவ்விரு தேசபக்தர்களுக்காக பூனாநகரில் ஒரு நாடகம் நடிக்கப்பட்டது. அதில் திலகருடன் ராஜீய விஷயங்களில் மாறுபட்ட கோபாலகிருஷ்ணகோகலே அவர்களும் ஒருவேடந்தாங்கி நடித்தார். மகாராஷ்டிரதேசத்தில் அவ்விருவருக்கும் இருந்துவந்த மதிப்பும், கௌரவமும் இக்காரியங்களிலிருந்து விளங்கவில்லையா?

விஷ்ணுசாஸ்திரி இறந்ததினால் லோகமான்ய திலகருக்கு இருந்துவந்த பொறுப்பும், காரியங்களும், அதிகமாகிவிட்டன. நாட்டின் நன்மைக்காக

தங்களது உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் அர்ப்பணம் செய்த ஒரு சிறிய கூட்டத்திற்கு லோகமான்ய திலகர் தலைவராக விளங்கினர். பல காரியங்களி லும் ஸ்ரீமான் நாம் ஜோஷி, லோகமான்யருக்கு வலதுகண்போ விருந்து வேண்டிய உதவிகளைச் செய்துவந்தார்.

போதகாசிரியர்.

1884-ம் ஆண்டில் பாலகங்காதரதிலகர், அகர்க்கர், நாம் ஜோஷி, ஆப்ட் ஆகிய இந்நால்வரும் சேர்ந்து "தக்ஷிண கல்விச் சங்கம்" என்ற ஒரு சங்கத்தை ஏற்படுத்தினர்கள். அச்சங்கத்தில் இந்த நான்கு பெரியார்களும் தங்கள் உயி ருள்ளவரையில் அதற்கு அங்கத்தினராக இருந்து உழைப்பதென்று முடிவு செய்துகொண்டனர். பிறகு அச்சங்கத்தில் ஸ்ரீமான்களான வி. பி. கெல்கார், டாராப், எம். எஸ். கோல், கோபாலகிருஷ்ண கோகலே, பானு, படங்கர், முதலியவர்களும் சேர்ந்துகொண்டனர். 1885-ம் ஆண்டில் தக்ஷிண கல்விச் சங்கத்தின் ஆதரவில் "பர்கூஸன் கலாசாலை" என்ற பெயருடன் ஒரு கல்லூரி ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. தக்ஷிண கல்விச்சங்கத்தில் தங்களது உயிருள்ளவரை யில் அங்கத்தினர்களாக இருக்க உறுதிசெய்துகொண்டவர்கள் பர்கூஸன் கலாசாலையில் இருபதுவருஷம் போதகாசிரியர்களாக இருக்க ஒப்புக்கொண் டனர். இந்தக் கலாசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்ட சில வருஷங்களுக்குள்ளேயே அதிக பிரபலமடைந்தது. கல்லூரியை அமைப்பதற்காகப் பல இடங்கள் வாங் கப்பட்டன. அந்தக் கல்லூரிக்குப் பம்பாய் அரசாங்கத்தாரும் சில உதவி களைச் செய்தனர்.

1890-ம் ஆண்டில் திலகருக்கும் அச்சங்கத்தி லிருந்துவந்த மற்றவர்களுக் கும் சில விஷயங்களில் அபிப்பிராயபேத மேற்பட்டதனுல் அவர் அச்சங்கத்தி லிருந்தும், கலாசாலையிலிருந்தும் விலகும்படி நேரிட்டது. அகர்க்கருக்கும் தில கருக்கும் ஜனசார சீர்திருத்த விஷயமாகவும், மத விஷயமாகவும் அபிப்பிராய பேதமேற்பட்டது. ஆகவே அகர்க்கர் "கேஸரி' பத்திரிகையின் ஆசிரியர் பதவியை விட்டுவிட்டு "சுதாரக்" என்ற பெயருடன் ஒரு பத்திரிகையை ஆரம்பித்து நடத்தி வந்தார்.

சித்திரகலாசாலை விஷ்ணுசாஸ்திரி உயிருடனிருக்கும்போதே அவருக் குச் சொந்தமாயிற்று. ஆரியபூஷணம் அச்சுக்கூடமும்,"கேஸரி" "மராட்டா" பத்திரிகைகளும் திலகர், கெல்கார், எச். என். கோகேல் இம் மூவருக்கும் சொந்தமாயின.

கணிதசாஸ்திரத்தில் பாலகங்காதர திலகர் சிறந்த மேதாவியாக விளங்கி ஞர். பர்கூஸன் கலாசாலையில் அவர் கணிதசாஸ்திர போதகாசிரியராகவே இருந்துவந்தார். ஆனுல் சில சமயங்களில் அவர் சம்ஸ்கிருத போதகாசிரிய ராகவும், பூதபௌதிக தத்துவசாஸ்திர போதகாசிரியராகவும் வேலை பார்த்து வந்தார். லோகமான்ய திலகரிடத்தில் கல்லூரி மாணவர்களுக்கு அன்பும், பக்தியும் அதிகமாக ஏற்பட்டன. கணிதசாஸ்திரத்தில் லோகமான்ய திலக

ருக்கு இணையாக வேறொருவரு மில்லையென்று சொல்லுவது வழக்கம். லோகமான்யதிலகர் கல்லூரியிலிருந்து விலகியதனால் கல்லூரிக்குப் பெருத்த நஷ்டம் ஏற்பட்டது என்றே சொல்லலாம்.

பொதுஜன ஊழியம்.

லோகமான்யர் கல்லூரியிலிருந்தும், தக்ஷிண கல்விச் சங்கத்திலிருந்தும் விலகியபிறகு பொது ஜன விஷயங்களில் தலையிட்டு உழைக்க ஆரம்பித்தார். அக்காலத்தில் இராஜப்பிரதிநிதி சட்டசபையில் கொண்டுவரப்பட்ட "விவாக கால நிர்ணய மசோதாவை" தைரியமாகக் கண்டித்து அதற்கு விரோதமாகப் போராடினார். அதனால் பூனா நகரில் இரண்டு கட்சிகள் ஏற்பட்டன. அவருடைய எதிர்க் கட்சியினர் அவரை வாயில் வந்தபடியெல்லாம் தூற்றிப் பேசினார்கள். ஆனால் அவர் அவைகளையெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல், அஞ்சா நெஞ்சினராய்த் தமது கொள்கையை நிலை நிறுத்தினார்.

பின்பு அவர், வக்கீல்களாக வேலைபார்க்க விரும்புகின்றவர்களுக்குச் சட்ட சம்பந்தமான நூல்களைப் போதித்து வந்தார். சட்டஞானத்தில் லோகமான்ய திலகருக்கு இருந்த அறிவு அளவிடக்கூடியதல்ல. "கேஸரி" "மராட்டா" என்ற இரண்டு பத்திரிகைகளையும் அவர் தாமே ஆசிரியராக இருந்து மிகவும் திறமையாக நடத்திவந்தார். "கேஸரி" "மராட்டா" என்ற இரண்டு பத்திரிகைகளும் அவருக்குச் சொந்தமாயின. "ஆரியபூஷணம்" அச்சுக்கூடத்திற்குக் கெல்காரும், எச். என். கோகேலும் சொந்தக்காரர்களாயினர்.

பத்திரிகைகளுக்கு எழுதுவதுடன் திலகர் தமது தொண்டை நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. பகவத்கீதையையும், ருக்வேதத்தையும் ஆராய்ச்சி செய்து வந்தார். இந்த இரண்டு நூல்களை ஆராய்ச்சி செய்வதில் அவருக்கு மிகுந்த விருப்பமுண்டு. லோகமான்யர் ருக்வேதத்தை நன்கு ஆராய்ச்சிசெய்து ஒரு சிறந்த வியாச மெழுதினார். 1892-ம் வருஷத்தில் லண்டன்மாநகரில் கூடிய கீழ்த்திசை நூலாராய்ச்சி சங்கத்தாருக்கு அவர் அதை அனுப்பினார். அடுத்த வருஷத்தில் அவர் அதைச் சீர்திருத்தி "வேதங்களின் தொன்மையைப்பற்றிய ஓர் ஆராய்ச்சி" என்ற பெயருடன் ஒரு நூலாக வெளியிட்டார். அந்த நூலைப் போற்றிப் புகழாத மேனாட்டு வடமொழி நிபுணர் ஒருவருமில்லை. மாக்ஸ் முல்லர், வெபர், ஜாகோபி, விட்னி, டாக்டர் புளூம்பீல்ட் முதலிய மேனாட்டு நிபுணர்கள் லோகமான்யரின் ஆராய்சித் திறமையைக் குறித்துப் பலவாறு புகழ்ந்து பேசியிருக்கின்றார்கள்.

1894-ம் வருஷத்தில் பரோடா சமஸ்தானத்தில் செட்டில்மெண்டு இலாக்காவிற்கு அதிகாரியாக இருந்த ஸ்ரீமான் பாபட்மீது ஒரு வழக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. ஸ்ரீமான் பாபட் லோகமான்யரின் சிறந்த நண்பர். ஆகவே லோகமான்யர் ஸ்ரீமான் பாபட்டிற்குத் துணையாகநின்று உழைத்தார். வழக்கு நடைபெற்றகாலத்தில் அவர் பேசியதைக்கண்டு நியாயாதிபதிகள் எல்லோரும் மிகுந்த வியப்படைந்தனர்.

(தொடரும்) திரு. கே. சுப்பிரமண்யம்.

மானுஷீக ஐக்யம்.

அன்பர்களே!

தற்கால உலகத்தின்கண் நோக்குமிடத்துப் பல நிகழ்ச்சிகளையும், புது நாகரீக ஆசாரங்களையும், கொள்கைகளையும் உடைய பல மனித சமூகங்கள் "பத்திரிக்கைகள்" என்ற சாதனங்களினால் பொது ஜனங்களின் மனதைக் கலக்குகின்றன. அவரவர் சார்பில் உபன்யாசங்கள் மேடைஏறிப் புரிகின்றனர். ஐக்யமிருப்பதெங்கும் ஐயமே. ஐக்யத்தை அனுஷ்டானத்தில் கொண்டுள்ள மனிதர்களாகக் கருதும் மேல்நாட்டினரிடமாவது மானுஷீக ஐக்ய மிருக்கிறதா என்று நோக்குமிடத்து, தோலின் நிறபேதமும், செல்வத்தின் செருக்கும் உடையவர்களாலும், மிருகபலத்தின் இறுமாப்புடையவர்களாலும், மற்றவர்களிடமுள்ள, ஐக்யமத்யம் பின்னப்படுத்தப்படுகிறதென்பதை அறிகிறோமன்றோ?

தாய் நாடாம் பாரததேசத்து மனிதர்களிடம், "மனித சுபாவத்திற்குரிய அரும் பெரும் குணங்கள் நிறைந்து, அழியும் உலக இன்ப உணர்ச்சிகளை மறந்து, உத்தமசுகத்தை அடையவேண்டுவதொன்றையே கருத்தாகக்கொள்வதே பிறவிப்பயன்" என்ற உணர்ச்சி குறைந்துவிட்டதாலும், அவர் தாம் கற்கவேண்டியது உண்ணவும் உழைக்கவுமே என்று கருதுவதாலும், நம் உஷ்ணபூமிக்கு ஒவ்வாத ஆசாரம், உடை, உணவு, ஒழுக்கம், பாஷைகளை அவலம்பித்துப் பெரியோர்கள் இயற்றிய அறநூல்களை ஆராய்ச்சி செய்வதைக் குறைத்துக்கொள்வதாலும், உலக அமைதி நிலைக்க ஆன்றோர் ஆக்கிய நால் வகைத் தொழில்கள் தலைகீழாகமாறி மானுஷீக ஐக்யம் எங்கும் குன்றி வருகின்றது.

சனாதனதர்மங்களை அனுஷ்டித்துவந்த பாரதநாட்டிற்கும் தற்கால நவீன நாட்டிற்கும் பாரதூரவேற்றுமைகள், பல்வேறு ஜாதிகள் நாளாவட்டத்தில் உண்டானதாலும், பிறதேசத்தவர் குடியேறி ஆட்சிபுரிந்ததாலும் உண்டாகியிருக்கின்றன. அடிக்கடி ஒவ்வொரு கொள்கையும், மதம், சமூகமும் தோன்றித் தாய்நாட்டில் பல ஜாதிமதம் சமூகங்களை உற்பத்திசெய்துவிட்டிருக்கின்றன. இந்துதேசத்தில் சைவ, வைஷ்ணவம், மத்வம், த்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம், அத்வைதம், வேதாந்தம், சித்தாந்தம் என்ற பல பிரிவுகள் உள. பௌத்தம், பாரசீயம், பிர்ம்மசமாஜம், ஆர்யசமாஜம், கிருஸ்துவம், இஸ்லாம் என்ற பிரிவுகளு முள்ளன. இவைகளில் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடான கோட்பாடுகளும், ஆசாரங்களும், அனுஷ்டானங்களும் உள்ளன.

"எல்லா உலகிற் கிறைவனொருவன், எல்லா உடலும் இறைவன் ஆலயமே" என்ற உணர்ச்சியும் சர்வபூத தயையாகிய அஹிம்சையும், சத்யமார்க்கமும் அனைவருக்கும் உண்டாக எல்லோரும் இவற்றைக் கடைப்பிடித்தாலல்லது மானுஷீக ஐக்யம் நிலைப்பது முடியாது.

ஆன்மார்த்த ஞானத்தைத்தரும் கல்வியைக் கற்காதவர்களிடமும், கற்றறி மோழைகளிடமும் மேற்கண்ட கொள்கையை எதிர்பார்க்க முடியாது.

இன்னும் பிராம்மணர் என்ற ஒரு குலத்திலேயே சைவம், வைஷ்ணவம், வைஷ்ணவத்திலும் வடகலை தென்கலைச் சண்டை, தெலுங்கர், நியோகி, மாத்தவர் முதலிய பேதங்களாய் அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் கொள்வினை உண்டியும் கொள்ளாது இருக்கின்றனர். வைதிகர் லௌகிகர் என்ற வித்தியாசமும் இல்லாமலில்லை. முதலியார் என்ற வகுப்பிலும் வேளாளர், செங்குந்தர், செட்டிமார், சேனைத்தலைவர் போன்ற பல பிரிவுகள் இருக்கின்றன. நாயுடு என்ற வகுப்பிலும், கவரை, வன்னியர் முதலிய பல பிரிவுகள் உள்ளன. இவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சம்பந்தமின்றிப் பல வேற்றுமையான பழக்க வழக்கங்களைக்கொண்டுள்ளார்கள். சில சமயங்களில் இவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சச்சரவிட்டு மதாசார மகாநாடுகூட்டிக் கிராமாந்திரங்களில் பேசும்போது இதைக் காணலாம்.

இவைகள் இருக்கும்வரை, எல்லோரும் ஒரு மனத்தினராக மானுஷீக ஐக்கியத்தைப் பெற முயற்சிசெய்பவர்களின் நோக்கம் முற்றுப்பெறுவது நம் ஆயுளில் இல்லை. இவைகளை ஒழித்து, தேசத்தில் சமத்வம், சமரஸமான மானுஷீகஐக்யம், அஹிம்சை முதலியவற்றை வளர்க்க உலகப் பெரியாராகிய மகாத்மா காந்தி அடிகள், "காந்தீயம்" என்ற தம் கொள்கைகளைப் பரப்பி தேசீய சபையின் ஆணையில் பாரதநாட்டின் பல மதஸ்தர்களையும், பல கட்சியினரையும், பல பிரிவினரையும் சூஸ்திரக்கயிற்றால் கட்டித் தம் ஆத்மசத்தியிலீடுபடச் செய்தார். அந்தோ! தாய்நாட்டின் நிர்ப்பாக்கிய தசையோ! கலியின் காலக் கூற்றோ! ஒவ்வோர் கயிறும் அறுப்பட்டு போகின்றன. ஆயினும் அவருடைய அருட்பெரும் ஆத்மபலத்திற்கு அனைத்தும் ஒருசமயம் ஒடுங்கவேண்டும். அந்தோ! "நாகபுரியின் இந்துமுஸ்ஸல்மீன் ஒற்றுமை" வங்கநாட்டில் மடிந்தது.; அஹிம்சாதர்மம் சௌர்சராவில் சீர் குலைந்தது. காங்கிரஸ்ஸின் பேரால் (உத்தியோகம்) சட்டசபையில் பிரவேசிக்கலாயிற்று. சீர்மிகு தேசீயவாதிகள் தேசீய மகாநாட்டிலிருந்து ஒருவர்பின் ஒருவராக விலகலாயினர். தீண்டாமையை யொழித்தல் என்ற கொள்கை கிராமாந்திரத்தில் நுழைவது அசாத்யமாயிருக்கிறது. அதோடு (26-8-26)ல் நிகழ்ந்த ஒரு சிறு சம்பவத்தில் மானுஷீக ஐக்யம் எவ்வாறு நிலைக்கும் என்று ஐயுறுகிறேன். அதாவது இவ்வூரில் தாலூக்கா போர்டார் ஜலவசதிக்காகப் பொதுக் கிணறு வெட்டியளித்திருக்கிறார்கள். அதில் ஜலத்தை யெடுத்து வருஷக்கணக்காக இந்துக்கள் உபயோகித்து வந்தனர். "ஸ்தலஸ்தாபனங்களின் உதவியால் நிருமிக்கப்பட்ட பொது இடங்கள், கிணறுகளை எல்லா மதஸ்தர்களும் ஜாதிவேற்றுமையின்றி உபயோகிக்கலாம்" என்ற உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. அதன்படி அன்று ஆதிதிராவிடர் என்ற வகுப்பினரில் சிலர் அவர்கள் சேரி சமீபத்தில் பிரத்யேக குளமும் கிணறும் இருக்கும்போதே தங்களுடைய சுதந்திரத்தை நிலைப்படுத்தும்பொருட்டு இந்துக்களில் பெரும்பாலர் உபயோகித்த கிணற்றில் நீர் எடுத்தார்கள். அன்றையதினமே செருப்புத்தைக்கும் சக்கிலியர்களும் தோட்டிகளும் எடுத்தார்கள். உடனே ஆதிதிராவிடர் என்பவர்கள் நீர் எடுப்பதை நிறுத்திவிட்டு "சக்கிலிகள் எங்களிலும் தாழ்ந்தவர்கள்; அவர்கள் எடுத்த

நீரில் எடுப்பது ஆகாது; இந்துக்களின் தூண்டுதலால்தான் அவர்கள் ஜலம் எடுத்தனர்'' என்று போர்டுக்கு மனுசெய்துகொண்டிருக்கின்றனர். அந்தோ! மானுஷீக ஐக்யம் ஒருங்கே நிலவுவ தெங்ஙனம்? ஆசாரசீர்திருத்தக்காரர்கள் "எல்லோரும் ஒரே மேஜையில் உண்டு, ஒருவர்க்கொருவர் பெண் கொடுத்துப் பெண் வாங்குவது நலம்'' என்று திருத்தம் கொண்டுவந்தபோதிலும், நம்மவருள் தன்னலம், பொறாமை, மமத்வம் ஆகியவை ஒழிந்தாலன்றி நாட்டில் மானுஷீக ஐக்யம் ஏற்படாது. பரம்பொருள் பாரதநாட்டிற்கு நலம் நல்க அவரைப் பணிகிறோம்.

ஆசிரியர், நா. கிருஷ்ணசாமி அய்யர்,
ஜோலார்பேட்டை.

அறநெறிப்பகுதி.

ஆரிய சித்தாந்தம்

பொதுத் தர்மம்.

(119-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

நித்தியவிதிமுதல் பிதிர்யக்ஞம் வரையில் கூறப்படாமல் விடுபட்டிருக்கும் தர்மங்களிற் சிலவற்றை மீண்டெழுதுகின்றோம். ஆதலாலிது பொது தர்மமென்று கூறப்பட்டது. விசேஷமாய் நான்கு வருணத்தாருக்கும் பொதுவான தர்மங்களையே கூறுகின்றோம். அவை பலவகையாம்.

ருக்வேதத்திற்குப் பிருகஸ்பதியும், யஜுர்வேதத்திற்குச் சுக்கிரனும், சாமவேதத்திற்குச் செவ்வாயும், அதர்வண வேதத்திற்குப் புதனும் அதிதேவதைகளாவார்கள். இவ்வேதக்காரர்கள் தத்தம் சாகாதிபர் கிழமைகளில் உபநயனம் செய்வது உத்தமம். இந்தக் கிரகங்கள் பலமுடையவர்களாய்க் கேந்திர கோணங்களிலிருக்கும்போது உபநயனம் செய்யவேண்டும். இலக்கினத்திற்கு நாலு, எழு, பத்து கேந்திர ஸ்தானங்களாம். இலக்கினத்திற்கு ஐந்து, ஒன்பது திரிகோண ஸ்தானங்களாம். இவைகளில் சாகாதிபர்களிருக்கும்போது உபநயனம் செய்தல் விசேஷம். குறித்த ஸ்தானங்கள் மேற்கண்ட கிரகங்களுக்குப் பகை நீசங்களாயின் சிறப்புடையனவாகா.

எப்போதும் கிருகஸ்தர்கள் மூன்று வஸ்திரங்களைத் தரித்திருத்தல்வேண்டும். மூன்றும் வஸ்திரமில்லாமலிருக்கக்கூடாதாகையால் அதற்குப் பதிலாக மூன்று பூணூல்களைத் தரிக்கவேண்டும். இவ்விரண்டுமில்லாமலிருந்தால் அவன் இழிந்த ஜாதியாய்விடுவான். பூணூலாக்கும் நூலை வேதப்பிராமணர்களே நூற்கவேண்டும். கன்னிகாபெண்களும், சமங்கலிகளும், விதவைகளும் நூற்கலாம். கிருகஸ்தனும் பிரமசாரியைப்போல அரைநாண் கட்டிக்கொள்ளவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவன் நிர்வாணியென்று கருதப்படுவான்.

பிராதக்காலத்தில் எழுந்திருக்கவேண்டும். எழுந்தவுடனே தெய்வ சொரூபங்களையாவது கண்ணாடியையாவது பார்க்கவேண்டும். சிவன், விஷ்ணு,

பிரமா, இந்திரன் முதலான திக்பாலகர்கள், சூரியசந்திராதி கிரகங்கள், சப்த ரிஷிகள், அஷ்டநாகங்கள், தர்மிஷ்டர்களான அரசர்கள், தன்குலப் பெரியோர்கள், தன் குலதெய்வம், இஷ்டதெய்வம், கங்கை முதலான புண்ய தீர்த்தங்கள் இவர்களைத் தியானிக்கவேண்டும். பிறகு ஆசமனம்செய்துவிட்டுப் போய் மலஜலவிசர்ஜனம் செய்து சௌசம் செய்துகொண்டு பல்லைத் துலக்க வேண்டும். குக்கிடாசனத்திலிருந்துகொண்டு அதாவது குந்தி உட்கார்ந்து கொண்டு, இரண்டு முழங்கால்களுக்கும் இடையில் கைகளை வைத்துக்கொண்டு ஆல், வேல், அத்தி, நாயுருவி, பூலா, வேம்பு, கருவேல் முதலிய பாலும் முள்ளு முள்ள மரங்களிலிருந்து எடுத்த குச்சிகளாலாவது, மாவிலை, கரிசலாங்கண்ணி முதலிய இலைகளினுலாவது, துவர்ப்புள்ள பொடிகளினுலாவது பல் துலக்க வேண்டும், பல் துலக்கும்போது மௌனமாகவே யிருக்கவேண்டும். பேசிக் கொண்டும், நாய், கழுதை முதலிய ஜந்துக்களையும், சண்டாளராதி யீன ஜனங்களையும் பார்த்துக்கொண்டும் பல் துலக்கக்கூடாது. பார்வையை மூக்கு நுனியிற் செலுத்தித் தெய்வ சிந்தனையுடன் பல் துலக்கவேண்டும். பின் வாய் கொப்பளித்து முகத்தைக் கழுவிக்கொள்ளவேண்டும்.

தினந்தோறும் கட்டாயம் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். கிருகஸ்தர்கள் சூரியனுதிக்கும் முன்பே ஸ்நானம்செய்துவிடவேண்டும். பிரமசாரி, சந்நியாசி, ஸ்திரீகள், விதவை இவர்கள் சூரியனுதித்தபிறகே ஸ்நானம் செய்யுவேண்டும். இதன் விரிவு நித்தியவிதியிற் கூறப்பட்டுள்ளது; ஆண்டுக்காண்க. ஓடுகிற நதியில் ஸ்நானம் செய்வது உத்தமம். நதிநதங்களில் ஸ்நானம் செய்யும்போது பிரவாகத்திற்கு எதிர்முகமாக நின்றுகொண்டு ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். குளம், ஏரி, கிணறு முதலியவற்றில் ஸ்நானம் செய்வதாயிருந்தால் சூரியாபிமுகமாக நின்றுகொண்டு ஸ்நானம் செய்தல்வேண்டும். பிராமணர்களுக்கு ஸ்நானுங்கக் கிரியைகள் ஐந்துண்டு. அவை: ஸங்கல்பம், வருணவினுகத்ஜபம், மார்ஜனம், அகமர்ஷராஜபம், ஸ்நானுங்கத் தர்ப்பணம் என்பவைகள். பிரமசாரிகளும், சந்நியாசிகளும் சங்கல்பம் முதலிய செய்யாமலே ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். பிரமசாரிகள் காலைவேளையில்மட்டும் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். கிருகஸ்தர்கள் காலையிலும், மத்தியான்னிகவேளையிலுமாக இருமுறை ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். சந்நியாசிகள் காலை, மத்தியான்னம், மாலை முப்போதும் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

தர்மத்துக்காகப் பிறரால் வெட்டப்பட்ட குளம், கிணறுகளில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. ஸ்நானம் செய்யும்படி நேரிட்டால் அவற்றிலிருந்து பத்துக் கை அல்லது ஐந்துகை மணலைவாரிக் கரையில்போட்டுப் பின் ஸ்நானஞ் செய்யலாம். கற்களையெடுத்து வெளியிலெறிந்துவிட்டும் ஸ்நானம் செய்யலாம். ஸ்நானம் பண்ணும்போது சித்தத்தைச் சுத்தமாக்கிக்கொள்ளவேண்டும். அசுத்த ஹ்ருதயத்துடன் ஸ்நானம் செய்வது பயனற்றதாம். ஸ்நானம் செய்தபின் தலைமயிரை உதறுதல் கூடாது. ஈர வஸ்திரத்தால் தலை துவட்டக்கூடாது. உலர்ந்த வஸ்திரத்தினுலேயே தலை துவட்டவேண்டும். உடம்

யையும் துடைத்துக்கொள்ளவேண்டும். பிறகு ஆசமனம் செய்துவிட்டு உலர்ந்த மடிவஸ்திரம் உடுக்கவேண்டும். ஆடவர்கள், சிவப்பு, பச்சை, நீலம், மஞ்சள் முதலிய நிறமுள்ள வஸ்திரங்களைத் தரித்தல் கூடாது. சுத்தமான வெள்ளை வஸ்திரம், வெண்பட்டு, நார்மடி இவைகளைத் தரிக்கலாம். வர்ண வஸ்திரங்கள் சுமங்கலிகளும், கன்னியா ஸ்திரீகளும் தரிப்பது சிலாக்கியம். விதவைகளுக்கு வெள்ளை வஸ்திரமே சிறப்புடையது. வெண்பட்டும் உடுக்கலாம். பிறர் வஸ்திரம், நனைக்காத வஸ்திரம், வண்ணானால் வெளுக்கப்பட்டு நனைக்கப்படாத வஸ்திரம், சண்டாளர் நெய்த வஸ்திரம் இவைகளை உடுக்கக் கூடாது. இவை எந்தக் கர்மங்களுக்கும் பயன்படா. ஆடு முதலியவற்றின் ரோமங்களால் நெய்த வஸ்திரம், தலைப்பில்லாத வஸ்திரம், கிழிந்துபோய்த் தைக்கப்பட்ட வஸ்திரம் இவைகளும் ஆகாவாம். கிழியாததும், தைக்கப்படாததும், வெண்மையானதும், தோய்த்துலர்த்தப்பட்டதுமான சுத்த வஸ்திரங்களையே தரிக்கவேண்டும். இடையில் வஸ்திரம் தரித்துக்கொண்டு மேலே அங்கவஸ்திரமில்லாமலிருக்கக்கூடாது. அங்கவஸ்திரமும் தரித்துக்கொண்டே ஜபாதிகளைச் செய்யவேண்டும். (தொடரும்)

சிவானந்தசாகர யோகீஸ்வரர்.

சரீராரோக்கியப்பகுதி.

தேகப்பயிற்சி.

"அஞ்ஞானத்தினால் நாம் பிணியால் வருந்துகிறோம்; விஞ்ஞானத்தினால் அதினின்றும் தப்பித்துக் கொள்ளுகிறோம்," என்பது மேல் நாட்டுப் பழமொழிகளில் ஒன்று. நம் சரீரத்தைக் காப்பாற்றவேண்டுவது நம்கடமை; அப்படிக்கின்றி ஏராளமாகக் கண்டதை எல்லாம் புசித்தும், புசித்த ஆகாரங்கள் ஜீரணமாவதற்கு அத்யாவசியமான தேகப்பயிற்சி செய்யாமலும், சுத்தமான ஆகாயத்தைச் சுவாசிக்காமலும் இருப்பதால், நாம் பலவித வியாதிகளாலும் துன்பப்படுகிறோம். "நோயற்றவாழ்வே குறையற்ற செல்வம்" என்பது ஒரு முதுமொழி. நாம் சுக தேகிகளாக விருக்கவேண்டுமானால், பிணி யணுகாதிருக்க வேண்டுமானால், சந்தோஷமா யிருக்கவேண்டுமானால் தினந்தோறும் தேகப்பயிற்சி செய்யவேண்டும். தேகப்பயிற்சி, தேகத்தையும், அறிவிற் கிருப்பிடமாகிய மூளையையும் பலப்படுத்துகிறது; வியாதிகளைப் பறக்கச்செய்கிறது; துணிபு, பொறுமை, ஆண்மை, ஆவல், ஆனந்தம், காரியசித்தி, நீண்ட ஆயுள் முதலியவைகளை அளிக்கின்றது; பயங்காளித்தனம், முறுமுறுப்பு, தைரியவீனம், பொறாமை முதலியவைகளை நீக்குகிறது. இவ்வளவு நன்மையும் ஒருவன் இத்தேகப் பயிற்சியால் அடையக்கூடும் என்பது ஆன்றோர்களின் நம்பிக்கை. இதை யுணர்ந்தே, மேல்நாட்டார்கள், "போஜனமில்

லாமல் பல நாட்களிருக்கலாம்; தேகப்பயிற்சியின்றி ஒரு நாளேனு மிருக்க லாகா' தென, அதைவிடாமல் யாவரும் செய்துவருகிறார்கள். அதற்கு மாறாக நம் நாட்டவர்கள் அதை முற்றிலும் வெறுக்கிறார்கள். இதனாலேயே நம் நாட்டில் பிறப்பைவிட இறப்பு அதிகமாக விருக்கிறது. ஒரு வாலிபன் பல வீனத்தால் இறந்துவிட்டானாகில், "அவனுக்கு ஆயுள் அவ்வளவுதான்; விதியை வெல்லல் முடியுமோ?" என்பதையே பலரும் சொல்வார்கள்; நம்மவர் கட்கு விதியில் அவ்வளவு நம்பிக்கை.

மனிதன் வயது எவ்வளவு? மூன்று பிள்ளைகள் ஓரிடத்தில் தங்கள் பம் பரங்களைச் சுற்றுகிறார்கள். ஒருவனுடைய பம்பரம், சிறு கல்லொன்றில் தாக்கிச் சுற்றாமல் விழுந்து விட்டது; மற்றொன்று புழுதி மண்ணில் விழவே, சுமார் 30-விநாடிகள் சுற்றியபின் விழுந்துவிட்டது; மூன்றாவது பம்பரம் சமதரையில் விழுந்து ஒரு நிமிஷத்திற்குமேல் சுற்றிற்று. ஒரு பம்பரம் எவ்வளவுநேரம் சுற்றக்கூடுமெனச் சொல்ல முடியாது. அது நாம் எவ்வளவு வேகமாகச் சுற்றுகிறோமோ, அவ்வளவுநேரம் சுற்றும். அதுபோல் நாம் நம் தேகத்தை எப்படிப் பலப்படுத்துகின்றோமோ, அதற்கேற்றவாறே யிருக்கும் நம் ஆயுளும். நம் நாட்டில், ஒருகாலத்தில், (சுமார் 200 - வருடங்கட்குமுன்) 120 - முதல் 170 - வயதுவரை மனிதர்கள் உயிருடனிருந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. இப்பொழுதும் மிகச் சிலர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் தற்சமயம் 30 - அல்லது 35 - வயதிற்கெல்லாம் நம்மவர் இறப்பதற்குக் காரணம் என்ன? **தேகப் பயிற்சி யில்லாமையும், தேகத்தைக் கவனியாததுமே காரணம்.**

ஐரோப்பாவில் சுமார் 300 வருடங்கட்கு முன் மனித ஆயுள் சராசரியாகப் பார்த்ததில் 20 வயதாக விருந்தது; 1910-ம் ஆண்டில் 40 வயதாகி விட்டது. அமெரிக்காவில் மசாசுசெட்ஸ் **(Massachusettes)** நகரில் 45 வயதும், சுவீடனில் **(Sweden)** 52 வயதுமாக விருக்கிறது. நியுயார்க் **(NewYork)** பட்டணத்தில் 1866 வருஷம் முதல் 12 வயது கூட்டப் பட்டது. ஜெர்மனியில் மகா ஐரோப்பிய யுத்தத்திற்கு முன், மனித ஆயுள் 3 மாதத்திற்கு ஒன்றாகக் கூடிக்கொண்டு வந்தது. தற்சமயம் நம் இந்தியாவில் 24 வயதாக விருக்கிறது! ஒரு காலத்தில் நல்ல பலாட்டியர்களையும், வீரர்களையும், பராக்கிரம சாலிகளையும், கற்பும், வைராக்கியமும், வனப்புமுடைய மங்கையர்களையும் உடைத்தாயிருந்த நம் நாடு, இத்தகைய க்ஷீணதிசையை அடையவேண்டிய காரணம்யாது? தேகப்பயிற்சி யின்மையே யாகும்!

மரம், புல், பூண்டு, செடிமுதலியவைகள்கூட காற்றினால் அசைக்கப் பட்டாலன்றிச் சரியாக வேரூன்றமாட்டா; உபயோகியாது வைத்திருக்கும் சாமான்கள் துருப்பிடித்துக் கெட்டுப்போவதுபோல், தேகப்பயிற்சி செய்யாத நம் சரீரத்தின் அவயவங்களும் சிறுத்துப் பலவீனமடையும். நம் வீட்டின் சில பாகங்கள் இடிந்து நம்தலையில் விழும்வரை காத்திருந்து, அதன்பின் அதைப் பழுதுபார்ப்பதா நம் கடமை? நம் வீட்டைச் சுத்தமாகவும் பலமாகவும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது நம் கடமையல்லவா? அதுபோல சீவன்

வசிப்பதற்கெனக் கடவுளால் நமக்களிக்கப்பட்ட இவ்வருமையான வீட்டை நிராகரித்தல் நீதியா ? நாம் குடியிருக்கும் வீடு சுத்தமில்லாமலும், பலமின்றியும், நல்ல காற்று உலாவக்கூடாததாயும், அசுத்தங்கள் போவதற்கான சாக்கடைகள் கெட்டுப்போயுமிருந்தால், அவ்வீட்டைவிட்டு வேறிடத்திற்குப் போவோமல்லவா ? அதுவேபோல நம்முடைய ஜீவன் வசிப்பதற்கு வீடாகிய தேகத்திற்கும் இவ்வித சங்கடங்கள் நேர்ந்தால், அதுவும் வேறிடம் செல்லும் என்பது திண்ணம். ஆதலால் தேகப்பயிற்சியை, ஆண், பெண், விருத்தர், வாலிபர், சிறுவர், சிறுமி, முதலிய யாவரும் செய்ய முன்வரவேண்டும்.

து. குமாரசாமி. மைடான், டில்லி.

விவசாயப்பகுதி.

பயிர்த்தொழிற் குறைவுக்குக் காரணம்.

ஆவணிமாத சஞ்சிகையில் ஒரு நண்பர் தற்காலத்தில் யாவரும் கல்வி பயின்று சேவகாவிர்த்தியில் மனதைச் செலுத்துவதினால் பயிர்த்தொழில் (விவசாயம்) கேவலநிலைமை யடைந்துவிட்டதென எழுதியுள்ளார். ஆனால் பயிர்த்தொழிலானது யாவற்றிலும் மேலானதென்பதும், சகலருடைய ஜீவாதாரத் தொழிலென்பதும் யாவருக்கும் தெரிந்திருந்தும் அதைவிடுத்து சேவகாவிர்த்திக்கும் வெளியூர்களுக்குச்சென்று கூலிவேலைசெய்து வயிறு வளர்க்கவும் நம்மி லனேகர் போவதற்குக் காரணம் என்னவென்பதை ஆராய்வாம். நம்தேச பயிர்த்தொழிலுக்கு முக்கியமானவை சலம், மாடு, எரு முதலானவைகளே. இவற்றில் முதல் ஜலம் தங்குவதற்கு ஏற்பட்டுள்ள ஏரிகள் ஆறுகள் கணவாய்களாகியவைகளை முற்காலராஜாக்கள் வெகுவாய் உண்டாக்கியதாகத் தெரிகின்றது. தற்கால நாகரீக ராஜாங்கத்தால் புதிதாய் அகால மழைக் கேற்றவாறும் பிரஜைகளின் விருத்திக்கேற்றவாறும் ஆனநலங்கள் ஒன்றும் செய்யப்படுவதாய்த் தெரியவில்லை. மற்றும் பழைய ஏரிகளை ரிப்பேர் பார்க்கக்கூட சாத்தியமில்லாதிருப்பதைக் கவனிக்கலாம். திருஷ்டாந்தமாக வடஆற்காடு ஜில்லாவில் காவேரிபாக்கம் என்றஏரி சுமார் 5-மைல் விஸ்தீரணமுள்ளது. அது இதுவரையில் 16-அடிவரை மண்கொண்டு தூர்ந்துவிட்டதாய்க் கவர்ன்மெண்டார் கணக்கெடுத்திருக்கின்றார்கள். அதனிடத்துள்ள மண்ணை எடுக்க சாத்தியப்படாமல் விட்டிருக்கின்றார்கள். இந்த நிலையில் இன்னும் சில வருஷங்கள் சென்றால் ஏரி மேடிட்டு நன்செய் நிலங்களெல்லாம் புன்செய்களாய் மாறுவதில் என்னதடை? தவிரவும், தற்காலத்தில் ஏரிகளின் நிலை இப்படியிருக்க, அகால வருஷத்தினால் பயிர்கள் சரியாய் விளையாமல் சாவியாயும் பதராயும் போவதுடன் அங்கும் இங்குமாக நெல் விளைகின்றது. அதற்கு வரி !வஜா கிடையா. குடிகள் மனு செய்தால் உத்தியோகஸ்தர்கள்

ஜமாபந்தியில் பார்ப்பதாய்ச் சொல்லுகின்றார்கள். இதற்குள் குடிகள் சாவியை அறுத்து மாடுகளுக்கு வைக்கோல் கட்டிவைத்து விடுகிறார்கள். பிறகு ராஜாங்கத்தார்வந்து பார்வையிட்டு, தாள் உரப்பாய் இருப்பதாயும், ரெவினியூ இன்ஸ்பெக்டரும் கணக்கப்பிள்ளையும் எழுதியிருப்பதைப் பார்க்க ஒரு அணு பலிதம் இரண்டு அணு பலிதம் ஆகும் என்றும், வஜாகிடையாதென்றும் சொல்லிவிடுகின்றார்கள். பயிரிடுபவர்கள் சரீரகஷ்டம், விதைநஷ்டம், மாட்டுச்செலவு முதலான நஷ்டம் ஆகியவற்றுடன் வாய்தாவும் தண்டமாய்க் கட்டவேண்டி வருவதால் அவர்களின் நிலைமை பரிதாபத்திற்கிடமாயிருக்கிறது. நிற்க, பயிரிடுவதில் முக்கியமாய் ராஜாங்கத்தார் செய்யவேண்டியவைகளும் பயிரிடுபவர்கள் கவனிக்கவேண்டிய விதிகளும் பல இருக்கின்றன. அவற்றுள் முக்கியமான சிலவற்றைச் சுருக்கிச் சொல்லுகிறேன். அவையாவன: ஜெர்மன் முதலிய தேசங்களில் பயிர்த்தொழில் முக்கிய தொழிலென்று ராஜாங்கத்தாரால் கவனிக்கப்படுவதாய்த் தெரிகின்றது. எப்படியெனில் பயிர்த்தொழிலுக்கு மண்ணுக்குத் தகுந்தபடி எருக்களைத் தயார்செய்வதற்கும், விளையாத நிலங்களின் தோஷங்களைக் கண்டுபிடித்து அவற்றிற்குத் தக்க பரிகாரம் செய்வதற்கும், பயிர்செய்யுங்காலத்தில் நெல் அதிகரிப்பதற்கும், பழவர்க்கங்கள் அதிகரிப்பதற்கும், புஷ்பவகைகள் அதிகரிப்பதற்கும் உரியவழிகளை இராஜாங்கத்தார் குடிகளுக்கு இலவசமாகக் கற்றுக்கொடுத்தும், தோஷபரிகாரங்கள் செய்தும் வருகிறார்கள். அப்படி இருப்பதால் அத்தேசங்கள் குறைந்த நிலத்தில் அளவு கடந்த தானியாதிகளை உற்பத்திசெய்ய ஏதுவாகின்றது. அத்தேசத்தின் விவசாயத்தைப்பற்றி 1912-வருஷம் கிளினிகல் பேபரில், எழுதியிருந்ததாவது:—

“ஒரு ஏக்கர் நிலத்தில் ஒரு குடும்பத்தார் மாதம் 1-க்கு 100-பவுன் சம்பாத்தியம் செய்து சுகமாய் ஜீவிக்கின்றார்கள்; அந்த வரும்படி குறைந்தால் ராஜாங்கத்துக்குத் தெரிவிப்பார்கள்; அவர்கள் அக்குறைவுக்குக் காரணமாகிய தோஷங்களைக் கண்டுபிடித்து அவற்றிற்குச் சிகிச்சை செய்வார்கள்” என்பதே.

இரண்டாவது குடிகளுக்குப் பயிர் வேலையில் நஷ்ட மேற்படுவது இந்தியாவில் மாட்டினாலேயே. எப்படியெனில் மாடானது சதாகாலமும் ஆகாரத்தை மேய்ந்தால்தான் அதன் வயிறு நிறையும். அத்தகைய ஜந்துவை, குடிகள் காலையில் 5-மணிக்கு ஏரில் கட்டிவிடுகின்றார்கள். 11-மணிவரையில் உழுதுவிட்டபிறகு அதற்குக் கொஞ்சம் வைக்கோல் போட்டுத் தண்ணீர் காட்டி விடுகின்றார்கள். மறுபடியும் அதனை மாலை 3-மணிக்குக் கட்டிக்கொண்டு 6-மணிவரையில் வேலைவாங்கிவிட்டு இரவில் வைக்கோல் போட்டுக் கட்டிவிடுகின்றார்கள். அம்மாடானது காலையிலிருந்து வேலை செய்ததால் அலுத்துக் கொஞ்சநேரம் வைக்கோலைத் தின்றுவிட்டு அசதியாய்ப் படுத்து விடுகின்றது. அதனால் வயிறு நிறைய ஆகாரம் எடுத்துக்கொள்ள முடியாமல் ¼-வயிறு ஆகாரத்தோடு நாள்தோறும் வேலை செய்யவேண்டியதாகிறது. இக்காரணத்தால் ஒருபோகம் பயிர் செய்வதற்குள் மாடு இளைத்து எலும்பும் தோலுமாய் விடுகிறது. அதனால் குடிகள் இருநூறு ரூபாய்க்கு வாங்கும்

மாட்டை 30-அல்லது 40-ரூபாய்க்கு விற்றுவிட்டு மறுபடியும் 200-ரூபாய்க்கு வேறு மாடு பிடிக்கவேண்டி யிருக்கிறது. கால் நடைகளைக் கொன்று தின்னுவதினால் ஏற்படும் நஷ்டத்தைவிட மேற்சொல்லியவைகளினால் கால் நடை நஷ்டம் அதிகமாகின்றது. இக்காரணத்தால் மாடுகள் நாசமடைவது மன்றிப் பயிரிடுபவர்களும் கடன்காரர்களாகிவிடுகின்றார்கள். அன்றியும் பலஹீனமுள்ள மாடுகளால் உழுவதால் ஆழமாக உழமுடியாமல் மேல்வாரியாக உழுது பயிர் செய்கிறார்கள். அதனால் நன்றாய்ப் பயிர் வளர்கின்றதில்லை. "உழவின் பகை எருவில் தீராது" என்றபடி உழவு குறைந்தநிலம் எவ்வளவு எருவிட்டாலும் நற்பய னளிப்பதில்லை. அன்றியும் மண்ணில் குறைந்துள்ள சத்து இன்னதெனத் தெரியாமல் குடிகள் நிலங்களில் கண்மூடித்தனமாய் சாம்பல் எருவைக் கொட்டிவிடுவதாலும் பயிர் தக்க பலன் தராமல் போய்விடுகின்றது. இதில் மாட்டால் குடிகளுக்கு நஷ்ட மேற்படாமலும், நிலத்தை ஆழமாக உழவும், மாட்டை நல்ல ஸ்திதியிலும் நாள்பட உழைக்கக்கூடியதாகவும் வைத்துக் கொள்ளவும்வேண்டுமானால், குடிகள் என்னசெய்யவேண்டுமெனில், தற்காலம் போடும்மாதிரி வைக்கோலை மாட்டுக்குப் போடாமல் மிஷின்களினால் சிறுகக் கோதுமைப்பொட்டைப்போல் தூளாகக் கத்திரித்துப் பஞ்சுபேல்களைப்போல் கட்டிவைத்துக்கொண்டு, மனிதர்கள் ஆகாரத்தை உட்கொள்ளுவதுபோல் காலை உச்சி மாலை ஆகிய நேரங்களில் சிறிது சலத்துடன் கலந்து கொடுத்து வந்தால் அது வயிறு நிறைய ¼-மணிக்குள் தின்றுவிடும். அவ்வாகாரம் வயிற்றில் சென்றவுடன் பின்னு லருந்தும் சலத்தால் வயிற்றிலுள்ள மிஷினு லமுத்தப்பட்டு உப்பி சுமார் 4-மணிவரையில் அது பலமாய் வேலைசெய்ய அதற்கு பலத்தைக் கொடுக்கின்றது. தவிரவும் இவ்வாறு செய்வதன் மூலம், இரவில் மாட்டண்டை போடும் வைக்கோல்களை அயர்ந்துள்ள மாடானது தின்ன முடியாமல் காலால் தள்ளி அதன்மேல் படுத்துக்கொண்டு சலமலம் கழித்துத் தள்ளிவிடுவதால் வைக்கோலு நஷ்டம் ஏற்படுவதும், வைக்கோலைப் போர் போட்டு மழை வெய்யில் முதலியவைகளால் அதற்கு ஏற்படும் மக்கல், காய்தல் முதலான கெடுதிகளு மில்லாமற்போம்; இன்னும் வைக்கோல் அதிக இடத்தை அடைப்பதுமிராது; அக்கினி முதலானவைகளால் ஏற்படும் அபாயங்களுக்கும் இடமிராது. மேலும் பெரிய போர்களைச் சிறிய பேல்களாக்குவதால் எப்பிரதேசங்களுக்கும் ரயிலில் அனுப்பவும், பத்திரப்படுத்தவும், மாடுகளுக்கு இரைப்பஞ்சம் ஏற்படாமல் அவற்றைக் காப்பாற்றவும் ஏதுவுண்டாகும். இவ்வாறு பலவகையிலும் சௌகரியம் ஏற்படுத்திக்கொள்ளக்கூடிய மார்க்கத்தைக் குடிகள் கடைப்பிடிக்கவேண்டுவது அவசியம். இதுதவிர, நிலமானது ராஜாங்கத்தார்களுடைய சொந்த நிலமாகையால், ஒரு வீட்டுக்காரன் குடிக்கூலிக்கு விடும் வீட்டை, குடிக்கூலி கொடுப்பவனை எதிர்பாராமல் அதிலேற்படும் ரிப்பேர் முதலான சகல மராமத்துகளையும் பார்த்து எப்படி நல்ல நிலைமையில் வைத்துக்கொள்ளுவானோ அப்படி கிஸ்தியாகிய குடிக்கூலியைப் பெற்றுக்கொள்ளும் சொந்தக்காரர்களாகிய ராஜாங்கத்தார் மேல் சொல்லிய சீர்திருத்தங்களைக் கவனித்துச் செய்தல் வேண்டும். அவ்வாறு

செய்யும் பட்சத்தில் பிற நாடுகளைவிட நம் நாடு விவசாயத்தில் செழித்தோங்கும். அவ்வாறு செழித்துப் பயிர்த் தொழிலில் லாபம் கிடைத்தால் சகலரும் பயிர்த்தொழிலையே நாடுவார்கள். பயிர்த்தொழில் அதிகரித்தபோது வெளியூர்களுக்கு எவ்வளவு விளைபொருள்கள் ஏற்றுமதி செய்தாலும் நமக்கு நஷ்டமேற்படாது. மே. மாசிலாமணி முதலியார், டாக்டர்.

சுயமொழிப்பகுதி.

வியாச மெழுதுதல்.

கசடறக் கற்ற புலவர்க்கு இன்றியமையாத கடனாவது, தாங்கற்ற பொருளைத் தம் மாணாக்கர்க்கும் ஏனையோர்க்கும் முறைபிறழாது அறிவுறுத்தலாம். அவ்வாறு அறிவுறுத்தலுக்கு இரண்டு வழிகள் உள. அவையாவன:—உரைத்தல், எழுதுதல் என்பனவாம்; உரைத்தலாவது, தாங்கற்ற நூற் பொருளை ஐயமின்றி மாணாக்கர் முதலியோர்க்கு உரைத்தலாம். அவ்வாறு உரைப்பதால் பிறரால் உரைக்கப்படாத நுண்ணிய கருத்துக்களுந் தம்மனத்து எழுதல் கூடும். எழுதுதலாவது, தாங்கற்ற நூற்பொருளை ஏட்டில் தீட்டுதலாம். அங்ஙனம் தீட்டுதலால் தமது கல்வியறிவு விரிவடைவ தன்றித் தஞ்சொற்கள் எக்காலத்தும் பொன்னேபோற் போற்றப்படும். வாய்மொழி அவ்வக்காலத்து மட்டும் நின்று பின்னர் சிறுகச்சிறுக அழியுந் தன்மைத்து. ஏட்டில் தீட்டிய கருத்துக்கள் அவ்வாறு அழியா. எஞ்ஞான்றும் யாவரானும் நன்கு போற்றப்படும். புலவர்கள் தமது கருத்தை வியாசங்களாலும், பெருநூல்களாலும் விளக்கிக் காட்டுவர். பெருநூல்கள் பல பொருள்களைத் தம்மகத்தே கொண்டு விளங்கும். வியாசங்கள் ஒரே விஷயத்தைப் பற்றிய அருங்கருத்துக்களைத் தம்மகத்தேகொண்டு நிலவும்.

பெருநூல்கள் எழுதத் தொடங்குவதன் முன்னர் சிறுவியாசங்கள் எழுதிப்பழகுதல் சாலப்பயன் தருவதாகும். அல்லாக்கால், ஒரேவகைப்பட்ட கருத்துக்களைக் கோத்து முறைப்பட நூல் இயற்றல் இயலாதாய் முடியும். வியாசமெழுதுவதற்கும் மிகுந்த பழக்கம் வேண்டும். வியாசமெழுதப் பயிலுவோர் இடையறாது பல சான்றோருடைய கட்டுரைகளை வாசித்துவரல் வேண்டும். சிறிதுநாள் அவ்வாறுபயிலின், வியாசத்தின் வடிவு இன்னதெனப் புலப்படும். பின்னர், பிறவியாசங்களைப் பயிலாவிடினும் இனிய கட்டுரைகள் எழுதுதற்கேற்ற வன்மை உண்டாம். ஆயினும், பெரும்புலவருடைய கட்டுரைகளை இடையறாது போதுள்ள போதெல்லாம் வாசித்துப்பழகல் மிகவும் நன்றே. இடையறாது வியாசங்கள் எழுதிக்கொண்டிருப்பதும் வியாசமெழுதுவதில் தேர்ச்சியடைதற் குரியவழியாம். முதன் முதல் எழுதப்படும் வியாசம் சொற்சுவை பொருட்சுவை இன்றியும் வியாசவடிவம் தோன்றாது தொடர்

பின்றியுந் தோன்றல் கூடும். எனினும், அதனல் மனச்சோர்வடையாது மேன்மேலும் கட்டுரைகள் எழுதிக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு நாடோறும் பழகிடின் சின்ஞண் முயற்சியிஞலே பத்திரிகைகளிற் பிரசுரிக்கத் தகுந்த ஓர் வியாசம் எழுதும் வன்மைபெறல் கூடும். முன்னர் எழுதிய வியாசங்களையும் காப்பாற்றிக் கோடல் வேண்டும். இன்றேல், பின்னர் எழுதிய வியாசங்களையும் முன்னைய வியாசங்களையும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்து வேற்றுமைகாண்டல் இயலாதுபோம். முதல் முதல் வியாசங்கள் எழுதும்போழ்து கற்றுரை உடன்வைத்து எழுதுதல் சாலச்சிறந்தது. அதற்கியலாதாயின், எழுதப்பட்ட வியாசங்களைக் கற்ருரிடத்துக் காட்டல் வேண்டும். அவரால் திருத்தப்பட்ட முறைகளைத் தழுவி வியாசங்கள் எழுதிப்பயிலல் வேண்டும்.

வியாசங்களை விரைவில் எழுதிமுடிக்கலாகாது. விரையுந்தோறும் அரும்பொருள்கள் உள்ளத்தே மறையும். வியாசம் உட்டுளை யுடையது போற்ருேன்றும். சொற்செறிவு சிறிதும் தென்படாது. ஆதலால், “**உரைக்கப்படும் பொருள் உள்ளத்தமைத்து**” என்றதற் கிணங்க, வியாசம் எழுதத் தொடங்குமுன்னர் இன்னின்ன விஷயங்களை எழுதுதல் வேண்டுமென முன்னரே மனத்தில் முறைப்படப் பதியவைத்துக் கொண்டு பின்னர் அவற்றை விரையாது எழுதுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் எழுதும் போழ்தும் முற்பட எழுதும் கருத்துக்களும் சொற்களும் ஞாபகமாக விருத்தல் வேண்டும். இன்றேல், “**கூறியது கூறல்**” என்னும் குற்றத்திற் கிடனுண்டாம். “**குன்றக்கூறல்**” முதலாக வெடுத்துக் கூறப்பட்ட பத்துவகைக் குற்றங்களையும் நூலிற்போல வியாசங்களிலும் நீக்கியே எழுதுதல் வேண்டும். அவ்விலக்கண நெறியறிந்து எழுதாக்கால் வியாசவடிவு தோன்ருதாகிக் கெடும்.

சிலர் வியாசமெழுதுதலின் கண் மிகவும் இடர்ப்படுகின்றனர். ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் அவர்கட்குத் தோன்றுவதில்லை. சில கருத்துக்கள் தோன்றினும், அவற்றை அமைத்து எழுதுதற்குரிய சொற்களுந் தொடர்களுந் தோன்றுவதில்லை. அதனல், அவர்க்குச் சிறுவியாச மெழுதுதலின் கண்ணும் நீண்டகாலம் பிடிக்கிறது. சிலர், தாம் எழுதிய வியாசத்தைப் பலகாலும் புதுப்பிக்கின்றனர். இங்ஙனம் புதுப்பித்தல் நன்றெனினும் அவ்வாறு பழகுதல் நன்றன்று. ஓர் வியாசம் எழுதுவதன் முன்னர் தாம் எழுதக்கருதிய விஷயத்தைப் பற்றி நன்ருய் ஆராய்வதனல் ஆழ்ந்தகருத்துக்கள் தோன்றும். பின்னர், அக்கருத்துக்களை முறைப்படவைத்து வியாசமெழுதுதல்வேண்டும். பொய்யில் புலவருடைய கட்டுரைக் கருத்துக்களை மனதில் அழியாது வைத்துக்காப்பாற்றுவதனுலும் நுண்ணிய கருத்துக்க ளமைந்த வியாசங்கள் எழுதுதல் கூடும். சொற்சுவை பல் இலக்கிய நூல்களை வாசித்தலினல் உளதாம். இலக்கிய நூல்களையும், கட்டுரைகளையும் பயிலும் போழ்து அவற்றிற் காணப்படும் நுண்ணிய கருத்துக்களையும் இனிய சொற்களையும் பின்னர் எடுத்து ஆளுதல் வேண்டும் என்னுங் கருத்தோடு மனதில் நன்ருய்ப் பதியவைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அவ்வாறு பதியவைத்த கருத்துக்களும் சொற்களும்

தொடர்களும் பின்னர் வியாசமெழுதும்போழ்து தாமே மனதிற்றோன்றும். இங்ஙனமன்றிச் சொற்களை எழுதி உருவேற்றலும் பிறர் கருத்தை அவ்வப்போது தேடி எடுத்துக்கொள்ளுதலும் நல்ல முறையல்ல. முன்னரே உளத்தமைத்த கருத்துக்களைவைத்து எழுதும் போழ்து அவற்றோடொத்த பிற கருத்துக்களும் தோன்றல் கூடும். அக்கருத்துக்களை ஒவ்வுமிடத்து அமைத்துக் கொள்ளுதல் நன்று. பின்னர்த்தோன்றுங் கருத்துக்கள் முன்னர் வைக்கத் தகுந்தனவாயின் அவற்றை அவ்விடத்துச் சேர்த்துக்கோடல் வேண்டும். இன்றியமையாத தல்லவாயின் நீக்கலும் பிழையன்று. கருத்துக்களை முறைப்படவைத்தலே முதன்மையாகக் கருதுதல் வேண்டும். (தொடரும்)

ராமசுப்பிரமணிய நாவலர், பத்திரிகாசிரியர், விசால ஹிருதயம்.

மாணவர் பகுதி.

ஆத்திசூடி உதாரணக்கதைகள்.

(81-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

" அழகலாதன செயேல் "

"அழகு அல்லாதன—அழகில்லாதனவாகிய செயல்களை (அதாவது இழிவான செய்கைகளை), செய்யேல் — (நீ) செய்யாதே" என்பது இதன்பொருள்.

மனிதராய்ப் பிறந்தோர் எப்பொழுதும், எந்நிலையிலும் புகழ்ச்சிக்குரிய காரியங்களையே செய்துவரவேண்டும். அங்ஙனம் செய்துவருவதனால் அவர்க்கு இவ்வுலகத்திற் புகழும் மேலுலகத் தின்பமும் கிடைக்கும். இழிவான காரியங்களைச் செய்வோர் இம்மையில் அபகீர்த்தியையும், மறுமையில் நரகதுன்பத்தையும் அடைவர். இவற்றை அடியில்வரும் கதைவிளக்கும்:—

ஒரு நகரத்தில், வழிவழியாகச் சிறப்புடன் நிலைபெற்றுவந்த பெரிய குடும்பத்தில் பிறந்த வரதையா என்ற ஒருவர் செல்வத்துடன் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் மிகுந்த பணக்காரரா யிருந்தபடியால் பலரும் அவரிடத்தில் நம்பிக்கை வைத்திருந்தார்கள். அந்த நம்பிக்கையால் அந்நகரத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் ஆபரணம், பணம் முதலியவற்றை அவரிடம் பாதுகாப்புக்காகக் கொடுத்துவைத்திருந்து மீண்டும் வாங்கிக்கொள்வது வழக்கம். இத்தகைய உயர்விலிருந்த அவருக்குக் கெட்டகாலம் கிட்டிவிட்டது. அதனால் அவருடைய செல்வமுற்றுங் குறைந்துபோயிற்று. அவரிடத்தே மிக்க வறுமை உண்டாயிற்று. வறுமைத் துன்பத்தை அவர் பொறுக்க முடியாதவராயினர். உணவு கிடைக்காமல் உள்ளங் கலங்கினர். பழைய நண்பர்களிடம் ஏதாவது பெற்றுக் குடும்பகாரியத்தை நடத்தும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டார்.

இவ்வாறு அவர் குடும்பம் நடத்தி வரும்போது ஒரு செல்வவந்தர் அவருக்கு மிக்க உதவிபுரிந்து வந்தார். அதனால் அவர், அத்தனவந்தரிடம் தினந்தோறும் போய் வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்து செலவுக்குப் பணம் வாங்கிக்கொண்டு வருவார்; ஒருநாளாவது அவருடைய வீட்டில் இல்லாமலிருக்கமாட்டார். வரதையா என்பவர் முன் பணக்காரராய்க் கௌரவம் பெற்றிருந்ததை உத்தேசித்து, தனவந்தர் அவர்மீது மிக்க நம்பிக்கை யுடையவராய் அவர் இருக்குமிடத்தில் எதையும் நம்பி வைத்துவிட்டுப் போகும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்தார்.

இப்படியிருக்கும்போது ஒருநாள், வரதையா வந்து அத்தனவந்தருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது அத்தனவந்தர், தம்முடைய விரலில் அணிந்திருந்த உயர்ந்த வைரமோதிரத்தைக் கழற்றித் தாமிருந்த இடத்தில் வைத்துவிட்டு எண்ணெய்தேய்த்து ஸ்நானம் பண்ணப் போனார். அவ்விடத்தில் வரதையா ஒருவர் மாத்திரமிருந்தார். அப்போது அவருக்கிருந்த வறுமையால் பல விபரீத எண்ணங்க ளுதித்தன. அவர், "நாம் தினந்தோறும் இந்த வீட்டுக்காரரிடம் கெஞ்சிப் பிச்சை வாங்குவதைக்காட்டிலும் இந்த மோதிரத்தை அபகரித்துக்கொண்டு போய்விட்டால் விற்று அதிகப் பணம் வாங்கிப் பலதினங்கள்வரை கஷ்டமின்றிக் காலந்தள்ளலாம்; நாம் இதைத் திருடிவிட்டாலும் பிரபு நம்மீது சந்தேகங்கொள்ளமாட்டார்; நாம் கௌரவத் திருட்டாகத் திருடிவிட்டு, இங்குள்ள வேலைக்காரர்களுள் ஒருவன் தலைமீது அக் களவைச் சுமத்திவிடலாம்" என்று ஒரு தீர்மானஞ் செய்தார். அவருடைய தீர்மானத்திற் கனுகூலமாக மெய்யன் என்ற வேலைக்கார னொருவன் அந்த அறைக்குள் பன்முறை வந்து போய்க்கொண்டிருந்தான். அவர், 'சரி; இவன் அடிக்கடி இங்கே வருவதால் நாம் திருட்டுக்குற்றத்தை இவன் தலைமீது சுமத்த ஹேதுவுண்டாய்விட்டது; இனிக் கூசாமல் இக்களவை நடத்தலாம்' என்று துணிந்து விரைவாக அம்மோதிரத்தை எடுத்து மடியில் வைத்துக்கொண்டார். யாரேனும் திடீரென்று வந்துவிடுவார்கள் என்ற அச்சம் அவருக்குண்டானபடியால், அதை வேறிடத்தில் மறைத்துவைக்கவேண்டுமென்னும் துணிவு ஏற்படவில்லை. நெஞ்சு படபடவென் றடித்துக்கொண்டிருந்தது.

பெரியவர் இவ்வாறு மனக்கலக்கத்துடன் பூனைபோல் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போது பிரபு தலை முழுகிவிட்டுத் திரும்பிவந்து மோதிரம் காணப்படாம லிருக்கவே, திடுக்கிட்டு, "இங்கே யிருந்த மோதிர மெங்கே?" என்று வரதையாவின் முகத்தைப் பார்த்தார். ஆனால், அவர்மீது சந்தேகங்கொள்ளவில்லை. அவர், "ஐயோ! நான் இவ்விடத்திலேயே தான் இருக்கிறேன்; அஃதெப்படிப் போய்விடும்! மெய்யன்தான் அடிக்கடி வந்துகொண்டிருந்தான்; அவன் செய்த வேலைதான் இது" என்று அவன் தலைமீது பேரிடியை வீழ்த்தினார். மெய்யனோ மகாசத்தியவந்தன்; நெடுங்காலமாக நம்பிக்கையுடன் அப்பிரபுவிடம் வேலைக்கிருப்பவன். அப்படியிருந்தும், வரதையா செய்த சூழ்ச்சி

யால் அவனே திருடி யிருப்பானென்று பிரபு நம்பிவிட்டார். உடனே கோபத்துடன் மெய்யனைக் கூப்பிட்டு, "அடே! இதுவரை எனக்கு உன்மீதிருந்த நம்பிக்கையை நீ கெடுத்துவிட்டாய்; பேசாமல் மோதிரத்தைக் கொடுத்துவிடு" என்றார். மெய்யன் மனம்பதறி, "இதென்ன பெரிய அனியாயமாயிருக்கிறது! நான் மோதிரத்தைக் கண்ணாற்கூடப் பார்க்கவில்லையே" என்று கதறினன். அங்கே பலரும் வந்து கூடிவிட்டார்கள். அப்போது வஞ்சகமுள்ள வரதையா, மிக்க நாணயமுடையவர்போல் கோபித்தெழுந்து மெய்யனுக்கு முன்னேநின்று, "மெய்யா! நீ பொய்யனுகிவிடாதே; நானிருக்கும்போதே அதை யெடுத்துவிட்டு இப்படிச் சாதிக்கிருயே; உள்ளதைச் சொல்லாவிட்டால் நானே உன்னை உதைப்பேன்" என்று கையை ஓங்கி ஓங்கி நிமிர்ந்து பேசினர்.

ஐயோ! அவருடைய இந்திரஜாலம் அப்பொழுதே வெளியாய்விட்டது. அவர் கையை நீட்டி நீட்டிப் பேசினவுடனே அவர் மடி தளர்ச்சியா யிருந்தபடியால் மோதிரம் நழுவிப் பொத்தென்று கீழே வீழ்ந்தது. எல்லோரும், "இவர் மகாயோக்கியர்! பூரண சிலாக்கியர்! மோதிரத்தைத் தாமே பதுக்கிவிட்டு மெய்யனைப் பொய்யனுக்கப் பார்த்தாரே!" என்று கைகொட்டிச் சிரித்தார்கள். வரதையா வெட்கத்தால் தலை குனிந்துவிட்டார். பிரபுவுக்கு அவர் மீது அளவில்லாத வெறுப்புண்டாய்விட்டது. அவர் வரதையாவை நோக்கி, 'உமக்கு நான் தினந்தோறும் சகாயம் செய்துகொண்டு வந்தும் அதை மறந்து நீர் எனக்குத் துரோகம் செய்ய நினைத்தீரே; உமக்குக் கடவுள் துணை செய்வாரா" என்று கூறினர். அன்றுமுதல் வரதையாவின் பிழைப்புக்கெட்டது. பலரும் அவரை நிந்தித்தார்கள்; மறுமையிலும் அவர் சுகம்பெறவில்லை.

(தொடரும்) **செம்பூர்-வீ. ஆறுமுகச் சேர்வை.**

"நல்லுரைத்திரட்டு."

(35-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

(101) "நம்பிக்கை"யே நலந்தரும். (102) "உழுதொழிற்"கு மேலாய தொழில் மன்பதையில் வேறு எதுவுமேயில்லை. (103) தெரியாது செய்யும் பாவங்கட்கு மன்னிப்புண்டு; தெரிந்து செய்யும் பாவங்கட்கு மன்னிப்பில்லையென்பது கூறுமலே விளங்கும். (104) கரத்தில் கத்தி, துப்பாக்கி, தடி ஆகியவைகளைத் தாங்கித் திரிவோன் "வீர"னுகான். (105) ஒருவர் பெரிய—அழகிய பெயரைக் கொண்டதனுலேயே நாம் மயங்கிவிடக்கூடாது. (106) ஒருவர் "புலால்" உண்ணுததாலேயே மேலானவராய்விடார்; அவருடைய "எண்ண"மும் அப்படியே யிருத்தல்வேண்டும். (107) "நல்லன" கீழ்மகன் என்று கூறப்படுவோனிடத்திலிருப்பினும் அதைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுவது அறிஞர் கடன். (108) எதையும் ஆண்டவன் வடிவாக நோக்கின் இப்பூவில் வெறுக்கத்தக்கது ஒன்றுமில்லை. (109) பெண்ணைவெறுப்போர் பெரியோராகார்.

(110)பிறர் நலம் விழையும் எவரும் இம்மன்பதையை விடுத்துக்காட்டுக்கேகார். (111) அன்பு வளர்ச்சிக்கு இல்லறத்தை ஏற்று, "உயிர்"களை ஈன்று, அவர்கள் துன்பத்தை யகற்றி இம்மை மறுமைப் பயன்களையடைய முயலும் ஒருவனே, இறைவன் நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் அடியவனாகிறான். (112) உயர்ந்த வேதாந்தத்தையும், மேலான துறவறத்தையும் பேசும் மகன், தாய் தந்தையர் உதவியின்றித் தான் எவ்விடத்தினின்று முளைத்தான் என்பதை ஆராய்வானாக. (113) உலகில் "ஆன்மநேய"த்தையும், "சகோதர உரிமை"யையும் "அமைதி"யையும் நிலைநிறுத்தவல்லது "சமய"மேயாம். (114) "தாய்நாட்"டின்பொருட்டு எல்லாவற்றையும் "தியாகம்" செய்தல் மிக மிக மேலானதாகும். (115) நாடோறும் கோவிலுக்குச் சென்று வருவதாலேயே "பக்த"னாகான். (116) "ஆன்மஞானம்" விளங்கப்பெற்ற ஒருவன் எல்லாப் பொருள்களிடத்தும் ஆண்டவனைக் காணுகிறான். (117) நகர வாழ்வினும் நாட்டு வாழ்வே சிறந்ததாகும். (118) "சந்தேகம்" என்பது மாபெரும் பிசாசு; அதை விலக்குவோர் என்றும் இன்பத்தை யடையலாம். (119) பெண்கட்கு முதற்கடவுள் கணவனேயாகும். (120) காலத்திற் கியைய நடப்போர் "அறிஞர்". (121) தன்னைத் தானாள்வதே சரியான "சுயாட்சி"யாகும். (122) "துறவி" தனக்கென வாழ்வதால் கடவுள் கட்டளைக்கு மாறுபட்டவனாகிறான்; எனவே, அவன் யாங்ஙனம் உயர்ந்தோனாதல் கூடும்? பிறர்க்கெனவாழும் பெரியோன் எவனோ அவனே உயர்ந்தோனாகும்; எனவே, துறவறம் இல்லறத்தினுள்ளிருப்பது கூர்ந்து நோக்கின் புலப்படும்; ஆகவே, "இல்லறத்"தை விட "நல்லறம்" இம்மன்பதையில் எதுவுமேயின்று. (123) "சிற்றின்ப"மே "பேரின்ப"மென்பது எமது தாழ்மையான அபிப்பிராயம்; என்னை? "பேரின்பம்" தன்னலத்தின்பாற்பட்டதாகும்; "சிற்றின்பம்" என்றும் பிறர்நலத்தின்பாற்பட்டுள்ளது கண்கூடு; ஏனெனில் சில உயிர்களின் துன்ப நீக்கத்திற்கும், "இன்ப" ஆக்கத்திற்கும் துணைபுரிவதாலென்க. (124) வெளி ஆடம்பரங்களைக்கொண்டே ஒருவருடைய "குணம்" "நடத்தை" ஆதியவற்றை முடிவு செய்துவிடக்கூடாது. (125) "பிரயாணம்" செய்வதால், "அறிவு" "ஆரோக்கியம்" "அனுபவம்" ஆகியவை உண்டாவதாய் மேனாட்டார் கூறுகின்றனர். (126) அபிப்பிராய வேற்றுமையால் கலகம் விளைத்தல் அறிஞர் செயலாகாது. (127) ஒழுக்கமே ஒருவனை உயர்ந்தோனாக்கும். (128) பெற்றோர்க்கு அறிவுடைய மக்கட்பேற்றை விட சிறந்தது வேறு எதுவுமில்லை. (129) பெற்றோர் குணத்தை, அவர்களின் பிள்ளைகளாலறியலாம். (130) அருணோதயத்தில் உலவல் தேகசுகத்திற்கும், பிறநலங்கட்கும் ஏதுவானது. (131) சொல்வதினும் செய்து காட்டுதல் அறிவுடைமையாகும். (132) "புகழ்" பொருளைவிட உயரியது. (133) உனக்குப் பிறர்செய்ய விழைகிறவாறே, நீ அவர்களுக்குச் செய்வாயாக. (134) உண்மையான நண்பர் கிடைக்கப்பெறுவது மிக துர்லபம்; கிடைக்கப்பெற்றோர் "பாக்கியசாலி"கள். (தொடரும்.)

திரு. வி. மு. பொன்னையா.

ஞானப் பகுதி.

வேதாந்த சாரசங்கிரக வசனம்.

முன்னுரை,

புருஷர்களால் விரும்பப்படுங் காரணத்தால் புருஷார்த்த மெனப்படும் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கினுள் முக்கிய புருஷார்த்தமா யிருப்பது சர்வதுக்க நிவிர்த்தி பரமாநந்தப் பிராப்திவடிவ வீடேயாகும்; அதாவது மோக்ஷமே. மோக்ஷமானது ஆத்மஞான மொன்றனுனே அடையப்படுவதன்றிப் பிறவற்றுனெய்தப் படுவதன்றும். இதுபற்றியே தாயுமானவரும், 'ஞானமலது கதிகூடுமோ' என்றார். சரியை, கிரியை, யோகம் என்னும் இம் மூன்றும் முறையே அரும்பு, மலர், காய் போல ஞானமாகிய கனியை அடைதற்குரிய சாதனங்களேயாம். அத்தகைய ஆத்மஞானத்தை யடையும் நெறிகளையுணர்த்தும் நூல்கள் பல. அவற்றுள் ஸ்ரீ சங்கராசார்ய சுவாமிகள் வடமொழியில் அருளிச்செய்த பல கிரந்தங்களுள் ஒன்றாகிய சர்வவேதாந்த சித்தாந்த சாரசங்கிரக மென்னும், இக்கிரந்தமானது மந்தாதிகாரிகளும் எளிதில் உணர்ந்து நற்பயனடையுமாறு, வேதாந்த சித்தாந்தத்தின் சாரங்களை யெல்லாம் திரட்டிச் சுருக்கமாகவும், விளக்கமாகவும் புகட்டுவதா யிருத்தலின் தமிழுலகிற்குப் பெரிதும் பயன்படுமெனக் கருதி எளியவசன நடையில் இதை எழுதத் துணிந்தேன். இதனை ஊக்கத்துடன் வாசிக்கும் அன்பர்கள், வேதாந்த சம்பந்தமான முக்கியாமிசங்களை யெல்லாம் எளிதில் உணர்ந்து கொள்வதோடு, இதைவிடப் பெரியவையாகவுள்ள வேதாந்த நூல்களை வாசித்துப் பொருளறியும் ஆற்றலையும் அடைவரென்பது திண்ணம். மூலகிரந்தத்தில் இதற்கு 'சர்வவேதாந்த சித்தாந்த சாரசங்கிரக' மெனப் பெயரிடப்பட்டிருப்பினும், நீட்சிநோக்கி வேதாந்த சாரசங்கிரகமெனப் பெயரிட்டுள்ளேன். நூலில் கூறப்படாத சில விஷயங்கள் அவசியத்தை நோக்கி ( ) இவ்வித பிறைக்குறிக்குள் மேற்கோள்களோடு காட்டப்பட் டிருக்கின்றன.

இராணிப்பேட்டை ஸ்ரீ அச்சுதாநந்த ஆச்சிரமத்தில் பிரம்மநிஷ்டராய் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமத் சின்மயானந்த சுவாமிகளாகிய எனது ஞானசிரியரின் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு இதனையியற்றலாயினேன். இத்தொழிலில் என்னை ஊக்கிய எங்கும்நின்று எவற்றையும் இயக்கும் சர்வசக்தி, இஃது இனிது முடியுமாறும் அருள்புரிவதாக. பிழையுளதேல் உலகம் பொறுக்க.

மங்கலம்.

சீரார் கயமுகத்துச் செம்மலைநற் செவ்வேளைத்
தாராருஞ் சங்கரனைச் சக்கிரியைக்—காரார்
மலைமான் கலைமான் மலர்மா னிவரைப்
புலையார் பிறப்பொழியப் போற்று.

அயனரி யரனென வாம்பரம் பொருளே
பயனிது வெனவெனப் பண்புடன் றரச்சின்
மயனென மானிட வடிவுட னுண்டான்
தயவுள வவனடி தலைமிசை யணிவாம். (2)

சங்கரனே சங்கரனு யவதரித்துச்
சதுமறையின் முடிப்பொருளைச் சகத்தோர்க்காகப்
பங்கமறப் பலநூலாப் பகர்ந்திட் டானல்
பகரவற்றுள் சர்வவேதாந் தச்சித் தாந்தச்
சங்கிரக மென்னுமொரு நூலியாவும்
சங்கையற விளக்குமது தான்கண் டன்னன்
பங்கயத்தா ணினைந்ததனைக் கத்தி யத்தாற்
பகர்கின்றேன் றமிழதினும் பரிசி னனே. (3)

நூல்.

[மங்களாசரணமாக சங்கராசாரிய சுவாமிகளால் இயற்றப்பட்ட சுலோகங்களின் பொருளை மொழிபெயர்ப்பது அவசியமாகத் தோன்றவில்லையாகலின் அவைவிடப்பட்டன.]

அநுபந்த சதுஷ்டயம்.

(ஒவ்வொரு நூலிலும் ஆரம்பத்தில் அநுபந்த மிருத்தல் அத்தியாவசியமாகும் † 'வீடு நாலுகால்களின்றி நில்லாததுபோல, சகல கிரந்தங்களும் நான்கு அநுபந்தங்களின்றி இரா'. ஏனெனில் நூலிற்கும் அதை வாசிப்போருக்கும் சம்பந்தத்தை யுண்டாக்குவது அநுபந்தமேயாகும். நூலை முற்றிலும் வாசிக்கவேண்டு மென்னும் விருப்பம் அநுபந்தத்தை வாசிப்பவர்களுக்கு உண்டாகும். இக்காரணத்தால் அது அநுபந்தம் எனப்படுகிறது. அது நான்கு பிரிவாயிருத்தலால் அநுபந்த சதுஷ்டயம் என்பர்.) இது நூலோடு சேர்ந்ததல்ல. ஆயினும் நூலைத்தொடங்குவதற்குக் காரணமா யிருத்தலால் நூலோடு சேர்ந்ததாகவே கருதப்படும்.

(இந்நூலை வாசிக்கத்தகுந்த அதிகாரி யார்? இதில் கூறியுள்ள விஷயம் யாது? அந்த விஷயத்திற்கும் நூலிற்குமுள்ள சம்பந்தம் யாது? அந்த விஷயத்தை அறிவதால் அதிகாரிக்கு உண்டாம் பயன் என்ன? என்னும் சங்கை கிரந்தாரம்பத்தில் உண்டாகும். ஆதலால் இந்நான்கையும் முதலில் நிரூபித்தல் அத்தியாவசியமாம். இவற்றை நிரூபித்துக் காட்டாவிட்டால் கிரந்தாரம்பமே யுண்டாகாது.) ஆகையால் சாஸ்திராரம்பத்தைப் பயனுகவுடைய அநுபந்தசதுஷ்டயம் அறியத்தக்கதாம்.

(அதிகாரி, விஷயம், சம்பந்தம், பிரயோசனம் என்னும் நான்கு அநுபந்தங்களும் இங்கு நிரூபிக்கப் படுகின்றன.)

---

† விசாரசாகர டிப்பணி.

அதிகாரி:—நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகம், இகமுத்திரார்த்த பலபோக விராகம், சமாதிஷட்க சம்பத்தி, முமுக்ஷுத்துவம் என்னும் நான்கு வகைப்பட்ட சாதனங்களையும் நன்கடைந் துள்ளவனுயும், புத்திசாலி யாயும், யுக்தியுள்ளவனுயும், கல்வியறி வுள்ளவனுயுமுள்ள புருஷனே இந்த வேதாந்த கிரந்தத்தை வாசிக்கத்தகுந்த அதிகாரியாவான்.

(நான்கு சாதனங்களை யடையாமல் புத்தியுக்தி கல்விகளைமட்டும் உடையவர் வேதாந்த கிரந்தத்தை வாசித்தால் அதில் கூறப்படும் விஷயங்களை நன் ஞுணரவும் பிறர்க்கெடுத்துக் கூறவும் வல்லமை பெறுவார்களாயினும், முக்கிய மயனுகிய முத்தியை யடையாராதலின், முத்தியையடைய விரும்புவோர் மேற்கூறிய நித்தியா நித்திய வஸ்துவிவேகம் முதலாகிய நால்வகைச் சாதனங் களையும் (சாதனசதுஷ்டயம்) அடைந்தே தீரவேண்டும். இச்சாதன சதுஷ் டயங்களின் அத்தியாவசியம் மேலே கூறப்படும். ஆதலின் ஈண்டு விரிக்கப் படவில்லை.)

விஷயம்:—நூலில் சொல்லப்படுவது எதுவோ அது விஷயம் எனப்படும். எல்லா வேத வாக்கியங்களும் எந்த ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் ஐக்கியத் தைக் கூறுகின்றனவோ, அந்த ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் ஐக்கியமே இந் நூலிலும் கூறப்படுகின்றது. ஆதலால் ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியரூபமான நிர்க்குணப் பிரம்மமே இந்நூலிற்கு விஷயமாம்.

சம்பந்தம்:—ஜீவப்பிரஹ்மைக்கிய மென்னும் விஷயத்திற்கும் அந்த விஷயத் தைக்கூறும் வேதாந்த ரூபமான பிரமாணத்திற்கும் (**போத்ய போதக பாவசம்பந்த** முள்ளதெனப் பெரியோர் கூறுவர்.

(நூலில் கூறப்படும் விஷயம் போத்யம்; அவ்விஷயத்தைக் கூறும் நூல் போதகம். அதாவது இந்நூலால் அறிந்துகொள்ளக் கிடக்கும்விஷயம் ஜீவப் பிரம்மைக்கியம்; இது போத்யம். அந்த விஷயத்தை அநேக பிரமாணங்களு டன் போதிப்பது இந்தநூல்; இது போதகம். ஆதலால் விஷயத்திற்கும் நூலிற்குமுள்ள சம்பந்தம் போத்யபோதக பாவசம்பந்தம். இது **பிரதிபாத்தியப் பிரதிபாதக** பாவசம்பந்த மெனவும் படும். நூல் பிரதிபாதகம். அது போதிக்கும் விஷயம் பிரதிபாத்தியம். அதாவது விஷயத்தைச் சொல்வது எதுவோ அது (நூல்) பிரதிபாதகம். நூலில் சொல்லப்படுவது எதுவோ அது (விஷயம்) பிரதிபாத்தியம்.)

பிரயோஜனம்:—எந்த ஜீவப்பிரம்ம ஐக்கிய ஞானத்திஞல் ஜீவன் துக்கவடிவ சம்சார பந்தத்தினின்றும் அப்பொழுதே விடுதலையடைகின்றுனே அந்த ஜீவனும் பிரம்மமும் ஒன்றே என்னும் ஞானமே இந்தநூலின் பிரயோசனமாம். மந்தபுத்தி யுள்ளவனும் பலனைவிரும்பாமல் ஒரு காரியத்தில் பிரவேசிப்பதில்லை. ஆதலால் நூலில் பிரவிருத்தி யுண்டாவதற்கு அதன் பிரயோசனத்தை யறிதலே காரணமா யிருத்தலின் பிரயோசனம் அவசியம் அறியத்தக்கதாம். (தொடரும்.)

பூ. ஸ்ரீநிவாசன், தமிழ்ப்பண்டிதர், சித்தூர்.

கைத்தொழிற்பகுதி.

காலபேதங் காட்டுங் கருவி.

கற்பூரம் 94-தானிய எடை; சுமார் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறுபங்கு உள்ள சாராயம் (ஆல்கஹால்) 47-தானிய எடை; வடிகட்டின தண்ணீர் 422-தானிய எடை இவைகளை ஒன்றாகக் கரைக்கவும். வடிகட்டிப் பிறகு 1-செண்ட்டிமீட்டர் அகலமும், 25-ஸெண்ட்டிமீட்டர் நீளமுமுள்ள ஒரு கண்ணாடிக் குழாயில் ஊற்றி நிரப்பி, கார்க்கு (Cork) போட்டடைத்துப் பின் அரக்கினால் (Wax) மூடவேண்டும். இதைச் சுவரில் தொங்கவிடுவதற்குச் சௌகரியமாக ஒரு மரச்சட்டத்தி லமைத்தல் அவசியமானது.

கவனிப்பு:—(1) கண்ணாடிக்குழாயில் திரவம் சுத்தமாகத் தென்பட்டால் 'நல்ல காற்று (அடிக்கும்) வீசும்' என்றும்; (2) அடிப்பாகத்தில் துளிகளாகத் தோன்றினால் 'கனத்தகாற்றும் மாரிக்காலத்தில் உறைபனியு முண்டாம்' என்றும்; (3) திரவம் மங்கலாயிருந்தால் 'மழை' என்றும், (4) துளிகளினால் மங்கலான திரவமாயிருந்தால் 'சப்தமுள்ள புயற்காற்று அடிக்கும்' எனவும்; (5) பெரிய செதிள்களா யிருக்குமாயின் 'பனி' என்றும்; (6) மேல் பாகத்தில் நூல்போலிருந்தால் 'மழையுள்ள காற்று' என்றும்; பல பல விதமாய்க் காலபேதங்களை அறிந்துகொள்ளலாம்.

இது ஓர் நூதனமானதும் அருமையானதுமான கருவியாகும். இதனைச் செய்வதின் உதவியால் நல்ல ஊதியத்தை அடையலாம்.

கலிவ. தி. ர. கோபால கிருஷ்ணன்,
கைத்தொழில் ஆசிரியர், திண்டிவனம்.

வைத்தியப் பகுதி.

ஜனனம்.

நாதத்திற்குக் கருப்பமுண்டாகச்செய்யும் திரவம் முக்கியமாய் புருஷனது பீஜத்திலிருந்து பொசியும் விந்துவாகும். பக்கத்துக் கொன்றாக இரண்டு பீஜங்களுண்டு. பீஜக்கொடிகள் அவற்றைத் தொங்கவைத்துக்கொண்டிருக்கும். பீஜத்தை மூடிக்கொண்டிருக்கும் சர்மத்திற்கு அண்டகோசம் என்று பெயர். இடதுபக்கத்துப் பையானது எப்போதும் கொஞ்சம் நீண்டிருக்கும். பைக்கு மத்தியில் ஒரு தடித்த சவ்வு, பையை இரண்டு பாகங்களாகப் பிரித்து விடுகின்றது. அண்டகோசம் எப்போதும் சுருங்கித் தளர்ந்

ததுபோலிருக்கும். நாடிகள், நாளங்கள், நரம்புகள் இவைகளுடன் விந்துவாகியும் கலந்து சேர்ந்து கட்டப்பட்டிருக்கிற கொடிக்கு பீஜக்கொடியென்று பெயர். இக்கொடி பீஜத்திலிருந்து மேலுக்கேறி, பீஜக்கொடித் துவார வழியாகச் சென்று வயிற்றுக்குள் இறங்கிவிடும். இதை சவ்வு சுற்றிக்கொண்டிருக்கும். இடதுபக்கக்கொடி கொஞ்சம் நீண்டிருக்கும். பீஜமானது சிறுத்து உருண்டு சுமார் $1\frac{1}{2}$ அங்குலம் நீளமுள்ளதாய், பக்கங்கள் உள்ளடங்கியிருக்கும். மேலாக உருண்டையாய் ஒன்று காணப்படும். அதனை விருஷ்ணத்வயம் என்று சொல்லலாம். பீஜத்தை ஒரு வெண்மை சவ்வு மூடிக்கொண்டிருக்கின்றது. அதற்கு வெளிப்புறத்தில் நித்தாசில்லி கவசமு மிருக்கின்றது. அதற்கு பீஜச் சவ்வு என்று பெயர். அது முகமற்ற ஓர் பை. அதற்குள் ஜலம் சேர்ந்தால் நீரண்டம் எனப் பேர்பெறும். காற்றுச் சேர்ந்தால் அண்டவாதம் எனப் பேர்பெறும். மெத்தவுஞ் சிறிதான விந்துக் குழல்கள் சேர்ந்து அவற்றால் பீஜம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இவ்விந்துக்குழல்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து பின்னிக்கொண்டு கடைசியில் ஒரே குழலாக இருக்கும். இப்படி ஒன்றாகச்சேர்ந்த குழலுக்கு விந்துவாகி என்று பெயர். விந்துவாகி பீஜக்கொடியின் பின்புறமாக மேலுக்குச்சென்று அங்கிருந்து பீஜக்கொடித் துவாரத்தின் வழியாய் வயிற்றுக்குட்சென்று மூத்திரப்பைக்குப் பின்புறமாக அதின் அடிக்கிறங்கி, அந்த ஸ்தானத்தில் இருக்கும். இந்திரிய கமலக் குழலோடு சேர்ந்து நீர்த்தாரையில் முடியும். அதற்கு ஸ்கலிதக் குழல் என்று பெயர். விந்து, பீஜத்தில் ஜனித்து விந்துவாகி வழியாய் வயிற்றுக்குட் சென்று மூத்திரப்பைக்கடியில் இறங்கி இந்திரியக் கமலங்களில் தங்கியிருக்கும். போககாலங்களில் அது வெளிப்பட்டு நீர்த்தாரை வழியாக இறங்கிப் பெண்குறியில் ஸ்கலிதமாகி விடுகின்றது. விந்துவைப் பூதக்கண்ணாடியால் பார்த்தால் புழுக்கள் காணப்படும். அவைகளுக்கு விந்துக்கிருமிகள் என்று பெயர். அவை பெருத்த சிரசோடும் நீண்ட வாலோடும் இருக்கும். விந்துக்கிருமிகள் நாதத்தோடு சேர்ந்து கருப்பற்றும்படி செய்யும். சகலவிதப் பிராணிகளின் கருப்பத்தையுண்டாக்கும் திராவங்களிலும் விந்துக்கிருமிகளிருப்பதினால் கருப்பற்ற அவைகளவசியமானவையென்பதும், அவை நாதத்துடன் சேரவேண்டுமென்பதும் நன்றாய்த் தெரிந்த விஷயங்களே. ஆனால் அவைகள் எப்படிச் சேருகின்றனவென்பது தெரியவில்லை.

பெண்களின் ஜனனேந்திரியங்களில் சினைப்பைகள் என்று சொல்லும் நாதாஸ்யங்கள் இரண்டு நாதியத்தை யுண்டாக்க உதவுகின்றன. சினைப்பாதையொன்று ஒவ்வொரு சினைப்பையுடன் தொடர்ந்திருக்கின்றது. இதின் வழியாய் நாதியம் நாதாஸ்யத்தினின்று கருப்பாசயத்திற்குப் போகும். நாதியம் ஜனனமுண்டாகும்பட்சத்தில் கருப்பையில் படிந்து பிண்டமாக வளர்ந்து தாயினின்றும் பிரிந்து பிரத்தியேகமாய் வளரும் சக்தி வருமளவுமிருக்கும். தவிர புருஷ ஜனனேந்திரியக் கருவியைப் பெற்றுக்கொள்ள ஒரு குழலும் அதைச்சேர்ந்த உபாங்கங்களுமிருக்கின்றன. இக்குழலுக்கு யோனியென்று

பெயர். சினைப்பைகள் பெண்களின் இடைக்குழியில் பக்குத்துக்கொன்றாய் இலுப்பைக்கொட்டைகளைப்போல் உருண்டு கொஞ்சம் அமுங்கியவைபோலும் காணப்படும். ஒருமுனை கருப்பையோடும், மற்றொருமுனை நாதக்குழலோடும் நார்க்கயிறுகளால் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. கருக்கூட்டை, தின்மையான நார், சாலம் இவைகளாலாகிய தசைகள் சுற்றிக் கவசம்போல போர்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன. இதை அறுத்துப் பார்வையிட்டால் சிறிய அணுக்கள் காணப்படும். அவைகளுக்கு நாதமுட்டைகள் என்று பெயர். அவற்றை நாதக்குமிழ்கள் என்றும் சொல்லலாம். கருக்கூடொவ்வொன்றும் 1, $1\frac{1}{2}$ அங்குல நீளமாகவும் $\frac{3}{4}$ அங்குல அகலமுள்ளதாகவும் சுமார் $\frac{1}{2}$ அங்குல கனமுள்ளதாகவு மிருக்கின்றது. நாதக்குழல் பக்கத்துக் கொன்றாகத் தாரையைப்போல நீண்டு சினைப்பைகளுக்கும் கருப்பையின் மேல்முனைக்கு மிடையி லிருக்கின்றது. அது 4, 5 அங்குல நீளமுள்ளதாக விருக்கின்றது. கருப்பாசயத்துடன் சேருமிடத்தில் நாதவாகி அகலமற்றொடுக்கமாயிருக்கும். கருக்கூட்டை நோக்கிச் செல்லுவதில் போகப்போகக் கொஞ்சம் விரிந்து காணும். மற்றமுனை குஞ்சம்போல விரிந்து அந்தரமாயிருக்கும். குஞ்சத்தின் ஒரு பிரிவு மாத்திரம் கருக்கூட்டை ஒட்டியிருக்கும்; மற்ற பிரிவுகள் கட்டுப்படாமல் மிதந்து கிடக்கின்றன. நாதவாகியின் குழாய் மிகச் சிறியதாயிருக்கிறது மல்லாமல் கருப்பையைத் தொடருமிடத்தில் அதிக நுண்ணியதாய் முட்புகக்கூட இடமற்றதாய்க் காணும். குழாயின் மற்றமுனை வயிற்றுக்குழியை முட்டியிருக்கின்றது. நாதவாகி மேற்பக்கம் அந்தர்வேஷணத்தால் மூடியிருக்கின்றது. உட்பக்கத்தில் குழலில் சிலேஷ்மச்சவ்வும், பரிதிகப் பரிஸ்தாபிதமும் இருக்கின்றன. அந்தர்வேஷணத்திற்கும், சிலேஷ்மச் சவ்வுக்கு மிடையில் அதன் பித்திகள் கருப்பைபோலவே நார்த்தசைகளா லமைக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. கருப்பாசயம் தட்டையாய் மேற்புறம் அகன்று விரிந்தும், கீழ்ப்புறம் உருண்டு சிறுத்தும் காணப்படும். கருப்பம் தரிக்காத சமயங்களில் சுமார் மூன்றங்குல நீளமுள்ளதாயும், அகலத்தில் கருப்பாசய அடியென்று சொல்லும் மேற்பக்கத்தில் இரண்டங்குலமுள்ளதாயும், கழுத்தென்று சொல்லும் கீழ்ப்பக்கத்தில் சிறுத்து அரையங்குல முள்ளதாயு மிருக்கின்றது. அடிக்கும் கழுத்துக்கும் இடையிலிருக்கும் பாகத்திற்கு உடலென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இவ்வுடல் சுமார் ஒரு அங்குல கனமுள்ளதா யிருக்கின்றது. கருப்பாசய வியூகனத்தில் மூன்றுவித முக்கிய பித்திகளைக் காணலாம். இப்புரைகள் முறையே நிணநீர்ச்சவ்வும், நார்ப்பைச் சவ்வும், பேசிச் சவ்வும், சிலேஷ்மச் சவ்வுமாக விருக்கின்றன. கருக்குழியின் வடிவு கருப்பையை ஒத்திருக்கும்; கருப்பம் தரியாத காலங்களில் மிகச் சிறியதாயிருக்கும். அதன் ஒவ்வொரு பக்கத்திலிருக்கும் சிலேஷ்மச்சவ்வுகள் ஒட்டியதுபோல காணப்படும். குழியில் சவ்வுகளுக்கிடையில் சிலேஷ்மந்தான் கொஞ்ச அளவு இருக்குமென்று தோன்றுகிறது. அதன் மேல்பாகத்தில் இருபுறத்திலும் நாதவாகியின் குழாய்வந்து சேருகின்றது. அடிப்பக்கத்தில் பெண்குறியுடன் சேரும் துவார மிருக்கின்றது. இந்தவாயில் முன்பக்கத்திலும், பின்பக்கத்திலும் உதடுகள் இருக்கின்

றன. பெண்குறி சவ்வால் ஏற்பட்டது; 5, 6 அங்குல நீளமுள்ளது. குறுக்காகக் கீழுக்கும் முன்னுக்கும் போயிருக்கின்றது. கருப்பையின் கழுத்திலிருந்து புறஸ்தான ஜனனேந்திரியங்க ளிருக்குமிடத்திற்கு வருகின்றது. இதின் உட்புற சிலேஷ்மச்சவ்வு சாதாரணமாய்ச் சுருங்கியகாலத்தில் மடிப்பு மடிப்பாயிருக்கும். சிலேஷ்மச் சவ்வுக்கு வெளிப்புறத்தில் பெண்குறியின் பித்துக்கள் நார்ப்பைத்தசையா லமைக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. இத்தசைகளுள்ளும் குழாயின் கீழ்ப்பாகங்களில் முக்கியமாய் ஒரு படை எழும்பக்கூடிய தசையுமிருக்கின்றது. பெண்குறியின் கீழ்ப்பாக வாயிலில் யோனிபந்தனம் என்னும் வட்டவடிவுப் பேசியிருக்கின்றது. யோனிவாசலின் வெளிப்புறத்தில், கன்னி யழியாதவர்களுக்குச் சந்திரப்பிறைபோலொத்த சவ்வு மூடிக்கொண்டிருக்கும். அதற்கு சவ்வினம் என்று சொல்லலாம். அல்குல் ஸ்தானத்திலிருக்கும் உறுப்புக்களாவன :— கடிதடம், நிதம்பங்கள், புழுக்கை, சந்திரநாடி, யோனிலிங்கம், நீர்த்துவாரம், யோனிவாசல் ஆகியவைகளாம். இவைகளுக்கே அல்குல் என்று பெயர். அடிவயிற்றின்கீழ், மேடாய், மிருதுவாயிருக்கிற ஸ்தானத்துக்குக் கடிதடம் என்று பெயர். அது அவ்விடத்திலிருக்கும் எலும்பின்மேல் படிந்து கொழுப்படைந்து ரோமங்கள் மூளைத்திருக்கும். நிதம்பங்கள் அல்குலில் சர்மமானது மடிந்து நீண்டு பக்கத்துக்கொன்று யிருக்கின்ற உறுப்புக்களாம்; இவற்றிற்கு உதடுகள் என்று சொல்வது வழக்கம். இவைகளில் கொழுப்படைந்து ரோமங்கள் மூளைத்திருக்கும். உதடுகளின் மத்தியமாயிருக்கிற பிளப்புக்குப் புழுக்கை அல்லது அல்குல் பிளவையென்று பெயர். நிதம்பங்களானவை கீழுக்கிறங்கி ஒன்றோடொன்று கூடியிருக்கிற ஸ்தானத்திற்கு உபஸ்தக்கவை என்று பெயர் வழங்கலாம். அது பிரசவகாலங்களில் சிசுவின் சிரசு வெளிப்படும்பொழுது கிழிந்துவிடும். ஆசனத்துக்கும் உபஸ்தக்கவைக்கும் மத்தியிலுள்ள பாகத்திற்குப் பகம் என்று பெயர்.

(தொடரும்) மே. மாசிலாமணி முதலியார், டாக்டர்.

பெண்மக்கள் பகுதி.

மாதரும் குடும்பமும்.

கடவுள் படைப்பிற் குட்பட்ட சிறந்த சிருஷ்டியாகிய மனிதவர்க்கத்தில் ஆண்பெண் என இரண்டு இயற்கைப் பிரிவுகளிருக்கின்றன. மற்றைய பசுபக்ஷியாதிகளிலும் இப்பேதம் உண்டாயிருப்பினும் நாம் வரையப்புகுந்தது மனிதரைப்பற்றியே யாதலின் அதைமட்டும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. இலக்கண நூலாரும் மனிதவர்க்கத்திலேதான் ஆண்பால் பெண்பால் என்னும் பாகுபாடுகள் செய்திருப்பதையும் அறிக. மனிதரைச் சிருஷ்டித்த கடவுள், யாவரையும் ஒரேதன்மையாகப் படைக்காமல் இவ்வாறு இரண்டு வகையாக உண்டாக்கியதற்கு, ஒரு காரணமிருக்க வேண்டும்,

சர்வஞ்ஞராகிய ஈஸ்வரன் ஒரு நோக்கமுமில்லாமல் இவ்வாறு படைத்திருக்க மாட்டார்.

மனிதருக்கும் மற்றைய விலங்கு பறவை முதலியவற்றிற்கும் உருவம் அறிவு முதலானவைகளில் வித்தியாச மிருப்பது மல்லாமல் வாழ்க்கையிலும் ஓர் முக்கிய வேறுபாடு இருப்பதாகக் காணலாம். அவைகள் பிறவற்றைச் சார்ந்து சீவியாமல் தனித்துச்சீவிக்கின்றன. மனிதர்மட்டும் பிறரைச்சார்ந்தே பிறர் உதவியைக் கொண்டே சீவிக்க வேண்டியவ ராகின்றனர். பறவைகள் தாங்கள் வசிக்கத்தக்க வீட்டைத் தாமே அமைத்துக்கொள்கின்றன. பசுக்கன் றுனது தாய்வயிற்றி லிருந்து பிறந்த சிறிதுநேரத்திற் கெல்லாம் தன்தாயின் பின் ஓடுகின்றது. வயதுமுதிர்ந்ததாகிய வயோதிக பருவத்தில் தம்மக்களிடத் தாவது வேறு உறவினரிடத்தாவது அண்டி அவர்களுதவியைப்பெற்று, காலத் தைக் கழிக்க வேண்டியவர்களாகிய மனிதரின் நிலைமை அவைகளுக்கில்லை. அவை இயற்கையாகவுள்ள பொருள்களை யுண்டு உயிர்வாழ்கின்றன. இயற்கை யைச் செயற்கையாக மாற்றிப் புசித்து ஜீவிப்பர் மனிதர். இதனுல் மனிதர் ஒருவரோடொருவர் சேர்ந்தே வாழவேண்டியவரா யிருக்கின்றனர். தவிர இரண்டு முக்கியகாரியங்கள் இவர்களின் சீவியத்திற்கு அத்தியாவசியமாயிருக் கின்றன. ஒன்று பொருள்தேடுதல்; மற்றொன்று வீட்டுக்காரியங்களைக் கவ னித்தல். இவ்விரண்டு காரியங்களையும் ஒருவரே செய்துகொள்ளுதல் அசாத் தியமாகும். ஆகவே, ஒருவர்க்கொருவர் துணையாகப் பலர் சேர்ந்து வாழ்வதே மனிதப்பிறவியின் இயல்பாகும். அவ்வாறு கூடிவாழ்வோர் ஒருவரிடத்தொரு வர் அன்புடையரா யிருக்கவேண்டும். இன்றேல் அவர்களது சேர்க்கை நீடித் திராது. (அவ்வன்புண்டாவதற்கும் ஓர் நிமித்தம் வேண்டும்). அன்றியும், ஒவ் வொருவர்க்கும் தமது விருத்தாப்பிய காலத்தில் தம்மை ஆதரிக்கவும் தமக் குப்பின் குடும்பபாரத்தை மேற்கொண்டு நடத்தவும் கடமைப்பட்டவர்களும் தேவை. அவ்வாறு கடமைப்பட்டவர் புத்திரரேயாவர். ஆதலால் ஒருவர்க் கொருவர் இன்பம் தரக்கூடியவர்களாயும் புத்திரோற்பத்திக்குக் காரணராயு மிருப்பதற்காக ஸ்திரீயும் புருஷனும் பிணைக்கப்பட்டனர். பெற்றுவளர்த்தோர் என்ற முறையில் புத்திரன் தாய்தந்தையரிடத்து அன்பு பாராட்டக் கடமைப் பட்டவனுகிறுன். ஒருதாய் வயிற்றில் பிறந்தோர் சகோதரர் என்னும் முறை யில் ஒருவரிட மொருவர் அன்புள்ளவராகின்றனர். இவ்வாறே தாயுடன் பிறந் தோரும் தந்தையுடன் பிறந்தோரும் மனைவியை யீன்றோருமாகப் பலர் உற் றுரும் உறவினருமாகி ஒருவரிடத் தொருவர் அன்புடையவர்களாயும் சுபாசுப காலங்களில் ஒன்றுகூடிக் கூடுமான உதவிசெய்ய வேண்டியவர்களாயும் அமைக்கப்பட்டனர். இவ்வாறுன வாழ்க்கைக்குப் பெரியோர் இல்லறம் எனப் பெயரிட்டு விருந்தோம்பல், துறவோர்க்களித்தல் முதலிய பல அறங்களை அவ்வில்லறத்திற்குரிய ஒழுக்கங்களாக அமைத்திருக்கின்றனர். (இல்லறத் தார்க்குரிய கடமைக ளின்னின்னவை யென்பதை அடுத்தசஞ்சிகையில் கூறு வாம்.) ஆகவே, இல்வாழ்க்கையை யுடையோர்க்கு அன்பும் அறனும் இன்றி யமையாதனவாம். இதுபற்றியே நாயனுர்,

"அன்பும் அறனு முடைத்தாயி னில்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனு மது"

எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். நிற்க.

மனிதவாழ்க்கைக்கு அத்தியாவசியமானவை யென்று முற்கூறிய பொருள் சம்பாதித்தல், வீட்டுக்காரியங்களை ஒழுங்காகச் செய்தல் என்னும் இரண்டு காரியங்களில், புருஷர் பொருளீட்டும் காரியத்தையும், ஸ்திரீகள் வீட்டுக்காரியத்தையும் இயற்றுவதற்காக அமைக்கப்பட்டனர். ஏன் இவ்வாறு ஏற்படுத்தவேண்டும் ? புருஷர் வீட்டுக் காரியங்களையும் ஸ்திரீகள் வெளிக்காரியங்களையும் ஏன்செய்தல் கூடாது ? செய்தாலென்ன ? செய்யமுடியாதா ? என்னும் இத்தியாதி சந்தேகங்கள் இங்கு உண்டாகின்றன. (தொடரும்)

பூ. ஸ்ரீநிவாசன், தமிழ்ப்பண்டிதர், சித்தூர்.

விரதப் பகுதி.

தீபாவளிபண்டிகை அல்லது நரகசதுர்த்தசி.

தீபாவளி என்பது தீபத்தின் ஒழுங்கு அல்லது வரிசை என்னும்பொருளது.

இது ஐப்பசிமாதம் கிருஷ்ணபட்ச திரயோதசி இரவில் சதுர்த்தசி சம்பந்த மடைகையில் வருவது. மார்வாரி மரபினரே இதை உள்ளபடி யனுஷ்டித்து மகிழ்பவர். நம்மவரிற் பலர் இதனை மாமிசாகாரம் மறுக்காது அருந்தற்குரிய மகாபண்டிகையெனக் கொண்டாடுவர். இது இவ்வருஷ ஐப்பசிமீ 19உ வியாழக்கிழமை (4-10-26) வருகிறது. இதன்விருத்தாந்தம் வருமாறு:-

நரகாசுரனென்னும் நாமதேயம் பூண்டானொருவ னிருந்தான். இவன் வராகவுருக்கொண்ட விஷ்ணுமூர்த்திக்குப் பூமிதேவியிடம் பிறந்த அசுரன்; பிராக்சோதிஷம் என்னும் பட்டணத்தை ஆண்டு வந்தவன்; துவஷ்டாவின் குமரியாகிய கசேரு என்பவளை, யானை வடிவங்கொண்டு சென்று சிறைசெய்தவன். அயக்கிரீவன், பஞ்சசன், நிசும்பன், பிராபணன், முரன் என்பவர்களை மந்திரிமார்களாக வுடைத்தா யிருந்தான். இவனுடைய பிள்ளையின்பெயர் பகதத்தன்.

துர்க்குணத்தையும் துர்ச்செயலையுமே ஆபரணமாகக் கொண்டு உலகை வருத்திவந்த இவன், ஒருகாலத்தில் அதிதி என்னும் ரிஷிபத்தினியின் காதணியையும், வருணனது குடையையும், மந்தரகிரியின் சிகரத்தையும் கவர்ந்து சென்றனன். தேவர், சித்தர், கின்னரர் என்பவரது கன்னிகைகளையும், இராஜபுத்திரிகளையும் திருட்டுத்தனமாசத் தூக்கிக்கொண்டு போய்த் தன்னுடைய இருப்பிடத்தில் ஒளித்துவைத் திருந்தான். தேவேந்திரனுடைய ஐராவதம் என்னும் வெள்ளையானையையும் அபகரிக்க முயன்றான்.

இக்கொடுமைகளைச் சகியாத இந்திரன் கிருஷ்ணமூர்த்தியிடம் முறையிட்டுக்கொள்ள, அவர் சத்தியபாமா வென்னும் பத்தினி சகிதராய், கருடாரூடராய், நரகாசுரன் பட்டணத்தை யடைந்து அந்த அசுரனையும் அவனுடைய பரிஜனங்களையும் வதைத்து, அவனால் சிறையுற்றிருந்தவர்களை யெல்லாம் மீட்டு அவரவர் வாசஸ்தலஞ் செல்லுமாறு பணித்தருளினர்.

இந்த அசுரன் இறந்ததினம் ஐப்பசிமாதம், கிருஷ்ணபட்சம், சதுர்த்தசி. அத்தினத்தில் உஷத்காலத்தில் அப்பியங்க ஸ்நானம் புரிபவர், காவேரிகங்கை முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்தவரடையும் பலனையடையவும், யாவரும் புதிய ஆடைகளணிந்து, உத்தம பண்டு பலகாராதிகளை யுட்கொண்டு ஆனந்தித்திருக்கவும் அருள்புரியுமாறு சாக்ஷாத் கிருஷ்ணபகவானை நரகாசுரன் வேண்டிக்கொள்ள அவர் அவன் விரும்பியபடியே வரம் தந்தருளினர்.

அவ்வாறே தேவர்களும், மக்களும் இப்பண்டிகையை ஷை நாளில் கொண்டாடி வருகின்றனர்.

நரகாசுரனால் கவரப்பட்ட தேவர்களுடைய பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு கிருஷ்ணபகவான் தேவலோகஞ் சென்று தேவர்கள்வணங்க அவர்களுக்கு அவரவ ரிழந்தபொருளைக் கொடுத்தருளினர். அப்போது அங்கிருந்த பாரிஜாதத்தருவைத் துவாரகைக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று சத்தியபாமை வேண்ட அத்தேவியின் மனோரதப்படி பகவான் அத்தெய்வத்தருவை வேரோடு பெயர்த்துவந்து துவாரகாபுரியில் வைத்தருளினர்.

இந்திராணியால் மிகவும் பிரியமாக வளர்க்கப்பட்டு வந்த பாரிஜாதத்தரு பூலோகத்திற்குக் கொண்டுபோகப் படுவதுகண்ட தேவராஜன் தன்பரிவாரங்களுடன் பகவானிடம் போர்புரிந்து தோல்வியுற்றான். இந்தப் போரைக் குறிப்பதற்கே இளைஞர்கள் படாஸ் முதலிய சீனவெடிகளை அத்தினம் சுடுவதுண்டு.

பணியாளர்களுக்கு எஜமான்மார்கள் இந்த நாளில் புதுவேஷ்டிகள் பரிசளிப்பார்கள். பெரும்பான்மையும் தென்னாட்டு மக்கள் விலையேறப்பெற்ற ஆடைகளை வாங்கி அணிந்து களிகூருவார்கள்.

ம. இராஜகோபால பிள்ளை.

குறிப்பு:—நமது ஆனந்தபோதினிச் சந்தாதாரராகிய (செ. 10563) நண்பர், பொ. தங்கவேலு என்பவரும் பிறரும் இவ்விஷயமாக வியாசங்கள் எழுதியனுப்பி யிருக்கின்றனர். அவர்களுடைய கருத்தையும் தழுவியே இது பிரசுரிக்கப்பட்டது. ப-ர்.

கேதார கௌரி விரதம்.

இது ஒரு சிறந்த விரதம்-பரமசிவனை நோக்கிப் பார்வதிதேவியார் அனுஷ்டித்து இஷ்டசித்திபெற்ற நோன்பு; வேண்டிய நலங்களை வேண்டியவாறே யளிக்கவல்லது; இவ்வருஷம் ஐப்பசிமாதம் 20-ம் தேதி (5-11-26) வெள்ளிக்கிழமை வருகிறது. இதன் வரலாறு:—

ஒருசமயம் கைலயங்கிரிக்குச் சென்ற பிருங்கிமஹாரிஷி பரமசிவனுடன் வேறாக வீற்றிருந்த பார்வதிதேவியை விட்டுப் பரமசிவனை மாத்திரம் வணங்கினார். அதுகண்ட தேவி மனவருத்தங்கொண்டு சிவபிரானிடம் முறையிட, அவர், தேவியைநோக்கி "பிருங்கிமுனிவன் முத்தியின்பம் ஒன்றையேகோரியவனாதலின் இவ்வாறு செய்தனன்" என்றனர். இந்தவார்த்தையை அங்கீகரியாது தேவி முனிவரைப்பார்த்து "நீர் என்னை மதியாதபடியால் உமது தேகத்திலுள்ள எனது இரத்தத்தையும் மாமிசத்தையும் வேறுபடுத்திவிட்டுப் பிறகு உமது இஷ்டம்போல சிவமூர்த்தியைப்பணியும்" என்றனர். அவ்வண்ணமே முனிவர்செய்ய, சிவபெருமான் அவர் விஷயத்தி லிரக்கங்கொண்டு அவருக்கு மூன்றுங்கா லொன்றும் ஒரு ஊன்றுகோலும் தந்தருளினர். பார்வதிதேவி "நாம் நமது கணவருடைய திருவுருவில் ஒருபாகத்தினளா யிருந்தால் நமக்கித்தாழ்வுண்டாகாது" என்றெண்ணி, புரட்டாசி மாதத்து சுக்கில பக்ஷப் பிரதமையன்று பூமியின்கண் வால்மீகிரிஷியின் ஆச்சிரமமடைந்து, தனது எண்ணம் நிறைவேறுவதற்கான உபாயத்தை நாடி ஒரு வில்வமரத்தடியி லிருந்தனர். நவமியன்று (ஒன்பதாம் நாள்) வால்மீகர் வில்வமரத்தடியில் வீற்றிருக்கும் தேவியைச்சேவித்து அவருடன் குசலம் உசாவினார். தேவி முனிவரை நோக்கி "மாதவரே! நான் அரியதொரு விரதத்தைப் புரிய விரும்புகிறேன். நூதனமானது ஏதாவதொன்று உமக்குத் தெரிந்திருந்தால் அதனை யறிவிக்கவேண்டும்" என்று வினவினர். முனிவர் "தாயே! நிலவுலகத்தில் இதுவரையில் ஒருவராலும் அனுஷ்டிக்கப் பெறாத விரதம் ஒன்றிருக்கிறது. அது 'கேதாரீசுவர' நோன்பு. இந்நோன்பை அனுஷ்டிப்பவர் எப்பலனை வேண்டினும் அப்பலனைத் தடையின்றி யடையக்கூடும். புரட்டாசி மாசத்து சுக்கிலபக்ஷ தசமிமுதல் இந்நோன்பை ஆரம்பித்து கிருஷ்ணபக்ஷ அமாவாசைவரை இருபத்தொருநாள் நோன்பிருக்க வேண்டும். இருபத்தொரு நாளும் காலை, பகல், மாலையாகிற மூன்று காலத்திலும் ஸ்நானஞ்செய்து சுத்தியாக ஒரு ஆலமரத்தின்கீழ் மணலால் லிங்கம் பிடித்து வைத்து ஒரு வெல்லவுருண்டை, ஒரு சந்தனவுருண்டை, ஒரு மஞ்சள் உருண்டை, ஒரு அதிரசம், ஒருதேங்காய், ஒருபழம், ஒரு வெற்றிலை, ஒரு பாக்கு, ஓரிழைநூல் இவைகளைவைத்து லிங்கத்திற்கு நைவேத்தியம் செய்து, தூபதீபங்கொடுத்து வரவேண்டும். இப்படியே சாமான்களைத்தினம் ஒவ்வொன்றாக அதிகப்படுத்தி இருபத்தோராவது நாள் அமாவாசையன்று எல்லாம் இருபத்தொரு சாமான்களுடன் நைவேத்தியஞ்செய்து தூபதீபங்கொடுத்து வில்வார்ச்சனை முதலியவை செய்யவேண்டும். இருபத்தொரு இழைநூலையும்

ஒன்றாகச்சேர்த்து இருபத்தொரு முடியிட்டுக் கயிறாக்கி, கையில்கட்டிக் கொள்ளவேண்டும். இவ்விதம்செய்தால் சிவபெருமான் பிரசன்னராய் வேண்டும் வரம் தந்தருள்வார்'' என்று சொல்லினர். பார்வதிதேவி அவ்விதமே நோன்பிருந்து சிவபிரானிடம் அர்த்தசரீரம் பெற்றும் குறைநீங்கி மகிழ்வுடன் வாழ்ந்திருப்பதால் இந்த விரதத்தை யுலகம்கைக்கொண்டு இஷ்டசித்திகளைப் பெற்று வருகின்றது.

கௌரி, அர்த்தநாரி, கேதாரி என்பன (ஆண்பாகம் பாதி-பெண்பாகம் பாதி என்னும்) ஒரேபொருளைத்தரும் சொற்கள். இந்தநோன்பை நியதியுடன் அனுஷ்டித்து அனேகர் சித்திபெற்றிருக்கின்றனர்.

துலாக்காவேரி ஸ்நானம்.

துலாக்காவேரியின் மான்மியம் அளவு கடந்ததொன்று. இதன் மகத்துவத்தை ஜகன்மாதாவாகிய உமாதேவியாருக்கு சாக்ஷாத் சிவபெருமான் உரைத்தருளி யிருக்கின்றனர். உலகின்கணுள்ள அறுபத்தாறு கோடி தீர்த்தங்களுள் இக்காவேரி தீர்த்தமே தலைமைபெற்றதும், மற்ற தீர்த்தங்களாலடையும் பலன்க ளெவ்வளவையும் ஒருங்கே ஒருமுறை ஸ்நானஞ் செய்வதினாலேயே தரவல்லதும், தெய்வஸ்தலங்கள் பல சூழப்பெற்றதும், எல்லாவுயிர்கட்கும் உற்சாகத்தையும் சந்தோஷத்தையும் உண்டுபண்ணக் கூடியதுமானது. இப்புண்ணிய தீர்த்தத்தின் அருளைப்பெற்றே ஏனையதீர்த்தங்கள் மகிமையடைந்து வருகின்றன. "கங்கையிற் புனிதமாய காவிரி" என்றன்றோ இதனைப் பெரியார் புகழ்கின்றனர். தக்ஷணகங்கை என்பது இதுவே.

காவேரி தீர்த்தத்தில் துலாமாதத்தில் (ஐப்பசிமாதத்தில்) ஸ்நானஞ் செய்ய விரும்புவோர் சூரியோதயத்திற்கு முன்னெழுந்து நித்தியகடனை முடித்துக்கொண்டு தினந்தோறும் ஸ்நானஞ்செய்து அந்த மாத முற்றும் ஆகாரமொழித்து, காலை பகல் மாலை என்னும் மூன்றுகாலத்திலும் தெய்வ பூசை இயற்றி, ஐம்புலன்களை யடக்கி, பரமாத்மாவின் திருவடிகளை மறவாதவராய், சித்தசுத்தியுட னிருந்துவந்தால் அழகு, தீர்க்காயுள், அரோகம், சீலம், வல்லமை, நல்ல மனைவிமக்கள், கீர்த்தி, உத்ஸாகம், செல்வம், சுகம், ஈகை, லக்ஷ்மீகரம், மற்றும் வேண்டிய இஷ்ட சித்திகளையெல்லாம் வெகு சீக்கிரத்திலடைந்து வாழ்ந்திருந்து முடிவில் நிரதிசயானந்த நித்தியமுத்திப் பேற்றையும் பெறக்கூடும். கொடும்பாவச் செயல்களைக் கூசாமற்செய்து வருந்துவோரும் இத்துலா ஸ்நானத்தால் நன்மை யடையலாம். தேவர்களும் மகரிஷிகளும் இதன் பிரபாவத்தை விஸ்தரித்துப் பேசுகின்றனர். நற்குண நற்செயல் வாய்ந்த நாதசன்மாவென்னும் வேதியர் தலைவனும், அவன்மனைவி அனவத்தியையும் இவ்வற்புத தீர்த்தத்தால் இருமைப்பேறும் எய்தினர். இன்னும் சேதனாசேதனமான பலவுயிர்களும் இதனால் சுகம் பெற்றிருக்கின்றன.

துலாமாசத்துக் கிருஷ்ணபக்ஷத்து சதுர்த்தசியில் அதாவது தீபாவளியன்று காலையில் தலையில் நல்லெண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்டு வெந்நீரில்

முழுகிப் பின் இத்தீர்த்தத்தில் முழுகினால் சகல தோஷங்களும் நிவர்த்தியாய்ச் சுகவாழ்வடைதல் கூடும்.

ம. இராஜகோபால பிள்ளை.

விநோதப் பகுதி.

தற்கால நாடகம்.

தற்கால நாடகங்களில் ஸ்திரீ புருஷர்கள் வீணாக வயிற்றுச்சோற்றுக்கும் பணத்தாசைக்கும் நடிக்கும் நடிகர்களாக இருக்கிறார்களே யல்லாது இவர்களால் உலகத்திற்கு க்ஷேமம் கிடையாதென்பது என் அபிப்பிராயம். நவீன நாகரீக நாடகங்கள் எங்கெந்த இடங்களில் விருத்தியடைகின்றனவோ அந்த இடங்களிலுள்ள ஜனங்கள் இரவுகாலங்களில் வெகுநேரம்வரை தூக்கமில்லாமலிருப்பதினால் பகலில் அவரவர்களுக்குரிய தொழிலைச் சரிவரக் கவனிக்கமுடியாமல் வரும்படி யிழந்து கடன் படவும், வியாதி முதலியவைகளால் துன்பப்படவும் நேரிடுகிறது. தற்கால நாடக மேடைகளில் காமத்தை விருத்திசெய்யும் சிற்றின்பப் பாடல்களைப் பாடுவதினாலும், காம இயற்கைத் துர்க்குணங்களையெல்லாம் நடித்துக் காட்டுவதினாலும் பார்ப்பவர்கள் மதி மயங்கி, கற்புநிலை தவறிவிடுவது நிச்சயம். கற்பிற்சிறந்த சதாரம் முதலிய சரித்திரங்களைத் தற்கால நாடகமேடையில் நடித்துக்காட்டும் ஆபாசமுறைகளை எழுதுவது வீண் வேலையாகும். உதாரணமாக, கற்புள்ள சரித்திரம் நடத்துவது வெகு அபூர்வம். அவ்வித சரித்திரம் நடத்தப் போதிய நடத்தை நடிப்பவரிடம் இல்லை. தற்கால நாடக மேடைகளினால் உலக ஜனங்கள் கெடுவது ஒருபுறமிருக்க, பள்ளிக்கூடங்களிலும் நம் பிள்ளைகளைக்கொண்டு நாடகம் நடிக்கக் கற்றுக்கொடுக்கிறதினால் தொட்டில் பழக்கம் சுடுகாடுமட்டும் என்றபடி பிள்ளைகள் படிக்க நேரமில்லாமல் ஆடுவதிலும், பாடுவதிலும் மனதைச் செலுத்திவிடுகின்றனர். இவர்கள் கடைசி முடிவாகச் சோம்பேறிகளாய் விடுகிறார்கள். குற்றம் குறைகள் இல்லாத நாடகமேடையே கிடையாது. மதுபானத்தினால் எவ்வளவு கெடுதியோ அவ்வளவு கெடுதி தற்கால நாடகக் கம்பெனிகளினால் உண்டாகிறது. உலகத்திற்கே பஞ்சம் ஏற்படுவதற்கு வழியாகிறது. மற்றும் ஆசாரம் கெட்டு அனாசாரம் ஏற்பட்டு, சிற்றுண்டி ஸ்தலங்கட்கு வியாபார கிராக்கி அதிகமாகி சுகாதார முறைகள் அனுஸரிக்கப் படாமல் வியாதி உற்பத்தியாவதற்கு இடந்தருகிறது. நாடகம் பார்க்க வருபவர்களுக்குப் பலவிதத்திலும் செலவுக்கு வழி ஏற்படுகிறது. இதைக் கண்ணுறும் சகோதர சகோதரிகளை நம்முடைய ஆனந்தபோதினி மூலமாய்க் குற்றத்தைக் நீக்கிக் குணத்தைக் கைக்கொள்ளக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். குற்றமிருப்பின் அறிஞர் பொறுப்பார்களாக. சுபம். R. சுப்பாச்சார்.

நூதன சாஸ்திரம்:—இக்காலத்தில் சுரநோயால் பீடிக்கப்பட்டு நிராதரவாயிருக்கும் ஒருவர் நாவறண்டு, சிலர் வீட்டில் 'கொஞ்சம் வெந்நீர் வேண்டும்' என்று கேட்டால், அங்குள்ளவர்கள், "இராக்காலத்தில் வெந்நீர் கொடுப்பது உயிரைப் பிடித்துக்கொடுப்பதுபோலாகுமே; என்ன ஐயா! இது தெரிந்திருந்தும் இங்கேவந்து வெந்நீர் கேட்கிறீரே; நாங்கள் க்ஷேமமாயிருப்பது உமக்குச் சம்மதமில்லைபோலிருக்கிறது" என்று கடிந்து பேசுகிறார்கள். நோயாளியின் கதி என்னவாகும்? தாகசாந்திக்குத் தண்ணீர் கொடுப்பது மிகுந்த புண்ணியம்; அதிலும் வியாதியஸ்தருக்குக் கொடுத்து உதவிசெய்வது சிறந்த புண்ணியம். இஃதிப்படியிருக்க, இவர்கள் நோயாளிக்கு வெந்நீர் கொடுப்பது கூடாதென்கிறார்களே, இது எந்தச் சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறதோ? இவர்கள் படித்த அநீதிசாஸ்திரத்தில் அறையப்பட்டிருக்கிறதுபோலும்.

அற்புத சுரநோய்:—இப்போது ரெயில்வே பிரயாணம் செய்பவர்களிடத்தில் நூதன சுரநோய் ஒன்று உண்டாகியிருக்கிறது. ஒரு கம்பார்ட்மெண்டில் இரண்டு மூன்றுபேர் சௌகரியமாய் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். வேறு பிரயாணிகள் வேறு வண்டிகளில் இருக்க இடமில்லாமல் கஷ்டப்பட்டு அதில் இடமிருக்கிறதென்று நுழைந்தால் அவ்வாறு தலை நீட்டியவுடனேயே அங்கிருந்தவர்களுக்கு மேற்கூறிய சுரம் ஆரம்பித்துவிடுகிறது. உடனே அவர்கள் தலைசுற்றி மயங்கி நீட்டிப் படுத்து விறைத்துக்கொள்கிறார்கள். இடந்தேடி வந்தவர்கள் இதென்ன சங்கடமென்று வேறு வண்டிக்குத் திரும்பிப்போனவுடன் படுத்தவர்களுக்கு சுரம் நீங்கி உடனே அவர்கள் எழுந்து உட்கார்ந்துவிடுகிறார்கள். இந்த விநோத சுரத்தின் காரணத்தைக் கண்டுபிடித்து நீக்கும்படி பல அறிஞர் ரெயில்வே அதிகாரிகளுக் கெழுதியும் அவர்கள் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை.

ஒரு கவலை:—"நாடகக் கம்பெனிகளில் இக்காலத்தில் மிகுதியும் பெண்களே ஆக்டர்களாக இருந்து வருவது மிகுதியும் ஆனந்தத்தைக் கொடுத்து வருகிறது; ஆனால், சில ஆண்மக்களும் இடையில் திரிவது கவலைக்கிடமாயிருக்கிறது; ஆடவர்களே இல்லாமற் செய்துவிடுவது நலம்" என்று நூதன நாகரீக சங்கத்தாருள் ஒருவர் கவலைப்பட்டாராம். அந்நாகரீகத்தில் நுட்பமான பாகந்தெரிந்த மற்றொருவர், "தோட்டிச்சி வேடந்தரித்துவரும் பெண்ணுடன் தோட்டிவேடமிட்டுச் சிங்காரப் பேச்சுப்பேசி எதிர்த்தாடுவதற்கும், சிங்காரரசமுள்ள நாடகங்களில் தலைவியாக வேடந்தரித்துவரும் பெண்ணுடன் தலைவனாக வேடந்தரித்து இன்பரசப் பாடல்களைப்பாடிக் காதல்மொழி கூறிக் களிப்பூட்டுவதற்கும் சில புருடர்கள் இருப்பதுதான் பேரானந்தத்தைத்தரும்" என்றுகூறி அவர் கவலையை மாற்றினாராம். **விநோதன்.**

சந்தாதாரர்களுக்கு:—சந்தா நம்பர் தெரியாதவர்கள் மாதமாதம் வரும் சஞ்சிகையின் மேலுள்ள விலாசத்தில் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் நம்பரைப் பார்த்துக் குறித்து வைத்துக்கொள்ளக் கோருகிறோம்.

நாவல் பகுதி.

அம்பாலிகை அல்லது அதிசய மரணம்

(142-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

ஆன:—ஆம்; என்மனதில் சில வருடங்களுக்கு முன் நேர்ந்த சம்பவம் கவனத்திற்கு வருகிறது. இதே யமிர்தம்மாளை வேறு இடத்தில் வேறு பெயரோடு ஒரு மாறுவேட விருந்திலே கண்டிருக்கிறேன்.

இதைக்கேட்டதே அவளுடைய அழகுவாய்ந்த முகம் வெளுத்து விட்டது. "பத்து வருடங்களுக்குமுன் என்னை நீ கண்டாயா?" என்றாள்.

ஆன:—நீ ஜெகநாதன் என்ற பிரக்யாதிபெற்ற கள்ளப்பத்திரம் பிறப்பிப்போனுடன் சேர்ந்துகொண்டிருந்தாய். அப்போது நான் உன்னை யறிவேன்.

இதைக்கேட்ட அமிர்தம்மாள் பிரமையும் மிக்க வியப்புமடைந்து ஆனந்தலிங்கைக் கலவரத்தோடு சற்று நேரம் உற்றுப்பார்த்து மிக்க பயமும் திகிலுமடைந்து கடைசியில், மெதுவாய் "நான் உன்னைப் பார்த்திருக்கவேண்டும்; ஆனால் தவறாய் நினைத்துக்கொண் டிருக்கவேண்டும்" என்றாள்.

ஆன:—இனிமேல் நாம் மனம்விட்டுக்களங்கமின்றிச்சம்பாஷிப்பது எல்லாவற்றிற்கும் நல்லது. நீ யென்னை யாரென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறாய்?

அமிர்:—கள்ளப்பயலாகிய மனோகரன் என்றுதான் எண்ணுகிறேன்.

ஆன:—நீ என்ன காரணத்தால் அவன் கள்ளப்பயலென்று கருதுகிறாய்?

அமிர்:—கள்ளங்கபடமறியாத அம்பாலிகை விஷயத்தில் அவன் நடந்து கொண்ட மாதிரிக்காக.

ஆன:—நீ உன் மனப்பூர்வமாய் அவன் அப்படிப்பட்ட கள்ளப்பய லென்று நம்புகிறாயா?

அமிர்:—ஆம்.

ஆனந்தலிங் அவள் முகத்தை யுற்றுப்பார்த்துவிட்டு "நீ யுண்மையாய்ப் பேசுகிறாயா?" என்றான்.

அமிர்:—என் மனதிற்பட்டதையே கூறுகிறேன்.

ஆனந்:—மிக்க சந்தோஷம். உன் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமில்லாமல் அப்படி நினைத்து நடப்பதானால் நான் நினைத்தபடி நீ அத்தகைய குற்றவாளியல்ல.

அமிர்:—உன் அர்த்தமென்ன? எனக்கு விளங்கவில்லையே.

ஆனந்:—ஒருநாளைக்கு யாவும் பூரணமாய் விளங்கும்.

அமிர்:—நீயார்? உண்மையைக் கூறுகிறாயா?

ஆனந்:—நான் மனோகரனல்ல; ஆகையால் நீ நினைத்தபடி நான் கள்ளப்பய லல்ல.

அமிர்:—நீ மிக்க அதிசயமும் மர்மமுமான மனிதன்.

ஆனந்:—ஆனால் நான் சத்தியவான்; இப்போது நான், நீகருதுகிறபடி மனோகரன் அயோக்கியமான கள்ளப்பயலல்ல வென்று ருசுப்படுத்தினாலோ?

அமிர்:—ஆ! இப்போது தெரிந்து கொண்டேன். நீ அக்கொலையாளியிடமிருந்து வந்த தூதன்.

ஆனந்:—ஆம் - அதோடு கறுப்பண்ணனுடைய விரோதி.

அமிர்:—நீ மிக்க தைரிய புருடனே. ஆனால் உன் தைரியம் சோதித்து விடப் படும். சீக்கிரத்தில் நீ கறுப்பண்ணனையே சந்தித்து அவன் எதிரில் அவன்மேல் நீ கூறும் குற்றங்களை நிரூபிக்க நேரிடும்.

ஆனந்:—அதுதான் நானும் கோருவது.

அமிர்:—அப்படியானால் நீ யவனை நேரில் சந்திக்கத் தைரியம் கொண்டிருக் கிறாயோ?

ஆனந்:—"பூரண தைரியமும் துணிகரமும் கொண்டிருக்கிறேன்" என்று கூறிவிட்டு எழுந்து வெளியிற் சென்றான்.

அமிர்தம்மாள் மூடத்தனமாய்த் தன் வார்த்தைகளாலேயே தன் இரகசி யத்தை வெளியிட்டு விட்டாள். கறுப்பண்ணனை வரும்படி அவள் சங்கதி யனுப்பி யிருக்கிறாளென்று ஆனந்தலிங் தெரிந்து கொண்டான். கறுப்பண் ணனோ எத்தகைய அநீதிக்கும் அஞ்சாதகன்னெஞ்சமுடைய பரமதுஷ்டன். ஆகையால் அவனுக்குத்தக்க ஜாக்கிரதையா யிராவிடின் மோசமாய்விடும். ஆகையால் ஆனந்தலிங் செல்லுமிட மொன்றும் கூறாமல் வீட்டை விட்டுச் சென்றான்.

ஆனந்தலிங் மேற்கண்ட விதமாய் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டதும் கிராமத்திலுள்ள தபாலாபீசுக்குச் சென்று நவீனபுரிக்கு அவசரமான ஒரு சமாசார மனுப்பிவிட்டுத் தான் தங்கியிருக்கும் விடுதிக்குச்சென்று பரம துஷ்டனை தன் எதிரியைச் சந்திப்பதற்குச் சர்வாயத்தமானான்.

இதற்கிடையில் அமிர்தம்மாள் வீட்டில் மிக்க ஆச்சரியமான எதிர்பாராத சங்கதிகள் நடந்தன. அமிர்தம்மாளும் அம்பாலிகையும் நெடுநேரம் கலந்து பேசியபின் இத்தகைய சமயத்தில் வேறுயாரா யிருந்தாலும் எப்படி நடந்து கொள்வார்களோ அதற்கு நேர்மாறாய் நடந்து கொண்டார்கள்.

ஆனந்தலிங் மாலைப்போது மறுபடி அமிர்தம்மாள் வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்தான். ஆனால் அங்குக்காணப்போகும் அதிசயசம்பவத்தை யவன் சற்றே னும் எதிர்பார்த்தவனல்ல.

ஆனந்தலிங் வண்டிகள் வருமிடத்தில் நின்றுகொண்டு கறுப்பண்ணன் வருகிறானா வென்று கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனோ நாம் முன்பு கூறியபடி முழு ஆஸ்தியையும் அபகரித்துக்கொள்ள முடியாதென்றறிந்து கொண்டதால் பாதியையாவது கொள்ளை கொள்ளத்தக்க சூழ்ச்சிகளைச்செய் துகொண் டிருந்தான். அவன் எவ்வளவுவரையில் பூரணமாய் அம்பாலிகை யை யேமாற்றக்கூடுமோ அவ்வளவு தந்திரங்களையும் செய்து விட்டான். மனோகரன் கள்ளனென்றும், அம்பாலிகையின் தந்தை அவள் இறந்தால் சொத்து முழுமையும் மனோகரன் அடையவேண்டு மென்று ஒரு மரண சாசனம் எழுதிவைத் திருப்பதாகவும் புளுகி, அதனால் அம்பாலிகையைக் கொன்று விட்டால்தான் சொத்தை யடையலாமென்று மனோகரன் அவளைக் கொல்ல முயற்சி செய்ததாகவும் எல்லா ஏற்பாடுகளும் பூரண மாய்ச் செய்துவைத் திருந்தான். அதோடு தான் மனோகரன்மேல் பரிதாப முடையவன்போல் அவனுக்குப் பாதி ஆஸ்தி யளிக்கும்படி சிபாரிசும் செய்தான். ஒருசமயம் அம்பாலிகை யென் ஆஸ்திக்காக என் காதலன் ஆசைப்பட்டவரையில் அவனுக்கே யென் ஆஸ்தி முழுமையும் எழுதி வைத்து விடுகிறேன் என்றாள். அதனால்தான் அவன் மனோகரன் கலியாணம் செய்து கொண்டான் என்று ஒரு பொய்ச்சங்கதியை யுண்டாக்கினான். கபட

மறியாத அம்பாலிகை இவனுடைய தந்திரங்களை யுணராமல் யாவும் உண்மை யென்று நம்பிக்கொண்டாள்.

இந்த ஒருவிஷயத்தில் மனோகரன் தனக்குத் துரோகம் செய்தான் என்று நம்பகம் உண்டாய் விட்டதே, நமது ஆஸ்திக்கு ஆசைப்பட்டு நம்மை யிவன் கொல்ல முயற்சிசெய்தே யிருப்பானென்றும், கறுப்பண்ணன் கூறிய மற்ற விஷயங்க ளெல்லாம் உண்மையே யென்றும் நம்பிக்கொண்டாள். கறுப்பண்ணன் தன்னால் கூடியவரையில் முழுச்சொத்தையும் தானேகைக் கொள்ள வேண்டியதற்குத் தகுந்த சூழ்ச்சிகளை யெல்லாம் செய்தான். பின்னால் எக்காரணத்தாலும், அம்பாலிகையால் கூட அச்சொத்து தன்னிட மிருந்து கைப்பற்ற முடியாம லிருக்க வேண்டியவிதமாய்த் தன் ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொண் டிருந்தான். அமிர்தம்மாளும் ஆனந்தலிங்கும் கலந்து சம்பாஷித்த அன்றிரவுதான் தன்காரியத்தைப் பூரணமாய் முடித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று அதற்குத்தக்கபடி எல்லாமோச ஏற்பாடுகளையும் செய் திருந்தான்.

அக்கிரமஸ்தனாகிய அவனுடைய மோச ஏற்பாடுகள் நிறைவேறி விட்டால் பிறகு ஆனந்தலிங்கால் கூட அதைச் சரிப்படுத்த முடியாமற்போய் விடும். ஆனால் கடவுள்தயவால் ஆனந்தலிங் அது நிறைவேறுமுன்னம் தக்க சமயத்தில் தற்செயலாய் அங்குவந்து சேர்ந்தான்.

(தொடரும்) ஆரணி-குப்புசாமி முதலியார்.

நடுவெழுத்து விஞ.

தேவகோட்டை பிர்மஸ்ரீ சி. தெ. சுந்தரராஜய்யங்கா ரவர்களின் விருப்பப்படி அடியிற் குறித்துள்ள விஞவுக்குச் சரியான பதில் (விடை) முதலில் எழுதுபவருக்கு நமது ஆனந்தபோதினி ஒருவருடத்துக்கு இனமாக அனுப்பப்படும். எங்கிருந்து வரினும் நம் கைக்கு முதலிற்கிடைக்கும் விடைக்கே இப் பரிசுகிடைக்கும். நண்பர்கள் வேறுவகை வீண் தர்க்கங்கள்செய்து கடித மெழுதக்கூடாது. அத்தகைய கடிதங்கள் கவனிக்கப் படமாட்டா.

1. உலகத்தின் பெயர்
2. துர்க்கையின் பெயர்.
3. வருஷங்களி லொன்றின் பெயர்.
4. நக்ஷத்திரங்களி லொன்றின் பெயர்.
5. மாதங்களி லொன்றின் பெயர்.
6. கிரகங்களி லொன்றின் பெயர்.
7. விஷ்ணுஸ்தல மொன்றின் பெயர்.

இப்பெயர்களின் நடுவெழுத்தால் (மனிதர்) வேண்டிற் றெல்லாந் தரும் ஒரு மரத்தின்பெயர் வரவேண்டும்.

பத்திராதிபர்.
ஆனந்தபோதினி.

சென்னை ஆனந்தபோதினியின்,
பன்னிரண்டாம் வருஷக்கொண்டாட்டத்தைப் பற்றி
ரெங்கூன் தென்காஞ்சி பர்மா விளம்பர விநோதினி
பத்திராதிபர் புகழ்தல்.

மண்டல மகண் முகத்தின் மாமணித் திலக மானும்
தெண்டிரை மணியின்சோதி திகழெயில் கனக மாடம்
கொண்டது சென்னையென்னுங் கொடிநக ருதித்து லாவும்
தண்டமிழ் வாணர்மெச்சுஞ் சஞ்சிகை யொன்ற தன்பேர். (1)

புகழது மிகுமாநந்த போதினி யென்று கூறும்
அகழ்வுறு கடலைத் தூய வாடையா மகிழ்ந்து டுத்த
இகழ்வறு பெரிய பூமி யென்றுமஃ திருக்க வல்லோன்
திகழ்வுறு ஞான யோக தேசிகன் கருணை யாலே. (2)

அன்னது பிறந்த மாசம் ஆடியென் றுரைப்பர் மேலோர்
மன்னுமட் சயநா மங்கொள் வருஷத்தில் ஆனிமட்டும்
எண்ணுறு வருஷங் காண்மின் ஈரைந்து மொன்று மாகும்
பன்னுறு மாடிகாணின் பனிரண்டாம் வருஷத் தாதி. (3)

உண்டாட்டங் காட்டு மாதர்க் கொண்பொரு ளழித்துப் பின்னே
திண்டாட்டங் காண்டல் தீது செந்தமி ழேட்டி ஞெண்டுங்
கொண்டாட்டங் கண்டபேர்க்கே குறைவிலாச் செல்வ மன்றிற்
பண்டாட்டங் கொண்ட தேவன் பார்த்தருள் புரிவா னுண்மை. (4)

சீரிலே மிகுந்து நிற்குந் தேசமெங் கும் படர்ந்த
ஊரிலே யுள்ள செய்தி உறைந்தசஞ் சிகை படிப்போர்
நேரிலே கண்டார் போல்வர் நிலையிலாப் பொருளைத் தேடிப்
பாரிலே லோபத் தன்மை படைத்தவ ரெதனைக் காண்பார். (5)

ஒன்றிரண் டாகும் வெண்பொன் உற்றதோர் வருஷச் சந்தா
என்றெணிச் சஞ்சி கைக்கே எழுதவே யரை யணுதான்
வென்றவேன் மன்ன ராளும் மிகுநக ரெல்லாந் தாண்டிச்
சென்றவர் விலாசங் கண்டு திருக்காஞ் சேரு மன்றே. (6)

கருத்திலே மிகுந்த கல்வி கற்றவர் கருணை கொண்டு
பொருத்தமா வெழுதுந் தீஞ்சொற் புகழ்மிகு தமிழின் சாரம்
பெருத்தநீர் ஞால மெல்லாம் பெருகிய வர்த்த மானம்
அருத்தமாம் பன்னூற் செய்யுள் அறியலாம் நன்மை யாவும். (7)

உலகினி லுள்ள தேசம் உற்றரா சாளு மன்னர்
நலமிகு நீதி கீர்த்தி ஞானநூல் செய்த மேலோர்
புலன்மிகு கவிகள் எங்கும் பொருந்திய வொழுக்க மேன்மை
நிலனுறு சமய மெல்லா நேரிலே யறிதன் மானும். (8)

அருந்தவ முடைய யோக ராய்ந்திவை யறிதல் கூடும்
பெருந்தவத் தாலே பெற்ற பிறங்குவான் குளிகை வாயில்
பொருந்தவே யடக்கி நீண்ட புவிவலம் புரிவோர் காணார்
இருந்திடும் இடத் திருந்தே அறியலா மிதனு லெல்லாம். (9)

சவிமிகு மணி யிமைக்குந் தலைமிகு மரவந் தாங்கும்
புவியுள வரையா நந்த போதினி வாழி வாழி
அவிரொளி வேணி யண்ண லறைந்தமுத் தமிழைத் தீட்டும்
கவிஞர்கள் வாழி கற்குங் கருத்தினர் வாழி வாழி. (10)

முக்கிய கவனிப்பு.

1926ஞ அக்டோபர்மீ 31உவரை நமது ஆனந்த ஆங்கில பாஷா போதினி, ஆனந்தபோதினிச் சந்தாதாரர்களுக்கு விலை ரூ. 0—12—0 என்றும், மற்றையர்க்கு ரூ. 1—0—0 என்றும், தபால்சார்ஜ் பிரத்தியேக மென்றும் விளம்பரம் செய்திருப்பதை நண்பர்கள் உணர்ந்திருக்கலாம். ஷை தவணை இன்னும் சில தினங்களே யிருப்பதாலும், அதற்குமேல் சந்தாதாரருக்கு ரூ. 1—0—0 ம், மற்றையர்க்கு ரூ. 1—8—0 ம் விலையாக ஏற்பட்டுவிடுமாதலாலும், சந்தாதாரர்களும், மற்றைய நண்பர்களும் அதற்குள் ஷை குறைந்த விலையில் ஷை புத்தகத்தில் தேவையான காப்பிகளை வாங்கிக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்கிறோம். ஒரே சந்தாதார் அதே விலைக்கு எத்தனை புத்தகங்கள் வேண்டுமானாலும் வாங்கிக் கொள்ளலாம். இங்கிலீஷ் தெரியாதவர்கள் மட்டும் இதை வாங்கிப் படிக்கவேண்டு மென்பதல்ல. இங்கிலீஷ் கற்றுக்கொள்ளும் ஆரம்ப மாணவர்களுக்கும், அவர்களின் பெற்றோர் இதனை வாங்கிக் கொடுப்பதால் மிக்க அனுகூலமுண்டாகும்.

மதிமோச விளக்கத்திற்கும் மேற்குறித்த தேதிவரையே குறைந்த விலைக்குத் தவணை யிருக்கிறது. அதற்குள் நண்பர்கள் ஷை புத்தகத்தையும் வாங்கிக்கொள்வதால் மிக்க இலாபமுண்டு.

மானேஜர்

"ஆனந்தபோதினி" ஆபீஸ்,

சென்னை.

வர்த்தமானக் குறிப்பு.

சவப் பாதுகாப்பு:—ஒரு நிபுணர் ஆராய்ச்சிசெய்து வெங்காயத்தைக் கொண்டோ பூண்டின்சத்தைக் கொண்டோ ஒரு பிணத்தை எத்தனை ஆண்டுக்கு வேண்டுமானாலும் பழுதுறாமல் வைத்திருக்கலாமெனக் கூறுகிறார். பண்டைக்கால எகிப்தியர் இந்த முறையின்படிதான் பிணங்களைப் பதனப் படுத்தி வைத்திருந்தார்களாம். ந-தி.

* * * * * *

முன்பிறப்பின் உணர்ச்சி:—ஹல்தவாடி என்ற ஊர் ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் பாபுஷ்யாம் சுந்தரலாலின் 7 வயதுப்பெண் தனது முன்பிறப்பின் வரலாற்றைக் கூறுகிறதாம். இது 1918ல் மதுராபுரியில் ஆணுகவிருந்து யமுனாநதியில் முதலைவாயி லகப்பட்டு இறந்ததாம். இதன் இப்போதைய தந்தை மதுராபுரி செல்ல நேர்ந்தபோது அப்பெண் தனது முன்தாய் வீட்டைக்கண்டு அழுததாம். தாயிடம் தான்வைத்த சாமான்கள் சிலவற்றின் அடையாளங் கூறி அவைகளை எடுத்து வரச்சொன்னதாம். யமுனா நதிசென்றபோது ஓவென அலறி அழுது தான் முன்பு இங்கு முதலையால் விழுங்கப்பட்டதைத் தெரிவித்ததாம். ந-தி.

"ஆனந்தபோதினி" பஞ்சாங்கம்.

அக்ஷய௵ கார்த்திகைமீ—கலியுகாதி 5028, சாலிவாகனம் 1849,
பசலி 1336—கோல்லமாண்டு 1102—ஹிஜரி 1345,
இங்கிலீஷ் 1926௵ நவம்பர்மீ—டிசம்பர்மீ

கார்த்திகை	நவம்பர்மீ	வாரம்.	திதி.	நக்ஷத்திரம்.	யோகம்.	விசேஷங்கள்.
1	16	செவ்	ஏகா4-58 து58-3	உத்22-58	அ22-58சி	சர்வமத்வ ஏகாதசி, உத்தான ஏகாதசி [மழை
2	17	புத	திர51-15	ரேவ17-53	மர60	பிரதோஷம், 5-க்குள்
3	18	வியா	சது44-50	அஸ்12-55	அ12-55சி	வியாதியஸ்தர் குளிக்க
4	19	வெ	○39-5	ப✕8-23	சித்60	**பௌர்ணமி, கிருத்திகை, அண்ணாமலையார் தீபம், அனுஷாகார்த்திகை**
5	20	சனி	பிர34-40	கிரு5-8	அமி60	அவமாகம், **விஷ்ணுதீபம்**
6	21	ஞா	துதி31-40	ரோ3-3	சித்60	கிரக ஆரம்பம்செய்ய
7	22	திங்	திரி30-23	மிரு2-30	அ2-30சி	விவாகம், காதுகுத்த
8	23	செவ்	சது31-5	திரு3-50	ம3-50சி	தனுராயனம் 1-45
9	24	புத	பஞ்33-30	புன6-55	சித்60	சீமந்தம், வித்தியாரம்பம்,
10	25	வியா	சஷ்37-48	பூச11-40	அ11-40சி	கரிநாள் [கோடியுடுக்க
11	26	வெ	சப்43-10	ஆயி17-53	மர60	
12	27	சனி	அ49-20	மக25-0	அ25-0சி	கிருஷ்ணஷ்டமி
13	28	ஞா	நவ55-35	பூர32-23	சி32-23அ	சித்திரம் எழுத [க்க
14	29	திங்	தச60	உத்39-38	சித்60	தானியம் களஞ்சியம் வை
15	30	செவ்	தச1-28	அஸ்46-3	சித்60	
16	டிசம்பர்மீ 1	புத	ஏ6-18	சித்51-30	சித்60	சர்வமத்வ ஏகாதசி
17	2	வியா	து10-5	சுவா55-35	அ55-35சி	**ஜேஷ்டா கார்த்திகை16-8**
18	3	வெ	திர12-40	விசா58-18	சித்60	மாசசிவராத்திரி
19	4	சனி	ச●13-33	அனு59-40	சித்60	**சர்வத்ர அமாவாசை**
20	5	ஞா	அ13-20	கேட59-55	ம59-55அ	
21	6	திங்	பிர11-40	மூல59-10	சி59-10ம	
22	7	செ	துதி9-8	பூரா57-35	சி57-35அ	
23	8	புத	திரி5-48	உத்55-18	அ55-18சி	
24	9	வியா	சது1-53 பஞ்57-20	திரு52-30	சித்60	
25	10	வெ	சஷ்52-30	அவி49-23	சித்60	
26	11	சனி	சப்47-20	சதை45-50	அ45-50ம	
27	12	ஞா	அ42-0	பூரட்42-18	சி42-18அ	
28	13	திங்	நவ36-38	உத்38-35	சித்60	
29	14	செ	தச31-20	ரேவ35-5	சித்60	
30	15	புத	ஏ26-20	அஸ்31-45	ம31-45சி	**மூலாகார்த்திகை 23-45 வைதண்ட ஏகாதசி**

	செ		ராகு
குரு	1௳ விரு-சுக் 25 ,, தனு-சுக் 27 ,, கும்-குரு		
கே	சனி பு-சூ	சுக்	

PRINTED & PUBLISHED BY N. MUNISAWMI MUDALIAR,
AT THE " ANANDA BODHINI" POWER PRESS,
15, VENKATESA MAISTRY ST., MADRAS.